ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Pergill_Conan_a_Sedm_dni_do_uplnku.pdb

PDB Name: Pergill_CONAN a sedm dni do upl
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.7.2003
Modification Date: 11.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

CONAN
A sedm dní do úplňku

A.S. Pergill

PROLOG

Obloha byla černá, pouze přísvit na jihovýchodě naznačoval brzký východ měsíce. Po jižním nádvoří královského paláce rázně kráčel princ Sesamus, následován několika obřadně cupitajícími gardisty. Ti v duchu proklínali službu i zatracenou horlivost mladšího prince. Někteří si připomínali hrozný skandál, zapříčiňující dočasnou (patrně) nemilost, do níž upadl korunní princ Rebamus. Snad i kvůli tomu se král roznemohl a odjel si odpočinout do lázní v Dar-Sardu. A teď je má na povel tenhle mladý a horlivý blázen! Aby ho zem pohltila za ty nenadálé noční inspekce...
Vzpurné a hříšné myšlenky gardistů však uťala scéna, kterou shlédli hned za nárožím. Zde, v blízkosti centra paláce, bylo umístěno vězení pro zvlášť těžké provinilce a vězně státu. Silné bronzové mříže, na jiných místech paláce pouze nádherná dekorace, zde plnily i svou prvotní funkci. Na jednom z oken vězeňského traktu ji však plnit přestaly. Jakási obrovská síla deformovala dvě sousední tyče natolik, že se vzniklým otvorem mohl protáhnout i dospělý muž. Daleko dříve však upoutalo pozornost cosi tmavého pod oknem: Bylo to bezvládné lidské tělo, jakoby pohozené na kamenné dlažbě.
Celá skupina rychle vyrazila k ležícímu. Gardisté dokonce rozčílením zapomněli obřadně cupitat. Muž pod oknem byl neobyčejně mohutný. Jeho svaly se jakoby nemohly směstnat pod tuniku a suknici královské palácové gardy.
Tmavé vlasy mu mokvaly krví, souměrnou a ne nepohlednou tvář měl smrtelně bledou. Dýchal však. Jeho meč, mohutná zbraň, neodpovídající standardu výzbroje gardy, ležel vedle něj. Jeho majitel, který si před časem vyvzdoroval zvláštní povolení samotného božského panovníka k nošení vlastního meče i ve službě, byl všem dobře znám. Byl to Conan, důstojník gardy.
Princ se sklonil nad ležícím. Jeho ruce se jemně dotýkaly hlavy bezvědomého muže. Gardisté se s úctou dívali na tento

podivný akt. Božský král má ve svých rukou moc uzdravovat. Ta zajisté přechází i na jeho řádně ustanoveného zástupce.
"Odneste ho do jeho komnaty. Bude teď dlouho spát, asi až do rána. Potom ať se hlásí v mých soukromých komnatách. Fedona ručí za jeho život. Byl jediným svědkem ohavného zločinu."
Gardisté vyslechli s úklonou princova slova a chystali se vyrazit. Ten je však zarazil:
"Dva tu zůstanou. Další dva sem pošle velitel směny. Potom se bude okamžitě hlásit u mě."
Velitel směny si pospíšil. Dorazil k princi ještě před jeho návratem. Očekával příval výčitek, ale nic takového se nekonalo. Princ jen upřesnil hlídkování pod okny vězení a v dalších místech paláce. Potom nařídil vzbudit řemeslníky, aby začali ještě v noci pracovat na opravě poškozené mříže. Teprve po těchto naléhavých opatřeních se princ mohl uložit ke spánku.
Dlouho se převaloval na lůžku. Dokonce ani kněžské cviky mu nepomáhaly usnout. Nakonec se mu podařilo zdřímnout, ale vzápětí ho vyburcoval živý sen:
Náhle byl o čtyři roky mladší...
Na pláni pod Xadurem stála rozvinuta spojená vojska Hyrkánie a Vendhyje proti Turánským. Obě kolosální seskupení, čítající dohromady přes dvěstětisíc mužů, se horečně od prvního ranního úsvitu chystala k bitvě. Konečně bylo vše sešikováno. Král Hyrkánie se chystal dát povel k útoku. V tom se pravé křídlo spojených armád, tvořené vendhyjskými vojsky, otočilo proti středu. Zároveň vyrazili do útoku i Turánci.
Zrada, zrada! Neodčinilo ji ani pozdější zmasakrování rodiny hlavního viníka, prvního rádce Darbary. Spoléhal na podíl královské krve ve svých žilách a kalkuloval s dosazením na trůn zplundrované Hyrkánie cizími vojáky...
Armády se do sebe pustily s nebývalou zuřivostí. Vendhyjci si byli dobře vědomi toho, co je očekává za ohavnou zradu. Jízda, páteř hyrkánské armády, musela čelit současnému bočnímu nárazu vendhyjských i čelnímu úderu těžké pěchoty, pýchy Turanu. Někteří Vendhyjci se v přímo sebevražedném útoku probili až do blízkosti krále a střetli se s jeho osobní gardou. Jen rozhodný úder zbytku jezdectva z pravého křídla tento nápor rozmělnil a zabránil nejhoršímu. Hyrkánští jezdci se ocitli ve stísněném prostoru mezi palácovou gardou a turánskou těžkou pěchotou. Nemohli tak plně uplatnit svou sílu. Z oblaků prachu se nečekaně vynořovali pěšáci obou stran i opešalí jezdci. Plašili koně, nepřivyklé takovému způsobu boje. Kromě prachu se k nebi nesl třesk zbraní, řev bojujících mužů a bolestivé rzání poraněných a vyděšených koní. Prach štípal do očí a skřípal mezi zuby. Všude byl cítit pach krve a obnažených vnitřností.
Oddíl mladšího prince vyrazil obětavě jízdě na pomoc. Po nedávné smrti nejstaršího z královských synů mu velel tehdy sotva patnáctiletý Sesamus. Jeho oddíl byl složen z mladíků, vesměs pod dvacet let věku. Ač důkladně vycvičeni, neměli prakticky žádné bojové zkušenosti. Jejich zásah skutečně pomohl. Jízda se přeskupila a opustila nebezpečný prostor. Sami se však dostali do nesnází.
Právě pro svou nezkušenost mladíci zavčas nepostřehli, že jsou oddělováni od královské družiny i jezdců zástupem pěchoty. Než se začali probíjet ke svým, postřehli situaci i turánští stratégové. Vrhli do koridoru mezi nimi a zbytkem hyrkánských vše, co mohli narychlo stáhnout odjinud. Přestože družina neutrpěla dosud vážné ztráty, byl její osud v podstatě zpečetěn.
Náhle bojovou vřavu přehlušil mohutný řev, pocházející z jediného mužského hrdla. K ohroženému princi se skrze zástup Turánců probíjel osamělý bojovník v barvách klanu Ziri. Jeho oči zářily bojovou vášní. Meč neobvyklé velikosti v jeho mohutné ruce kmital jak vrbový proutek. Po každém úderu odletěl úd či hlava. Probíjel se přes nahuštěnou pěchotu neuvěřitelnou rychlostí a za ním zůstávala cesta doslova poseta příšerně zohavenými těly. Turánci se před ním začali rozestupovat a mnozí se dávali na zoufalý útěk.
Během chvilky byl bojovník po princově boku a začal se v čele jeho družiny probíjet ke svým.
V tom se ozval halas polnic. Za zády palácové gardy se objevila nečekaná posila: oddíly, původně určené k ochraně země před loupeživými pouštními kmeny.
Čerstvé síly hned vyrazily proti Vendhyjcům. Tlačily je dál a dál od Xaduru. Několik mil od jeho zdí je pak spolu s dalšími hyrkánskými oddíly obklíčily a nemilosrdně zmasakrovaly do posledního muže.
Zakolísání turánsko - vendhyjského vojska definitivně zachránilo princovu družinu. Ta pak v dalším boji po boku palácové gardy pomáhala rozprášit stále ještě početnější Turance a ztéci hradby Xaduru.
Pět dní a pět nocí pak v kdysi pyšné baště Turánu hořely ohně, ozýval se řev ubíjených mužů a ochraptělý nářek znovu a znovu znásilňovaných žen. Teprve až nad těmito zvuky vítězství začal převažovat halas hádek a potyček vítězných vojáků, vyvedli královští stratégové vojsko z dobytého města. V bezpečné vzdálenosti od bojiště a ruin zřídili tábor pro raněné, neschopné další cesty. Oddíl dobrovolníků je ochraňoval před příliš drzými mrchožrouty a v následujících dnech většinu z nich pohřbil.
Obrovské vojsko mezitím zamířilo na sever, domů...
Sesamus se probudil. Před očima se mu ještě míhaly závěrečné obrazy živého snu.
Vítězství nad Xadurem bylo vlastně obrovským debaklem. Naprosté vyhlazení zrádců bylo pouze malou záplatou na poraněné sebevědomí. Obrovská kořist i s prodejem válečných zajatců a zotročených xadurských stačila sotva pokrýt náklady tažení. Hyrkánské výboje musely na čas zcela ustat. Všechny šlechtické klany přišly o více než polovinu svých mužských členů. Z klanu Hordě zbyli pouze více než sedmdesátiletý stařec, shodou okolností nejstarší bojovník ve vojsku, a jeho ani ne sedmnáctiletý vnuk. Ostatních dvaadvacet mužů buď padlo přímo v bitvě nebo dožilo v táboře pro raněné.
Moudrost královského rádce Gorha byla opěvována. Zatímco pozůstatky Darbarových příbuzných zdobily po měsíce křižovatky, udělal jeho přemožitel závratnou kariéru. Riskoval život, když naprosto tajně vyvedl pomocný sbor za hlavní voj. Jeho nečekaný zásah vyvolal rozhodující zvrat v bitvě. Nyní se i celým rodinným klanem hřál na slunci panovníkovy přízně.

Druhou slavenou a básníky opěvovanou událostí byl zásah do té doby neznámého žoldáka klanu Ziri. Sám panovník ho převzal do palácové gardy. Nikoli do své osobní, to by byla na neznámého a neurozeného barbara příliš velká pocta, ale i tak ho učinili členem elitní a jediné stálé hyrkánské bojové jednotky. Hned vzápětí, v bojích s příliš drzými pouštními kmeny, prokázal své mimořádné kvality. V době, kdy všechny lupičské bandy, snažící se těžit z oslabení Hyrkánie, byly zatlačeny do pohraničních pouští, byl již nejen důstojníkem, ale přímo členem užšího velení gardy.
Jak spánek odcházel, živé obrazy před princovýma očima vybledly. Uvědomil si, že jeho sen byl patrně vyvolán kovovým zvukem gongů. Ohlašovaly nástup nového dne.
Gongy chrámů, veřejných budov, šlechtických paláců i samotného panovnického sídla přehlušoval temný, výhružně znějící gong nevídaných rozměrů v areálu Chrámu.
V princi vyvolal nemilou vzpomínku:
"Sedm dní... Toho se už asi nezbavím," zabručel pro sebe. Uvědomil si, už neusne. Zavolal proto otroky, kteří mu pomohli s ranní toaletou a oblékáním. Jiní mu předložili snídani.

1 DEN

1. Stráže ohlásily důstojníka Conana. Princ ještě nařídil povolat písaře. Potom pozval mladého muže k soukromému slyšení.
Příchozí se zřetelně teprve vzpamatovával ze zranění. Zaujal celkově ochablý postoj, jeho oči byly kalné a obličej nic nevyjadřoval. Občas si mimovolně sáhl na temeno hlavy. Sesamus mu podal bylinný extrakt. Důstojník nápoj vypil a ani se neušklíbl nad jeho odpornou chutí. Účinek však bylo možno pozorovat téměř okamžitě. Princ si byl nyní jistý, že ho návštěvník vnímá, a tak spustil:
"Copak to, že se jeden z předních důstojníků palácové gardy dobýval do střežené věznice?," princ se snažil o provokující a ironický tón.
"A navíc se ten důstojník dobýval do traktu, vyhrazeného nyní pro novicky Chrámu. Kdyby nebylo jeho minulých zásluh, byl by už dávno mrtev či alespoň vykleštěn. Vykleštěn, ano. To by byl nejmírnější možný trest za něco takového."
Na konci svého projevu přidal princ na důrazu, protože jasně pozoroval, že smysl slov Conanovi alespoň zčásti uniká. Začal se totiž opět tvářit nepřítomně a nakonec odpověděl:
"To byla ale slupka... Jen bych rád věděl, kdo mě to vlastně dostal..."
"Dostal jsem tě já. Osobně. Touhle hračkou," princ pozvedl žezlo, symbolizující propůjčenou panovnickou moc.
"Mohutné napětí při vylamování mříže oslabilo tvoje smysly."
Conan se viditelně dostával do formy.
"To byla ale šlupka," opakoval bezvýrazným hlasem, ale nyní už zřetelně hrál o čas.
"Co jsi tam dělal?"
Princova otázka teď šlehla jak rána bičem. Conanovo čelo se zkrabatilo. Potom ze sebe začal soukat:
"Vaše královská výsosti, pane nebes, vod i země, vždy vítězný rozmnožiteli..."
"Mé rodinné i soukromé tituly laskavě vynech. Na soukromém slyšení mě můžeš oslovovat princi," uťal ho stroze Sesamus. "A konečně mluv k věci, nebo bude vše horší, mnohem horší," dodal ještě.
"Dobrá. Děj se, co se má stát. Lezl jsem tam za jednou novickou."
"Zakázaná láska?," tón princovy otázky byl poněkud mírnější.
"Ne, uprosila mě její matka. Dozvěděla se nějak, že její dcera neprojde tou... tou Zkouškou. Chtěla proto, abych jí pomohl utéct."
Nastalo ticho. Právě vyslechnuté tři věty znamenaly pro Se-samuse těžký šok. Něčeho takového se mohl dopustit opravdu jenom barbar! Jiný by se zalekl důsledků svého činu.
Každým rokem byly některé z panen, trávících část své výchovy jako novicky Chrámu, vybrány k obřadu Zkoušky. Výběr prováděly kněžky panenské Měsíční bohyně. Jeho způsob byl hlubokým tajemstvím, neznámým ani panujícímu králi. Zkušené ženy, vesměs porodní báby, pak prohlédly vybrané dívky. Pokud shledaly, že se některá provinila proti svátosti slibu udržet panenskou čistotu po dobu novicitátu, byla bez ohledu na svůj původ obětována. Oběť byla provedena upálením zaživa o půlnoci za prvního letního úplňku.
Právě tato oběť, jejíž čas se blížil, byla zdrojem Sesamusova rozladění. Uznával sice přínos náboženství pro stát, ale zároveň se obával vzestupu kněžské moci. Lidské oběti se mu hnusily. Vždy záviděl západním královstvím, kde se tento druh náboženských úkonů prováděl pouze výjimečně. Jeho vladařské povinnosti mu však nařizovaly zastupovat krále při letošní slavnosti Obětování. Bude to poprvé po mnoha letech, co se nebude moci této odporné podívané vyhnout. Byl s tím však smířen jako s nezbytností. Nyní se však setkal s někým, kdo se tomuto obřadu postavil na odpor. Něco takového historie země dosud nezaznamenala: alespoň mimo "temné období" určitě ne.
Vůbec si nedokázal představit trest, jaký by měl stihnout opovážlivce, narušujícího Zkoušku a Obětování. Horečně přemýšlel. Za tím určitě něco musí být. Něco víc. Něco... Ano! Intrika.
Zvažoval varianty jako hráč při šachové hře. Už to měl! Typická intrika s dvojím východiskem, kdy jsou obě pro něj nepřijatelná. Obětovat Conana - obětuje bojovníka, kterému vděčí za život nejen on, ale i mnoho mladých šlechticů. I oni budou jednou zasedat ve shromáždění stařešinů či přímo v radě... Pokusí se to ututlat a osnovatel intriky ho buď zničí nebo bude alespoň vydírat...
Co z toho je menší zlo?
Hlava mu třeštila horečným přemýšlením. Náhle si uvědomil, že jeho vous i vlasy srší jiskrami. Dokonce i třásně na jeho

oděvu se zježily a jiskřily jako kožich palácové kočky, česaný jantarovým hřebenem.
Před Conanem se z ničeho vytvořila postava. Předměty za ní nejprve prosvítaly skrz, potom se stala úplně neprůhlednou. Byla to žena vážného vzezření, ve splývavém oděvu neurčitého střihu. Náhle udělala gesto: Její ruce se jednoznačně vztáhly jako ochrana a požehnání směrem ke Conanovi. Ihned poté se rozplynula v nicotu.
Sesamus ani nevnímal Conanův vzrušený hlas. Ožila Skříňka! Jeho tajuplná kořist z mladších let.
"Teď není čas na vysvětlování," uťal Conanovy otázky. "Podrobně mi pověz, jak to bylo s tou matkou." "Přišla do mé komnaty. Vyčíhala si chvilku, kdy se kolem nikdo nemotal. Nejprve jsem si myslel, že některý z našich lidí znásilnil její dceru, nebo něco na ten způsob... Padala přede mnou na kolena. Prosila a zapřísahala. Nakonec z ní vylezlo, o co jí jde. Její dcera byla vybrána pro tuhletu... Zkoušku. Ona přitom už půl roku ví, že holka nějak přišla o věneček. Potom znovu začala kvílet a naříkat...
Princi, já už toho v životě viděl dost. Viděl jsem mučení ipopravy prováděné takovým způsobem, že by řada lidí zemřela hrůzou, kdybych jim to podrobně vyprávěl. Nikdy jsem ale neviděl tak hluboce zoufalou a ponížen prosící lidskou bytost. Nakonec jsem se dal uprosit. Dokonce jsem i odmítl, když se mi nabízela jako záloha za odměnu. Bylo mi jí náhle tak líto, že jsem jí slíbil holku přivést."
"Jak?"
"Je to vlastně dost jednoduché. Divím se, že na to někdo nepřišel už dřív. Ta mříž je sice dost silná, ale dva by si s ní určitě poradili. Tam jsi mě dostal...
Dál to má být jednoduché: Chodbou doprava, do rohového sálu. Po schodišti dolů. Tam sice sedí jeden eunuch, ale toho musí vyřídit i malý kluk. Potom zbývá jen vytáhnout holku z cely a utéct i s ní. Stejnou cestou."
"A jak z nádvoří?"
"V severovýchodním koutě nádvoří je pod rohovou dlaždicí vstup do šachtice. Z ní vede chodba do starého příkopu na severním okraji palácového areálu. Tam měli čekat s koňmi."
Princ se pohodlně opřel a zavřel na chvilku oči. Potom řekl:
"Má to dvě drobné vady: S každou dívkou spí přímo v cele chrámová kněžka, která může pouhým zataháním za provaz vzbouřit všechny hlídky. A dál - ten tajný východ z nádvoří neexistuje. Bezpečně vím, že necelého půl sáhu pod tímto koutem nádvoří je vrchol klenby hlavní palácové kuchyně. Prostor pro tajnou chodbu tu zcela jistě není.
Něco mě ale na tvém povídání zaujalo: Vnitřní uspořádání vězení patří mezi nejlépe střežená státní tajemství. Já sám jsem se je dozvěděl až před několika dny, když jsem přebíral vladařské povinnosti. Rozmístění dívek do cel neznám ani já, dokonce dosud nemám ani jejich seznam."
"U Croma!"
Klouby na zaťatých Conanových pěstích zbělely. Potom princ zaslechl ještě několik slov. Z toho, co bylo proneseno v hyrkánštině, princ usoudil, že důstojník proklíná "matku" a vyhrožuje jí pomstou.
"Než s ní provedeš alespoň desetinu slíbeného, buď tak hodný a zeptej sejí, kdo ji poslal. Rád bych ještě..."
Princ nedomluvil, protože Conan vyskočil a vrazil do jedné ze dvou dalších princových komnat. Ty představovaly jeho nejhlubší soukromí, kam ani palácoví otroci nesměli vejít bez jeho souhlasu.
Barbarovy smysly, teď už pracující naplno, tam zpozorovaly cosi nepatřičného.
Sesamus vyrazil v závěsu za Conanem. Přesto už viděl pouze konec: Conana, držícího v rukou bezvládnou ženskou postavu ve splývavém oděvu. Obličej neznámé vetřelkyně kryla bílá plátěná maska.
Princ se nad neznámou sklonil, než se však rozhodl k nějaké akci, volal ho Conan. Vyslídil mezi tím skrytá dvířka v ostění, uzavírající nevelký výklenek, asi tak na lidskou postavu. Oba z něj ovanul vydýchaný vzduch a pach ženského těla.
"Není to tu dlouho," konstatoval Conan a podržel mezi prsty kousek vlhké a zřejmě dosud ne zcela ztvrdlé malty.
"Minulý týden mě vladařské povinnosti přiměly navštívit otce v Dar-Sardu. Měli na to tři dny a příležitost: V tomto křídle paláce se prováděly nějaké drobné stavební úpravy."
Conan mezitím bezvědomě strhl z krku drobný předmět na šňůrce. Byl to klíček k jednoduchému zámku, který zabezpečoval dvířka v ostění.
"Co s ní?," obrátil se na prince, jen co klíček vyzkoušel.
"Každý, kdo bez povolení pronikne do této komnaty, propadá hrdlem. Přesto..."
Princova slova uťala Conanovo jadrné zaklení. Místo ženského těla se na podlaze svíjelo klubko hadů. Byli zde hadi zcela neškodní, i smrtelně jedovatí. Byli zde i takoví, jaké nikdy nikdo v Hyrkánii dosud neviděl. Všichni byli příšerným způsobem propleteni. Klubko se však začínalo postupně rozvíjet a jednotliví hadi je se syčením opouštěli.
Conan odvážně k hadům přiskočil a začal do nich sekat mečem. Princ stál za ním, pozoroval soustředěně celou scénu. Conan ho chtěl už vyzvat na pomoc, když v tom princ bleskově vytáhl drobnou dýku a mrštil ji směrem k východu z místnosti. Ozval se mlaskavý zvuk a klubko hadů se začalo podivně deformovat. Náhle místo nich byla pouze prázdná podlaha, poznamenaná údery Conanova meče.
Ve dveřním otvoru se potácela známá postava. Princova dýka jí trčela ze zad pod levou lopatkou. Pod nohama se jí objevila loužička krve.
"Velká bohyně vás ztrestá..."
Ženina slova se rozplynula do nesrozumitelného chrčení. Potom se sesula k zemi. Když k ní oba muži dorazili, nedýchala už.
"Tomu říkám zásah," komentoval Conan princův počin. Viděl, že je mladík dosud v nepříjemných rozpacích a potřebuje trochu povzbudit.
"Určitě jsi zasáhl plíce a skoro jistě i srdce. Mistrovský zásah."
Princ mezi tím strhl neznámé z obličeje masku. Tvář s vytřeštěnýma očima by byla docela hezká, kdyby ji celou,

každičký rys, neprostupovala smrtelná nenávist. Neznámá měla na čele vytetován kruh s růžky: symbol Měsíční bohyně.
"Kněžka," vydechl vzrušeně Conan. "A to sis myslel, že sem pošlou špehovat děvečku od krav?," vyjel na něj princ.
Odkudsi vytáhl dlouhou a tenkou jehlici. Převrátil mrtvou obličejem dolů. Okamžik hledal správné místo, a potom zabodl hrot jehlice mezi první obratel a lebku. Po chvilce se mu podařilo proniknout týlním otvorem do mozkovny. Tělem kněžky projela silná křeč. Potom ještě systematicky kýval jehlicí sem tam, jakoby jejím hrotem uvnitř lebky promíchával mozek. Prohodil přitom k zaraženému Conanovi:
"To není prznění mrtvé, i když to tak možná vypadá. Snad ani nebyla úplně mrtvá... Určitě alespoň vnímala naše hlasy a byla schopná to předat dál. Kněži to prý dokážou i u několika hodin staré mrtvoly. To jsem teď znemožnil. Zůstává sice ještě aura, ale z té se nedá vyčíst nic konkrétního."
Během řeči otřel a sklidil jehlici i dýku. "Co to bylo s těmi hady?," zeptal se Conan. "Kněžský trik. Naštěstí o něm vím. Má upoutat pozornost a umožnit útěk. Na volném prostranství bychom neměli šanci. Tady nemohla obejít dveřní otvor. Musela nám ještě vytvořit vizi nehybně visícího závěsu. To ji tak vyčerpalo, že se pohyb hadů na chvilku zastavil. V tom okamžiku jsem hodil dýku a se štěstím jsem ji zasáhl."
Během řeči princ mrtvou svlékal a každou část oděvu pečlivě prohlížel a prohmatával. Jednoduché šaty, maska a rouška na vlasy neobsahovaly nic pozoruhodného. Protože jinak neměla žádnou ozdobu, ani obvyklý kněžský prsten, byl s prohlídkou rychle hotov.
"Možná je to všechno popsáno tajným kněžským písmem, viditelným jen pod zvláštním světlem," zabručel Conan. Sesamus jen pozdvihl obočí nad tím, jak se taková informace mohla dostat až ke gardistům..
"Před lety jsem něco podobného viděl, tam," a mladý obr mávl rukou, což mělo znamenat některé z jeho dřívějších dobrodružství.
"Zdroj toho světla mám támhle," přebil jeho prohlášení princ. "Myslím si ale, že nic nenajdeme. Nebylo by účelné nosit u sebe něco, co si nemohu kdykoli prohlédnout bez složitého vybavení."
Potom vzal princ misku s vodou. Pečlivě, skoro něžně, umyl kněžčinu tvář od chuchvalců sražené krve, vyteklé při prohlídce z úst. Potom jí známou jehlicí prosondoval nos, uši i ústa. Důkladně se přesvědčil i o tom, že její vlasy jsou pravé. Nakonec se sklonil nad jejím rozkrokem a prohlídku zopakoval i zde. Nejprve si spokojeně hvízdl, když cosi nalezl mezi chloupky na ohanbí. Při druhém nálezu vzrušením vyskočil.
"Panenská kněžka!," vyrazil ze sebe.
Conan věděl, že kněžky Chrámu i jiných chrámů v Hyrkánii se účastní obřadů, při nichž se oddávají mužům. Tyto obřady měly zajistit hojnou úrodu a plodnost dobytka. O existenci zvláštní skupiny kněžek, uchovávajících si panenství i po překročení stanoveného věku, se mezi lidem vědělo málo. Princova reakce však jasně dávala najevo, že přítomnost takové kněžky na výzvědách v panovníkově paláci je zvlášť znepokojivá.
Princ dokončil prohlídku, při níž z pochvy mrtvé vyjmul drobné kovové pouzdérko. Po očištění bylo dobře vidět, že se skládá ze dvou částí.
Conan je vzal do ruky se zřejmým úmyslem otevřít je. Princ mu v tom rozhodně zabránil. Potom otevřel pouzdérko sám, ale pomocí dvou pinzet. Přitom z jedné části předmětu vyjel asi půl palce dlouhý hrot. Jakási tmavá substance na něm nenechávala nikoho na pochybách - zbraň byla otrávená.
"Když se to pokusí otevřít někdo nezasvěcený, tak zemře. Jed působí okamžitě. Byla by to ideální zbraň, ale kněží tajemství jeho výroby žárlivě střeží. Touto hračkou dokáže vycvičený bojovník trefit na desítky kroků. Slyšel jsem o foukačkách, které neomylně zasahují na stovky kroků. Kolikrát se jen moji předkové pokoušeli tajemství této zbraně získat! Mohlo by to rozhodnout mnoho bitev."
Nad představou, že by jakéhokoli bojovníka dokázala vyřadit takováto titěrnost, se Conan moc nadšeně netvářil. Neodvážil se však princi odporovat.
Princ se znovu obrátil k mrtvé:
"Musíme to dokončit."
Opatrně začal zbavovat zabitou stydkého ochlupení. Nakonec ji vyholil mýdlem a ostrým nožíkem. Nyní mohli spatřit pro nezasvěceného zcela nesrozumitelný obrazec, složený z čar a geometrických prvků, vytetovaný v několika barvách.
"Tady je celá její kariéra," okomentoval nález princ.
"Od nejnižšího stupně po... ano, pátý stupeň. A určitě nebyla nikdy degradována. To je tedy něco! Jakoby šel na výzvědy sám generál. Teď se divím, že se ti ji vůbec podařilo srazit."
Proužek krve, vytékající mrtvé z pochvy, nabyl nyní na významu:
"Asi měla své dny. Možná i s nějakými potížemi. I tak jsme však měli obrovské štěstí."
"Ještě ty šaty a neviditelné světlo," připomenul Conan. Princ pokývl hlavou. S Conanovou pomocí zatemnil kobercem okno. Potom manipuloval s čímsi v koutě. Náhle odtud vyšlehlo oslnivé světlo, které po chvilce pohybu v přítmí Conana div neoslepilo. Vzápětí zmizelo. Zůstal jen modravý paprsek, kouzlící na některých kobercích a závěsech fantastické barvy. Princ v něm převracel součástky kněžčina oděvu a pozorně si je prohlížel.
"Tady něco je," ukázal potom na jeden cíp róby. "Není to určeno pro neviditelné světlo. Bude to nejspíš nějaká rostlinná šťáva, citlivá na teplo."
Modravý paprsek zmizel. Ve chvilce uvedli místnost do původního stavu. Teprve poté ucítil Conan štiplavý zápach, který vycházel ze zdroje neviditelného světla.
"Není to nic nebezpečného," komentoval princ Conanův úšklebek. "Zato sám paprsek může člověka oslepit."
V princově přední komnatě byl košík se žhavým uhlím. Pomáhalo překonat dosud citelný noční chlad. Princ nad ním začal s Conanovou pomocí zahřívat podezřelé místo na kněžčině oděvu. Na plátně se postupně objevovaly jakési čáry,

podivně propletené do sebe. Conan náhle vykřikl a sesul se k zemi.
Princ rychle sbalil plátno kresbou dovnitř. Začal se zabývat bezvědomým Conanem. Jeho stav vypadal hrozivě: Zmítaly jím záchvaty křečí, z pokleslého koutku úst odtékala slina smíšená s krví. Oči obrácené v sloup zcela jasně nevnímaly okolí. Princ měl dojem, že jejich zornice jsou různě velké.
Rychle přitlačil Conanovu paži ke koši s uhlím. Bylo cítit pach spáleniny. Stav postiženého se však dramaticky zlepšil. Křeče ustaly a zdálo se, že přichází k vědomí. Po chvilce začal přiléhavě odpovídat na princovy otázky a s jeho pomocí se doplazil k lehátku. Byl však viditelně otřesen.
"U Croma, co to bylo?," zeptal se po nějaké době.
"Smrt. Říká se tomu obrazec smrti. Pohled na něj spolehlivě zabije každého člověka. Snad jen někteří zvlášť vycvičení knězi tomu dokáží vzdorovat. Naštěstí ještě nevystoupila celá kresba a ty jsi neviděl všechno. Je ti už lip?
Netušil jsem, že by to mohlo být zrovna tohle," dodal ještě princ, jakoby na omluvu.
Princ se zavřenýma očima odtrhl část róby s obrazcem. Zabalil ji do dalšího kusu plátna a vše uložil do jedné ze skříněk na zdi. Conan ho už byl schopen sledovat.
"Naštěstí jsi viděl jen malou část obrazce. Vyvolalo se to skoro celé. Přitom se říká, že člověka může zabít už pohled na jednu desetinu plochy."
"Co uděláme s mrtvou?," obrátil řeč jinam Conan.
"Teď ji uklidíme tam, kde byla. Večer mi s ní pomůžeš. Musíme už povolat písaře, i tak ti uděluji nepřiměřeně dlouhé soukromé slyšení. Vůbec nepochybuj o tom, že někdo z mého předpokoje dává pravidelná hlášení Chrámu."
Při těch slovech už princ zápolil s mrtvou. K výklenku ji dostal bez potíží. Conan ze zvuků usoudil, že dál to princi nejde. Z utrpěného šoku se vzpamatoval obdivuhodně rychle. Mohl proto pomoci princi nacpat mrtvou do těsného výklenku. K tělu mrtvé přidali i to, co zbylo z jejího oděvu.

2. Sesamus povolal písaře úderem na malý gong. Abada, starší a značně prošedivělý muž, vstoupil v doprovodu asi sedmnáctiletého chlapce. Oba padli před princem tváří k zemi.
Písař použil k oslovení vladaře pouze zkrácenou formuli, přesto Conan netrpělivě ťukal prsty do opasku, než se ti "vládcové všehomíra", "páni života a smrti" a "ochránci ubohých" přehnali kolem. Potom písař sdělil, že pro zhoršující se oční neduh nemůže vykonávat svou práci, a tak si vede pomocníka.
Princ si chlapce prohlédl. Zcela jistě nepatřil k národům, z nichž pocházeli hyrkánští otroci. Spíše vypadal na potomka Usedlého lidu. Snad z nějaké kupecké rodiny...
Abada princovy myšlenky přerušil:
"Jestliže je Maliho mládí na závadu, přivedu některého ze svých starších pomocníků. Nikdo ale není tak dobrý jako on.
"Ať ukáže, co dovede. Je-li dobrý, bude palácovým písařem, i kdyby ho při práci měla držet na klíně kojná. Jestli ne, dám vás oba s ostudou vymrskat z paláce."
Potom se začal Conana vyptávat. Kde očekával, že by se vyslýchaný mohl zaplést, použil návodné otázky, na které se dalo snadno odpovědět "ano" či "ne".
Vyšlo najevo, že Conan překvapil dva muže, jak páčí mříže na okně do vězeňského křídla. Neudělal poplach - to mu princ na místě vytknul - a pustil se do nich. Nejméně jednoho poznamenal svým mečem. Někde však byl ještě třetí darebák, který ho udeřil čímsi do hlavy. Nejspíše kamenem, hozeným z dálky. Princ byl rovněž na mimořádné obhlídce paláce. Zaslechl hluk boje. Zločinci před ním utekli po laně či provazovém žebříku, spuštěném z jižní zdi nádvoří. (Jediné tam mohli mít případní vetřelci reálnou šanci na úspěšný útěk.) S princovou pomocí popsal Conan dva trhany, určitě nepodobné Hyrkáncům. Princ pak upřesnil, že šlo patrně o příslušníky přímořských národů, z nichž se často rekrutovali členové zločineckých tlup.
Po výslechu princ jednoznačným gestem vztáhl ruku k Malimu. Chlapec i starý písař se chvěli, když vzal do ruky tabulku s čerstvým zápisem.
Princ tabulku dlouho studoval. Záměrně formuloval některé partie otázek a odpovědí tak, aby co nejvíce ztížil zápis. Ten byl prováděn v klínovém písmu, převzatém od Usedlého lidu. Pro soudobou hyrkánštinu se úplně nehodilo, některé slovní obraty se jím daly vyjádřit jen velmi obtížně. Písaři často zapisovali při podobných příležitostech na nečisto a zápis pak za čerstvé paměti kaligraficky přepisovali. Maliho zápis byl však dokonalý a tabulka mohla jít rovnou na dosušení a vypálení.
Potom princ chlapce vyzkoušel tak, že mu dal část zápisu přepsat do aquilonského písma, přes odpor knězi hojně používaného kupci a řemeslníky. I tento přepis svědčil o Maliho neobvyklých schopnostech.
Sesamus ukázal kaligrafii i Conanovi. S údivem zjistil, že Conan text slabikuje. Mladý důstojník v jeho očích opět poněkud povyrostl. Otočil se na starého písaře:
"Jsem spokojen s tím, jak jsi vychoval svého pomocníka a patrně i nástupce. Tabulku s protokolem uložte obvyklým způsobem a udělejte z ní výtah do denního zápisu."
Písaři se po mnoha ceremoniálních úklonách vzdálili.
Sesamus se obrátil na Conana:
"Bylo by nápadné, kdybych tě tu ještě zdržoval. Ta," princ mimovolně škubl bradou směrem k sousední komnatě, "nám neuteče, alespoň doufám.
Budu té čekat v okamžiku západu slunce. Dostav se ke zobrazení bohyně Išty. V paláci je jen jedno. Znáš ho?"
"Kdysi jsem tam byl. Malé nádvoří, a při východní zdi je taková zelená pětinohá příšerka s modrýma očima."
"Nedoporučoval bych ti tak mluvit před jejími kněžími v chrámu na východním okraji města. Ani před kněžími Chrámu. Pro jistotu tedy - před nikým. Išta je úctyhodná bohyně a rozhodně nemůže za to, jak se jeví nezasvěcenému.
Vedle nádvoří je kuchyně pro palácové otroky. Od ní se na nádvoří dostaneš úzkým schodištěm, vycházejícím s

chodby před vstupem do samotné kuchyně. Ptej se na tu kuchyni, tajemství Išty jsou v paláci příliš známá. Od kuchyně pak jdi opatrně, nenech se sledovat."
S tím princ Conana propustil.

3. Přes den se princ snažil získat co nejvíce údajů o Malim a jeho rodině. S jeho jmenováním za Abadova nástupce se však rozhodl počkat. Tušil, že by tím na sympatického hocha přitáhl mnoho nežádoucí pozornosti.
Conan si přehodil službu, jeho zranění bylo dostatečným důvodem. O slunce západu pak postával na liduprázdném nádvoří, aniž se byl musel někoho ptát na cestu. Okolí působilo pochmurně. Sama bohyně byla roztažena po celé jedné zdi. Její tyrkysově modré oko - byla zobrazena v profilu - jakoby se dívalo na celé okolí. Conan měl z oka nepříjemný pocit. Na nádvoří však nebylo místo, kam by se před pohledem vypouleného oka ukryl. Nakonec se přitiskl ke zdi přímo pod ním.
Náhle ucítil za zády jakýsi pohyb. Ožila snad nestvůrná bohyně? Ne. Pouze se část zdi za ním začala vtahovat dovnitř a vzniklou škvírou vykoukl Sesamus. Conan se ještě jednou přesvědčil o liduprázdnosti nádvoří a protáhl se za ním. Beze slova pomohl princi s těžkými kamennými dveřmi, které se pomalu vrátily na původní místo.
Princ ho vedl s rukou na rtech po úzkém a velmi strmém točitém schodišti vzhůru. Za chvilku se ocitli v malé komůrce, osvětlené modravým příšeřím. Princ gestem naznačil Conanovi, aby se podíval. Nebylo pochyb - byli v hlavě bohyně a dívali se ven jejím okem. Obraz byl zvláštním způsobem deformován. Conan si uvědomil správnost svého pocitu: pro oko na nádvoří skutečně neexistovalo skryté místo. Viděl i dlažbu pod předními nohama bohyně, na níž před chvílí stál.
Teprve teď princ narušil ticho, ale hovořil téměř šeptem: "Tajemství Iština oka je už moc známé. Je tu i ucho. Nádvoří je téměř bez oken - ideální místo pro tajné schůzky. Při likvidaci jednoho spiknutí se však tajemství prozradilo. Teď si tu dá leda párek otroků milostné dostaveníčko. Uvědom si ale, že na mnoha místech paláce jsou oči i uši, které fungují. O některých nevím ani já."
Úzkou chodbičkou se dostali do princových komnat. Vyšli z ostění nedaleko výklenku s mrtvou kněžkou.
"Budu tě muset zasvětit do dalšího tajemství," prohodil princ. Začal se zabývat zdí mezi okny komnaty. I zde se objevil skrytý výklenek.
"Sem se dostali. Mám tu pár věcí, o kterých by si mohli myslet, že je skrývám. Ale nic skutečně důležitého."
Po chvilce se ozvalo cvaknutí. Zadní stěna výklenku sjela dolů. Objevil se temný otvor, v němž se pohupovala dvě lana.
"Tady už je to v pořádku," komentoval Sesamus výsledek pečlivého ohledání druhých tajných dveří.
Conan pochopil a začal vytahovat mrtvou kněžku z výklenku. Mrtvé tělo několikrát nechutně zapraskalo a potom se poddalo Conanovu náporu. Na podlaze pak Conan uvolnil ztuhlé údy tím, že na ně nalehl vahou svého těla. Velké klouby mrtvé se pak daly ohýbat podle potřeby.
Princ mezi tím ze zbytku kněžčiny róby utrhl další pruh látky. Ovázal jím trup mrtvé v podpaždí tak, aby ji za něj mohli zvednout. Potom zatahal za lana ve výklenku mezi okny. Na konci jednoho byl hák. Mrtvou na lano přivázali a spustili dolů. Druhé lano se mezi tím posouvalo vzhůru. Conan si snadno domyslel, že jde o jediné, přehozené kdesi nahoře přes kladku. Po chvilce se na stoupajícím konci lana ukázal kus červené látky. Zároveň tah ustal.
"Teď uklidíme a půjdeme za ní," řekl princ.
Zavřeli tajný výklenek. Conan ještě sebral nebožčinu masku a zbytky róby a hodil to na princův pokyn dolů. Potom začali sestupovat za mrtvou. Conan lezl první s malou olejovou lampou v ruce. Princ nad ním ještě uzavíral a zajišťoval vchod.
Sešli se u mrtvého těla. Princ odkudsi vytáhl pochodeň a zapálil ji od lampy.
"Budeš muset vzít mrtvou, já půjdu vpředu se světlem. Na několika místech budeme procházet tajnými dveřmi. Musíš mě vždy na slovo poslechnout, jsou tu pasti na nezvané hosty. Musíme zachovat ticho. Podzemí má své obyvatele. Budeme procházet i místy, která navštěvují kněží. Velice nerad bych na sebe cokoli z toho upozornil."
Po těchto slovech zvedl princ pochodeň a vyrazili. Chodba se různě kroutila, rozšiřovala i zužovala. Na některých místech musel princ pomoci nasměrovat mrtvé tělo, aby mohli projít. Nakonec se dostali do větší prostory, kterou jejich světlo nestačilo celou obsáhnout. Byly zde však další pochodně v držácích na zdech. Po jejich zapálení si mohl Conan prohlédnout celý sál, ozdobený zbraněmi a trofejemi. Vcelku však budilo okolí dojem čehosi chlapeckého.
"Místo mých osamělých chlapeckých her," komentoval pohled Sesamus.
"Kdysi jsem si myslel, že je to tu úplně bezpečné. Chodba, kterou jsme prošli, je slepá. Vchodem tam -," ukázal dopředu, "už léta mimo mě nikdo neprošel. Potkal jsem tu však cosi... Znepokojivého, ano. Musí tu tedy být ještě nějaký další vchod, který jsem neobjevil. Ani jsem po něm moc důkladné nepátral. Co jsem viděl, mi úplně stačilo."
Vydali se na další cestu se zásobou pochodní, uložených v sále. Po chvilce stanuli před cihlovou zdí, uzavírající chodbu. Princ chvilku manipuloval svojí jehlicí v nenápadném otvoru na zdi. Náhle se otevřely zamaskované dveře. Prošli jimi a ocitli se před dalšími. Dveře se za nimi zavřely. Princ se pustil do dalších, napřed ale předal světlo Conanovi. Nebylo žádoucí, aby jím na sebe popřípadě někoho nebo něco upozornili.
Za druhými dveřmi bylo přímo bludiště chodeb. Conanovi připadalo, že jsou všechny stejné. Po chvíli však poznal, že jdou znovu kolem dveří, z nichž do chodeb vyšli.
"Nemohu si pomoci," komentoval princ jeho hněvivé zamručení. "Ta věc vydává neustále jakousi zlou auru, ulpívající na všem kolem. Dobře vycvičený kněz by mohl najít cestu do mých chodeb a to rozhodně nechci."
Nakonec se dostali do dlouhé a přímé chodby. Ušli jí několik set kroků. Potom princ ukázal Conanovi poklop ve stropě. Kamenné výstupky najedná ze stěn byly zřejmě určeny pro ty, kdo tudy chtěli ven.
Zarezlý poklop otevřeli s potížemi. Conan po chvilce zjistil, že jsou v blízkosti městského mrchoviště. Lesík zabraňoval

pohledu z paláce na toto nevábné místo. Především sem byl vyvážen pošlý dobytek, ale také různé smetí. Někteří zde pohřbívali i mrtvé otroky, takže ani lidské kosti tu nebyly vzácné. Vše tu odporně páchlo, protože mrcho-žrouti nestačili každodenní hostinu úplně spořádat.
Rychle, aby využili posledních záblesků dne, vynesli mrtvou a položili ji do dolíku mezi hromady kostí s cáry masa a šlach. Několik mrchožroutů je zpozorovalo a šlo se spíše ze zájmu podívat, jakou lahůdku jim lidé donesli. Oba muži se rychle vzdálili, aby jejich hostinu nerušili.
Náhle se mrchožrouti se zděšeným kňučením a krákoráním rozlétli a rozutekli. Conan zatáhl prince za keřík u poklopu. Oba viděli nestvůrnou postavu lidské velikosti. Zahlédli mohutný zobák a zaslechli ohavné mlasknutí, se kterým se příšera zabořila do břicha čerstvě přinesené mrtvoly.
"Ghúl," zašeptal princ a naznačil rukou ústup k poklopu.
Oba se v tichosti spustili zpět do podzemní chodby. Conan poklop za nimi pečlivě uzavřel. Potom se otočil k princi: "Už jsem měl co dělat s ghúly. Vypadali však mnohem... přívětivěji. Něco podobného, jako je to tam - " a mávl rukou směrem vzhůru, "jsem viděl kdysi. Bylo to však spojeno s Měsíční bohyní."
"Potom je dobře, že jsem zničil její mozek," konstatoval suše princ.
Zpět se dostali v pořádku. Jejich výlet, ani Conanův odchod dvířky pod vyobrazením bohyně Išty, nikdo nezpozoroval. Oba se však v podzemí několikrát zastavili a naslouchali, zda se neozvou nárazy nestvůrného zobáku do kovu poklopu.

2 DEN

1. Přes neobvykle rušné události minulého dne se princi podařilo usnout. Mohl se proto s elánem pustit do vladařských povinností. Se starým Abadou probrali v archívu spoustu dokumentů. Písař je pak měl pro princovu potřebu zpracovat. Mali mu směl pomáhat. Na chlapce se princ několikrát opatrně zeptal. Byl znám svým zájmem o rodinné poměry služebníků, a tak si byl jist, že nevzbudí nežádoucí pozornost.
Dále musel princ svolat a připravit shromáždění stařešinů šlechtických klanů. Pocházelo ještě z doby, kdy Musovci byli prvním z mnoha klanů. Nemělo už sice žádnou reálnou pravomoc, ale případně nespokojení stařešinové mohli užít své styky v královské radě. Ta měla pořád ještě právo veta nejen vůči vladaři, zastupujícím krále, ale i vůči králi samotnému. Rada stařešinů byla tedy vždy ožehavou záležitostí. Navíc, princ byl přesvědčen o tom, že tentokrát na ní budou většinou přítomni samotní stařešinové. Při jiných příležitostech se nechávali zastupovat. Záležitost s no-vickami však byla velice choulostivá a týkala se prakticky každého klanu. Oficiálně byla každá provinilá novicka svým klanem zavržena. Princ však počínal tušit, že pod okázalou lhostejností se mohou skrývat velice bouřlivé vášně.
V rámci příprav shromáždění přijal rovněž knězi Chrámu, kteří mu přinesli seznam novicek a další dokumenty. Přednesli rovněž formální žádost Chrámu o provedení Zkoušky. Princ je ujistil o tom, že Zkouška proběhne podle všech regulí. Potom je, co nejdříve, ale aby to nevyznělo jako urážka, propustil. Vždy měl z jejich přítomnosti nedobrý pocit.
Ihned po odchodu knězi se vrhl na dokumenty. Jeden z nich, seznam novicek určených ke Zkoušce, ho silně znepokojil. Byl celý nesvůj i na následujícím obědě s dvorskými hodnostáři a musel nasadit všechny síly, aby to na něm nebylo znát.
V době polední siesty se náhle vypravil do křídla paláce, kde byli umístěni gardisté. Prošel speciální chodbou, určenou výhradně pro panovníka.
Hlídka, střežící vstup do ní ze strany ubikací, málem omdlela, když se náhle z chodby vynořil. Sesamus jí nevěnoval víc pozornosti než nástěnným malbám a s jistotou vpadl do Conanovy ubikace.

Conan sice měl, jako ostatní důstojníci, nárok na domek v blízkosti paláce, ale nejevil o tuto výsadu zájem. Neměl žádnou rodinu, a tak mu jedna místnost přímo v paláci bohatě stačila. Při princově příchodu se bleskurychle vztyčil na lůžku s mečem v ruce. Okamžitě však sklonil jeho hrot, protože poznal nečekaného návštěvníka.
"Conane, po odpoledním střídání stráží je v modrém sále rada stařešinů. Tentokrát se jí budeš účastnit i ty. Potom tě budu čekat tam a v tutéž hodinu, co včera."
Během princových slov se vedle Conana na lůžku vztyčila štíhlá postava a ihned padla tváří k zemi. Špatně si to však vyměřila a bouchla se hlavou o okraj lůžka. Upoutalo to princovu pozornost. Zvedl ležící dívce hlavu a musel konstatovat, že k pěkné postavě patří i pohledný obličejík.
"Občas tu bývá, jmenuje se Tara," broukl Conan.
Palácové předpisy pro něj představovaly naprosto nesrozumitelnou změť příkazů a zákazů. Nebyl si proto vůbec jist, zda si sem může přivést děvče.
Princ se na Taru pozorně zadíval. Potom jí sňal z krku náhrdelník. Byla to tuctová věcička - kolečka z pálené hlíny, navlečená na tenký řemínek. Neotočil by se za tím ani nejchudší zloděj. Princ se náhrdelníkem probíral. Náhle sáhl do váčku u pasu. Rákosovým perem napsal na jedno z koleček:
"Tato žena má ke mě kdykoli přístup."
Připojil svůj podpis a tajný znak, kterým autograf autentizoval. Dával si přitom záležet, aby nápis nebyl vidět při běžném nošení.
"Mé oko na tobě spočinulo s milostí," řekl pořád nehybné a vyděšené dívce.
"Budeš-li ty nebo tvůj milý potřebovat mou pomoc, stačí ti prokázat se tímto nápisem v bráně paláce. Dbej však na to, aby ho u tebe nikdo nepovolaný nespatřil. Ani tvoji rodiče ne."
"Žiju sama se starou tetou," ozvalo se tiché špitnutí. Princ vytáhl z váčku kousek stříbra, asi tak týdenní plat palácového úředníka nižší třídy.
"Na stáří léku není, na chudobu se najít dá," doložil svůj dar citátem z filosofických děl. Poté se otočil a po chvilce bylo slyšet vyděšené zadupání stráží u vchodu do královské chodby.

2. Shromáždění v modrém sále začalo přesně. Conan mohl obdivovat stěny, které dal jeden ze Sesamusových předků pokrýt modrým khitajským porcelánem s motivy draků.
Mladého důstojníka si nikdo nevšímal. Měl právo se tohoto shromáždění zúčastnit. Většinou se však vojáci a gardisté podobným ceremoniím vyhýbali.
Sesamus byl usazen na vyvýšeném místě v čele sálu. Nikoli na trůně, ten byl v králově nepřítomnosti prázdný, ale na zlaté stoličce vedle. Během úvodních částí ceremonie se mohl přesvědčit o Conanově přítomnosti. Potom bloudil zrakem po ostatních.
Nemýlil se ve svém odhadu: v naprosté většině tu byli stařešinové klanů osobně. Jen tři chyběli. O těch však bylo všeobecně známo, že jsou těžce nemocní.
Opět, jako vždy při podobných příležitostech, se bavil pohledem na ošumělost kněží z chrámů, nezávislých na pravomoci Chrámu. Pokaždé ho při tom napadla kacířská myšlenka, že Chrám nezlikvidoval zbytky svých konkurentů jen proto, aby jeho kněží vedle nich tím víc vynikli.
Teprve nyní se mnozí stařešinové, nebydlící v sídelním městě, dozvěděli o králově odjezdu do Dar-Sardu. Pověření mladšího syna vladařskými povinnostmi bylo přinejmenším neobvyklé. Prakticky všichni se proto s nebývalým zájmem dívali na mladíka ve zlatém obřadním rouchu s nalepeným falešným vousem a insigniemi královské moci v rukou.
Nakonec pronesl obřadník formuli, na kterou princ musel zareagovat a vyzvat pohybem ruky zástupce Chrámu. Vše proběhlo přesně tak, jako i v minulých letech.
I řeč zástupce Chrámu byla stejná jako dříve při tomto obřadu. Většina přítomných ji znala. Pouze opravdoví milovníci dvorní etikety ocenili jemné změny, ke kterým v ní rok od roku docházelo. Většina ani nepostřehla nevýznamné změny slovosledu, přesun pomlk či spojování a rozdělování vět.
Princ řeč rovněž dobře znal, navíc ji dostal písemně předem. Mohl se tedy soustředit na to, aby vypadal naprosto lhostejně a netečně.
Zástupce Chrámu skončil. Po chvíli ticha, předepsané obřadem pronesl princ:
"Světská moc je připravena ke svému podílu na Zkoušce. Novicky, které budou shledány provinilými, budou souzeny a potrestány způsobem obvyklým, jaký používali odedávna naši božští předkové. Z naší vůle byla provedena tato opatření:
V královských tajných archívech jsme vyhledali původní rituál Zkoušky. V posledních letech zde byly učiněny některé změny, odchylující se od něj nikoli ve prospěch věci. Proto se vrátíme k obřadu, jaký se prováděl za našeho zbožštělého děda Sisuramuse, řečeného Veliký. Považujeme za vhodné učinit tuto změnu, protože je naší povinností ctít moudrost a mravy předků.
Posílili jsme rovněž bezpečnostní opatření. Sami jste asi už viděli stráže pod okny věžeňského křídla. Další opatření jsme provedli uvnitř budovy. Tato jsou však státním tajemstvím.
Poslední věc, kterou musíme na tomto shromáždění provést, je seznámení přítomných s hrdinským činem Conana, důstojníka palácové gardy. Samojediný se postavil několika zlosynům. Ti se - jazyk se zdráhá to vůbec vyslovit - pokusili proniknout do komnat, určených novickám. Pokud by se jim to povedlo, došlo by k neslýchanému znesvědcení. Jeho stín by padl na celou zemi. Ba, mohl by probudit i podzemní draky, sčítající naše dobré a zlé skutky.
Několik zkušených písařů nyní bedlivě zkoumá zápisy o trestech, aby nalezli trest přiměřený tomuto zločinu. Jeho pachatelé budou snad brzy dopadeni, protože řečený Co-nan je podrobně popsal a jednoho z nich i poznamenal mečem.

Nyní předstoupí Conan před nás. Jeho krev byla prolita a hlava poraněna v našich službách."
Conan vykročil obřadným cupitavým krokem a na určeném místě padl tváří k zemi. Princ se k němu přiblížil. S gestem, prověřeným generacemi ceremoniářů, položil ruce se slovy požehnání na jeho hlavu. Nikdo z přítomných nepochyboval o zvláštní schopnosti panovníka seslat takto zdraví na své poddané. Celý obřad byl navíc zanesen do dvorských análů. Conan brzy dostane výpis tohoto zápisu s přesnou citací knihy a strany, kaligraficky sepsaný na drahém pergamenu.
Po ukončení tohoto aktu udeřil obřadník na gong. Shromáždění se počalo rozcházet.

3. Západ slunce zastihl Conana pod předními tlapami bohyně Išty. Hluboce přemýšlel. Nelíbil se mu princův výraz při obřadu. Byl už zvyklý na předstíranou lhostejnost, vyžadovanou dvorským ceremonielem, ale princův výraz se mu zdál zvlášť nepřirozený. Při požehnání si navíc všiml toho, že se princi chvěly ruce.
Po chvilce se ozval známý šramot. Z tajného východu vyhlédla princova tvář. Conan vpadl bleskurychle k němu. S taseným mečem nahlížel do šera chodby. "Promiň," obrátil se pak k princi. "Měl jsem pocit, jako bys měl v zádech hrot kopí." Sesamus se smutně usmál:
"Vlastně ho tam mám, pouze ho nemůžeš vidět. Pojď." Prošli do princových komnat.
Princ vedl s prstem na ústech Conana do vstupní komnaty. Pokračoval pak do podstatně menší prostory na její opačné straně. Byl zde kamenný stůl a několik kamenných či keramických polic. Stěny byly až po strop z glazovaných cihel. Podlaha se mírně svažovala ke drobnému otvoru, vedoucímu kamsi dolů. Conan si uvědomil, že jsou v princově kabinetu studií, kam měl přístup opravdu jen málokdo. Zvědavě proto rejdil očima po okolí. Zaujaly ho zejména různé skleněné a keramické nádoby nejrůznějších tvarů a velikostí, zaplňující většinu poliček.
"Tato místnost je bezpečná. Budeme-li mluvit dostatečně potichu, nikdo se nic nedozví," začal princ.
"Už totiž začínám vidět do pozadí celé věci, alespoň si to myslím. Cítím opravdu kopí v zádech. Rozbřesklo se mi nad seznamem novicek, určených ke Zkoušce. Je totiž mezi nimi moje chráněnka, Xani z klanu Dare."
Conan na princova slova odpověděl pouze udiveným výrazem ve tváři. S pojmem "chráněnka" se sice už setkal, ale nedokázal si za ním představit cokoli konkrétního. Princ si jeho reakci vyložil správně:
"Jako cizinec z barbarských zemí nemůžeš znát naše zvyky. Věz tedy, že každý mladý šlechtic si volí chráněnku. Výjimkou je pouze následník trůnu. Všichni mladí šlechtici, prince nevyjímaje, jsou také členy některého z rytířských bratrstev. Musejí dodržovat jejich psané i tradované zákony.
Chráněnka představuje pro mladého rytíře objekt zbožňování, alespoň pro nezasvěcené. Ti také nejspíše zaznamenají občasné sňatky mezi rytíři a chráněnkami. Podstatou tohoto vztahu aleje, že se rytíř stává do jisté míry členem chráněnčina klanu a naopak. Jestliže si chráněnka zvolí za manžela někoho jiného, přispěje jí ochránce na věno. Jestliže dívka osiří, stává se členkou jeho rodiny se všemi právy, které mají jeho neprovdané sestry.
Pro nás je ale nejdůležitější to, že ochránce nikdy nesmí vystupovat proti své chráněnce a její rodině. Má právo na souboj v její prospěch, může ji zastupovat v soudních pří ch. Za žádných okolností nesmí vystupovat proti ní či jejímu klanu, to opakuji. Toto ustanovení je posvátné a nikdy nebylo porušeno. Dohlíží na to panovník i knězi. Výběr chráněnek je manipulován tak, aby byly jednotlivé klany donuceny omezit svá nepřátelství. Lze říci, že bez zavedení tohoto vztahu by neexistovala Hyrkánie jako jednotná a silná země."
"Chytré," poznamenal Conan.
"Až to od vás odkoukají východní barbaři, nebo třeba takoví Piktové, tak bude mít celý svět těžké problémy."
"O to teď nejde. Nyní se jedná o to, že já mám být členem tribunálu, odsuzujícího mou chráněnku na smrt. A nejen nějakým členem, ale tím nejhlavnějším. Zároveň ale nemohu členství v tomto tribunálu odmítnout a nechat se zastoupit. Otcovy instrukce mi to výslovně zakazují. Ani jako vladař přitom nemohu pro Xani nic udělat.
Buď se tedy zpronevěřím starým a posvátným zvykům -to mě navždy vyřadí z okruhu slušných lidí a vyobcují mě za to z rytířského bratrstva, nebo odmítnu splnit králův výslovný příkaz. Za to existuje pouze jediný trest, i pro prince, -smrt. Ani jí ovšem nijak Xani nepomohu. Pouze se časem mohu dostat do hrdinských písní, jaké opěvují ty, kteří bojovali po boku chráněnčiných příbuzných i proti vlastnímu klanu."
Conan zabručel:
"Svět je veliký. Vzal bych nějaké šperky, vybral pár rychlých koní. Potom bych holku sbalil a - máte mě vidět! Za jediný kámen ze své slavnostní čelenky by sis mohl pořídit pořádný dvorec a vlastní družinu. Byl bys svým pánem. Kdoví, možná i mocnějším, než tady a teď."
Princ se nervózně zasmál:
"I na to jsem už pomyslel. Nepodceňuj ale sílu Chrámu. Našli by si mě i ve vašich barbarských krajích. Nebyl bych v bezpečí ani mezi černými lidožrouty daleko na jihu. Kde Chrám nemá své lidi, má spojence. Ti za protislužbu zasáhnou místo něj. Snad na nějakém neznámém a liduprázdném ostrově v oceánu..."
"Ostatně, Zkouška přece nemusí vůbec dopadnout u tvé chráněnky špatně. Předpokládám, že sis vybral slušné děvče..."
"Za cudnost své chráněnky ručím hlavou. Přesto považuji za prakticky jisté, že bude označena jako provinilá. Je to mnoho náhod najednou: Já, nikoli korunní princ, byl pověřen vladařskými povinnostmi. Má chráněnka, mezi zástupy jiných novicek, byla vybrána ke Zkoušce. Otec zanechá instrukce, výslovně mi zakazující nechat se v tribunálu zastupovat, jak to dělá král či vladař prakticky vždy. Navíc, někdo pošle pro jednu z chráněnek muže, jemuž jsem zavázán svým životem. Pošle ho tam přitom s takovými instrukcemi, že by ho určitě chytili. Na mučidlech by pak přiznal cokoli."
Conan odmítavě odfrkl.
"Ano, cokoli. Kdyby nezabralo mučení, jsou tu ještě omamné nápoje, kouzla knězi z Chrámu a kdoví, co ještě.

"Jestli tu ženskou někdy potkám, tak dál už budu pokračovat jen já sám," zamručel temně Conan.
"Třeba by tě ani nemučili," utěšoval ho princ. "Výslechy v takovýchto choulostivých věcech bývají ve velmi úzkém kruhu. Stačilo by tě podřezat a rozhlásit, k čemu všemu jsi se přiznal. Pokud jde o tu ženu - asi to už má odbyté. Pochybuji, že by nechali naživu svědka intriky, jdoucí tak vysoko."
"Takže ty si myslíš, že dívkám od panenství v Chrámu někdo pomáhá?," stočil Conan rozhovor.
"Jen vyslovení takovéto myšlenky je strašlivé rouhání. Většinou se trestá stažením kůže ze zad a posypáním směsí soli a ostrého koření. Potom následuje naražení na kůl, pěkně odborně provedené, aby nebyl zasažen žádný životně důležitý orgán."
"Jenže," princ se důvěrně naklonil ke Conanovi, "na tom kůlu budeme bok po boku, já si to totiž opravdu myslím."
"Proč vlastně dívky do Chrámu chodí?" zeptal se Conan. "Souvisí to s prastarými zvyky uvádění dětí do světa dospělých. I vy máte asi nějaké."
Conan si bezděky sáhl na symetrické jizvy na hrudi.
"Chlapci jsou zasvěcováni v rámci rytířských bratrstev. U dívek probíhá něco podobného v rámci noviciátu v Chrámu. Jsou i další, jednodušší, obřady, prováděné neurozenými a chudými. Bohatí neurození se snaží dostat své děti do rytířských bratrstev a do Chrámu. Někteří klanoví stařešinové proti tomu brojí, ale Chrám i družiny to vítají jako významný zdroj příjmu."
" Jsou součástí těchto obřadů i vztahy mezi mužem a ženou?" zeptal se rychle Conan.
"U chlapců ano. Jsou do tělesné lásky zasvěcováni speciálně vybranými a vycvičenými otrokyněmi, které jsou majetkem rytířských bratrstev.
Jak to probíhá u dívek, to nevím. Celý noviciát se odehrává v oddělené a zvlášť střežené části Chrámu. Dívky navíc jsou, na rozdíl od hochů, vázány přísným slibem mlčenlivosti. Určitě ale končí za normálních okolností noviciát jako panny, v opačném případě by se už něco prozradilo."
"Nemohlo by ale při takovém zasvěcování dojít k nějaké nehodě?"
"Kdo by nám... Už vím. Něco zkusíme. Půjdeme oba."
Princ vypustil Conana východem u bohyně Išty. Nejprve se chtěl vrátit a oficiálně odejít ze svých komnat, ale potom si to rozmyslel. Uzavřel dvířka a vyrazil společně s Conanem.
Propletli se bludištěm paláce, v tom čase už téměř zcela tichým. Podařilo se jim nepozorovaně projít až k samotnému vrcholku jednoho z postranních křídel. Zde spočívala na kamenných oblucích proslulá visutá zahrada, architektonické dílo známé alespoň z pověstí po celém civilizovaném světě. Jen v jednom místě byla na budově jakási věž, převyšující úroveň zahrady.
Princ s jistotou zamířil cestičkami mezi exotickými stromy a keři ke schůdkům, sestupujícím k úpatí zmíněné věže. Ve věži opět stoupali, podle Conanova odhadu asi na úroveň půdy v zahradě.
Nakonec se ocitli v malé komnatě, vybavené s téměř sta-ropanenským vkusem. Byla zde spousta ženských titěrností - malůvek, výšivek, drobných plastik a podobných věcí. Vzácný porcelán i některé starožitné předměty dokazovaly nejen vkus a znalosti, ale i možnosti majitelky. Conan se stručně poklonil asi desetipalcové sošce Croma, vyřezané patrně z mrožího klu, zabloudivší sem kdovíjakými cestami.
Sesamus zaklepal na stůl.
"Už jdu," ozvalo se z další komnaty.
Po chvíli se objevila obyvatelka těchto komnat. Byla to mladá žena, těžce se pohybující o dvou berlích. Přes svou zjevnou chorobu byla velice krásná a žádoucí. Pozorně si návštěvu prohlédla, zejména Conanovu urostlou postavu.
Potom pronesla hlasem, který Conana rozechvěl do morku kostí:
"Bratříček... A s doprovodem. To musíte jít dál." Mávla neobratně rukou na znamení, aby ji následovali. Druhá komnata byla zařízena stejné jako první. Navíc tu byla obrovská postel, vyvolávající u Conana vzpomínky na provozovny prodejné lásky. Okno této komnaty nebylo zakryto závěsem, takže si Conan mohl ověřit správnost svého odhadu. Bylo otevřeno přímo do zeleně visuté zahrady. Než si Conan vše prohlédl, uvelebila se jejich hostitelka ve velikém křesle s berlami na dosah. Když byla se svou polohou konečně spokojena, ozvala se znovu:
"Proč jsi přišel, bratříčku? Jen tak, nebo zase něco potřebuješ?"
"Jen tak něco potřebuju. Moc důležitého, jako vždy." Odpovědí byl nejprve smích. Potom nemocná pronesla: "Přišel jsi se sympatickým doprovodem. Být to o nějaký ten rok dříve, sotva bych odolala. Mohlo by to špatně dopadnout."
"Nežertuj, prosím. Mám závažné problémy. Pracovní." "To jsem si mohla myslet. Na chvilku ti svěří vládu a ty jsi z toho celý Janek."
"Může mi pomoci jen vznešená žena." "To jsem ráda, že mě tak po dlouhé době někdo označil. Můžeš pokračovat."
"Týká se to obřadů Zkoušky a Obětování." Conan postřehl, že nemocná jakoby ztuhla. Rychle se však opanovala. Princi, zaujatém vlastními myšlenkami, to zřejmě uniklo.
"Potřebuji se něco dozvědět o zasvěcování dívek v Chrámu během noviciátu."
"Poněkud neskromné přání. To by chtěl vědět kde kdo. Zejména muži si pod tím mnoho představují. Copak tě neuspokojují ty krásné tabulky s erotickými texty, které jsem ti věnovala?"
Princ se nyní trochu zarazil, ale naléhal dále:
"Ani uši vladaře nemohou vyslechnout tato tajemství? Je to opravdu důležité. Neuspokojují mě mé znalosti o věcech, v nichž musím udělat zásadní a neodčinitelné rozhodnutí."
Po chvilce mlčení přešla hostitelka k úplně jinému tónu v řeči:
"Co přesně potřebuješ vědět?"
"Už jsem řekl."
"To je moc široký pojem. Musíš se ptát na konkrétní věci."

"Může být do noviciátu přijata dívka, která není pannou?"
"Ne, na to se můžeš spolehnout."
"Chlapci během zasvěcování obřadů vykonávají soulož s vybranými otrokyněmi. Děje se něco podobného i u dívek?"
"Ne, rozhodně ne."
"Jak tedy probíhá zasvěcování do tělesných vztahů mezi mužem a ženou?"
"Vyobrazeními. Slovními popisy ve svitcích a tabulkách. Něco pak dívkám ukáže dvojice kněžek či kněžka s eunuchem."
"Mohou dělat dívky tyhle věci mezi sebou?," zeptal se nenadále Conan.
"Určitě ne. Ani samy se sebou. Na to byste se mě také ptali, že mám pravdu?"
Když jí nikdo neodpověděl, pokračovala:
"Ve společných ložnicích novicek není nikdy tma. Vždy tam dozírají nejméně dvě kněžky. A nespí, jako někdy palácoví gardisté na stráži."
"Jakým způsobem, u všech temných bohů, může novicka přijít o věnec? Jak to, že se to každoročně stává několika dívkám..."
Princův proslov byl spíš povzdech, než otázka. Přesto zazněla odpověď:
"Může si zajistit chvilku soukromí na některé slavnosti mimo Chrám. To bude asi jediná možnost, mimo Chrám. U Priapa, kterého oba uctíváme."
"Nemůžeš mi říct více?"
"Opět neuspokojený bratříček? Řekla jsem ti víc než je záhodno. Je to jen proto, že jsi teď vladařem. Máš také sympatický doprovod...
Nebuď teď ale zvědavý, jako jsi byl o svých třináctých narozeninách. A už raději běž. Stejně teď budu muset meditovat nad svými hříchy."
Princ se sklonil k nemocné a políbil ji na čelo. Potom oba s Conanem odešli z jejích komnat.
Conan byl udiven tím, že nešli nazpět. Před schůdky do zahrady otevřel princ skryté dveře. Položil Conanovi ruku na ústa a vedl ho úzkou chodbičkou kamsi vzhůru. Náhle byli pod střechou. Drobnou komůrku osvětlovalo malé okénko. Princ je pečlivě zatemnil pláštěm a potom otevřel jakousi špehýrku v podlaze. Conana jeho orientační smysl opět nezklamal: podle očekávání hleděli do komnaty, z níž před chvilkou odešli.
S jejich hostitelkou tu byla ještě další žena. Asi čtyřicetiletá, od ramennou dolů zahalená do černé splývavé róby. Špehýrkou, podobnou té v oku bohyně Išty, pohodlně přehlédli celou komnatu. Navíc mohli zřetelně slyšet probíhající rozhovor:
"... takže doufám, že jsi se mnou spokojena, starší sestro?"
"Starší sestra" se zrovna natočila tak, že mohli vidět na jejím čele vytetovaný znak Měsíční bohyně.
"Právě přemýšlím, jestli jsi neřekla příliš mnoho."
"Něco jsem mu říct musela. O Noci zasvěcení jsem však ani nežblebtla."
"Tak drž hubu i teď," utrhla se návštěvnice. "Něco takového nemají slyšet ani štěnice v tvé komnatě."
Při těch slovech padlo na neznámou světlo zase z trochu jiného úhlu. Osvětlilo i dosud zastíněné partie kolem úst. Conan náhle zasupěl vzrušením. Jen nečekaně silný stisk princovy ruky ho vzpamatoval.
"Nevěřím, že nakonec bratříčkovi něco řekneš. Nebo nenaznačíš. Nevěřím, že ta narážka na Priapa byla nevinná," neznámá kněžka skoro křičela.
"Musíš věřit, že je mi ženství posvátné."
Návštěvnice chvíli stála a hluboce přemýšlela. Poté náhle přikročila k hostitelce, stále sedící ve svém křesle. Dotkla se rukou její pravé paže.
Mladá žena se v křesle vztyčila. Potom padla na pravou stranu. Zasažená paže jí nejprve ochrnula, potom ji zachvátily křeče. Nebylo pochyb, že kněžka použila nějaký prudký jed.
"Pojišťuješ si mě, jako ta půvabná děvčátka na obětní hranici? Neboj se... nakonec ti na to... přijdou... dopadneš... moc zle... zle!"
Poslední slova už byla stěží srozumitelná. Celé tělo Sesamusovy sestry se zkroutilo bolestivou křečí. Obličej jí pro-modral a oči rychle nabyly nepřítomného výrazu.
Na kněžce bylo vidět, že ji poslední slova oběti citelně ťala. Stála nad mrtvou a Conan by byl přísahal, že ji chce nakopnout. Potom se však otočila a odešla.
"To je ta ženská!," vyrazil ze sebe Conan.
"Která?"
"Ta, co mě přišla navštívit. Co po mě chtěla, abych unesl její dceru. Rychle, chytíme ji v zahradě!"
Princ jen zavrtěl hlavou:
"Ne. To je extratřída. Takovou můžeš dostat leda velkou náhodou. Buď je definitivně pryč, nebo tam na nás čeká. Teď ji musíme nechat plavat a sami zmizet. Nebude to ale úplně bezpečné."
Prošli úzkou chodbičkou ke vchodu, kterým se dostali do tajných chodeb. Princ dlouho zkoumal skryté dveře. Svítil si na ně pochodní, jichž byla ve výklenku u vchodu větší zásoba. Nakonec potřásl hlavou:
"Normálně bych přísahal, že tudy neprošla. Teď ale nevím. Opravdu.
Čeká nás nepříjemná a ne zcela bezpečná cesta. Musíš poslechnout na slovo, jinak zahyneš. Můžeš nás strhnout do neštěstí i oba dva."
A sestupovali po úzkém schodišti kamsi dolů. Zdola proti nim vanul nezvykle vlhký vzduch, s jakým se Conan dosud v podzemí paláce, ani v normálně přístupných chodbách a komnatách, nesetkal.
"To byla opravdová princezna?," odvážil se zeptat po chvíli, když se princ na okamžik zastavil.

"Ano, dcera mého otce a mé matky. A teď už tiše, tiše. Jde nám o krk!"
Naléhavý tón v princově hlase odradil Conana od dalšího vyptávání.
Princ vyrazil opatrně dál. Bylo znát, že se snaží nadělat co nejméně hluku. Na nerovném terénu v podzemní chodbě, posetém napadanými kameny, to šlo těžko. Místy pod jejich nohama čvachtala voda. Neočekávaně Sesamus zastavil. Conan do něj vrazil, div nespadli na zem. Zato pochodeň zhasla.
Překvapený Conan pochopil, že princ vrazil hořící špičku pochodně do bláta na dně štoly. Chtěl se zeptat, co to znamená, když jeho smysly postřehly před nimi jakýsi neurčitý pohyb. To už ho ale jeho společník vlekl do boční chodby, kterou před chvilkou minuli. Na ústech ucítil princovu ruku jako naléhavou připomínku nutnosti mlčet. Zastavili se snad patnáct kroků od ústí a beze slova hleděli zpět. Conan zřetelně slyšel, jak jeho společníkovi buší srdce. Sevřel pevně jílec meče. Po chvilce se na křižovatce chodeb objevilo cosi světlého. Muselo to zářit vlastním světlem, protože v chodbách byla naprostá tma. Navzdory ostrému zraku nedokázal Conan rozpoznat nic určitého. Jen jakýsi světlý obláček, složený z podivně pokroucených paprsků. Potom se mihla jakási světélka a opět ty paprsky. Potom byla tma. Pocit nebezpečí, vyvolaný podivným zjevením, se pomalu vytrácel.
Chvíli čekali ve tmě, než se odvážili dotápat ke křižovatce chodeb. Ze všech stran na ně hleděla černočerná tma. Princ se pokoušel zapálit mokrou pochodeň. Nakonec se mu to s Conanovou pomocí podařilo. Po několika stech krocích se dostali do suchých míst. Princ si zřetelně oddechl. Conan to považoval za signál k rozhovoru.
"Co to bylo?"
"Smrt. Jistá, velice bolestivá, nemilosrdná. Dokáže to zabít už na několik kroků od těch svítících paprsků, které jsme viděli. Chycení přitom řvou šílenou bolestí. Potom je to přitáhne doprostřed toho svítícího. Tam je to potom sežere. Kdysi tomu kněži předhazovali oběti. Někteří tvrdí, že to jsou duchové těch lidí, které Musovci povraždili či dali povraždit za bojů o hyrkánský trůn. Nevěřím tomu, ale lepší vysvětlení nemám. Vyskytuje se to hlavně ve vlhkých chodbách. Těch, naštěstí, není ani ve velkých hloubkách pod palácem mnoho. Jednou jsem to potkal i v chodbách pod mými komnatami. Tam, kudy jsme včera nesli tu mrtvou. Nikdy jsem nezjistil, jak se to tam dostalo a kam to potom zmizelo."
Conan snadno pochopil, že princ sám nic neví. Jeho mysl se vrátila k ženě, která je před chvilkou přijala.
"Ano, je to moje rodná sestra," odpověděl na jeho otázku princ.
"Nesetkal ses s ní proto, že se o ní málo ví, vědělo. Náš rod je po generace postižen neznámou chorobou. Někteří léčitelé ji označují jako umírání svalů. Jiní vše svádějí na šlachy a kosti. Začíná to postižením hmatu na chodidlech. Potom stále víc ochrnují svaly nohou. Nemocná ztrácí schopnost udržet moč a stolici. Potom postižení postupuje na trup a ruce. Nakonec nemocná nemůže dýchat a zemře.
Nemocná říkám proto, že onemocnějí jen ženy. Nemoc propukne někdy po dvanáctém roce, a pak zbývá nejvýš pět roků života. Některé zemřely i mnohem dřív. Kněži tvrdí, že tuhle nemoc mohou přivolat na potomstvo sňatky mezi příbuznými. Protože moje matka byla z vedlejší větve klanu, mohlo by to platit i pro Banimaru.
Podle jistých známek lze poznat stopu nemoci i na dítěti útlého věku. Takové princezny jsou pak vyřazeny z nástupnických práv a nepočítá se s nimi při dynastických sňatcích. Dožívají někde ve skrytých částech paláce, jako sestra.
Dozvěděla se o té hrůze asi v patnácti, krátce po návratu z noviciátu v Chrámu. Vědělo se už o tom předtím, ale nikdo jí nic neřekl. Až se podřekla jedna otrokyně.
Někdo jí navíc neopatrně prozradil, že nemoc bere potěšení z tělesné lásky. Začala hrozně vyvádět. Hostiny u ní byly přehlídkou nemravností a ona sama se chovala hůř než holky z vykřičené uličky. Mladí šlechtici se za ní jen hrnuli. Asi v sedmnácti se stalo to, co jí předpověděli. Od té doby žila tak, jak jsi viděl. V koutku, jen se dvěma otrokyněmi. Nemoc se u ní táhla mimořádně dlouho. Je asi o dva roky starší než já, tedy, byla. Při našem rozhovoru udělala narážku na příhodu... No, nejsem si jist, zda to bylo zrovna o mých třináctých narozeninách. Byl jsem zvědavý na svou nemravnou sestru - černou ovci rodiny. Nalezl jsem vchod do té podstřešní komůrky, odkud jsme se dívali. Pozoroval jsem její hry s mladými šlechtici. Dodnes nevím jak, ale dozvěděla se o mě. Poslala mi tam mladou otrokyni...
Věděla, že si tuhle příhodu budu dobře pamatovat. Proto nás tou narážkou poslala nahoru."
"Co ta kněžka?"
"Musela tam být s námi. Možná za okenním závěsem v přední komnatě. Mohla ale stát vedle nás a být pro nás neviditelná. Nějakým způsobem uhodla, že se půjdu za sestrou poradit."
Během hovoru se dostali k východu z tajné chodby. Procházeli večerním palácem raději mlčky. Až pod vyobrazením bohyně Išty se princ znovu ozval:
"Ta narážka na Priapa... Zmínila se o Noci zasvěcení, to si byla jistá, že už budu nahoře. Asi je to nějaký obřad během noviciátu. Potom... Ona ji vlastně obvinila z manipulace se Zkouškou! Ne, to si celé musím promyslet..."
Při posledních slovech se už dal do otevírání skrytých dvířek. Conan se záměrně postavil tak, aby ho mohl pozorovat. Viděl, že k uvolnění vchodu používá princ tenkou jehlici, kterou zasune do skrytého otvoru vedle. Ve dvířkách se k němu Sesamus ještě otočil:
"Nepokoušej se vyhledat tu kněžku. Je skoro jisté, že bys ze střetu s ní nevyšel vítězně. Potom... Dozvěděla by se příliš mnoho."
Conan se podrážděně nafoukl.
"Ne, nepodceňuji tě. Už jsem ti jednou řekl, že kněží mají prostředky, na které prostě stačit nemůžeš."

4. Přes pozdní hodinu poslal Sesamus ještě pro Maliho. Písařovy ruce od hlíny svědčily o tom, že byl odvolán od práce

s tabulkami. Padl před prince na tvář a spustil obřadné oslovení. Byl však přerušen:
"Jsme tu sami, můžeš mi říkat pouze pane."
"Probral jsem podle rozkazu nalezené tabulky, týkající se rituálu Zkoušky. Nejstarší dochované záznamy jsou staré asi dvěstě let. Existuje ale snad stošedesátiletá tabulka, shrnující starší zápisy. Žádný z nich jsem už nenalezl, ani žádný jiný starší údaj o Obětování.
Výchova šlechtičen v Chrámu v rámci noviciátu započala asi před dvěma a půl stoletími. Teprve posledních sto let je však situace srovnatelná s dneškem, to znamená, že skoro každá mladá šlechtična Chrámem projde.
Provinilé dívky byly původně trestány stejně jako kněžky. Jednoduše zmizely. Zmíněný soupis pochází z doby konfliktu mezi šlechtou a Chrámem. Ta trvala na nezávislé zkoušce, z níž se postupně vyvinul rituál Zkoušky v dnešní podobě. Chrám ustoupil, snad se mu to zdálo výhodné.
Mohl zodpovědnost za tak choulostivou záležitost převést na někoho jiného..."
"To je tam napsáno?" přerušil ho rychle princ.
"Ne tak, ale jasně to plyne z celé věci..."
"Nejprve mluv o faktech v záznamech, potom se dostaneme i k domněnkám!"
Princ se nespokojeně zavrtěl na sedátku, jakoby hledal lepší polohu. Potom gestem pobídl Maliho k další řeči.
"Víc než šedesát let běžel rituál Zkoušky tak, že podezřelé byly prohlédnuty bábami. Každá z nich vydala nezávislé svědectví. Shodně označené provinilé dívky byly obětovány... jako za našich časů.
Před necelými sto lety, v období... zmatků, celá věc padla."
"O tom období vím."
"Za vlády vašeho božského děda, před dvaapadesáti lety, byl rituál Zkoušky obnoven. Zásadní změnou bylo to, že báby prohlížely dívky společně a společně svědčily. Tak se to dělá doposud, téměř každoročně."
"Téměř?"
"V těch dvaapadesáti letech je rozptýleno osm let, kdy se Zkouška nekonala. Z Chrámu pouze oznámili, že na žádnou z novicek nepadlo podezření. Byl o tom učiněn záznam do letopisných tabulek."
Princ seděl chvíli se zavřenýma očima. Zdálo se, že nevnímá okolí. Proto se Mali rozhodl poněkud si ulevit a opatrně přenášel váhu z nohy na nohu. Náhle si uvědomil, že ho princ škvírkami pod víčky s potutelným úsměvem pozoruje. Okamžitě strnul v předepsané póze.
"Teď přišel čas na tvé úvahy," vyzval ho princ.
Mali zrozpačitěl. Po chvilce mlčení trochu zajíkavě spustil:
"Já, já mám pocit, že se Chrám Zkoušky náramně rád zbavil. Tím se vše přesune na panovníka. Chrám jen označí některé dívky za podezřelé a tím to pro něj končí.
Taky si myslím, že ten starý způsob Zkoušky byl... spravedlivější."
"Jak to?"
"Myslím, že nezávislý úsudek více lidí, teprve dodatečně daný dohromady, má větší cenu. Ve skupině se prosadí spíše ten výřečnější. Takový pak dokáže ostatním vnutit své mínění. Zvláště, když..."
"Jsou věci, o kterých nelze hovořit ani na soukromém slyšení u vladaře. Rozumím ti však.
Nechej mi tu tabulky, ve kterých se popisuje původní způsob Zkoušky. Ostatní dále zpracovávej, třeba na něco přijdeš. Snaž se zjistit podrobnosti o obětech v posledních letech."
Mali zbledl. Vypadal, jako by chtěl něco říci, ale jeho ústa nevydala žádný zvuk.
"Teď už běž," řekl princ.
"Tady z těch bylinek si připrav odvar. Pán kuchyně ti vydá stravu. Budeš pracovat dlouho do noci. Ten odvar tě udrží bdělým. Běž."
Mali předal princi vyžádané tabulky a s předepsanými poklonami se vzdálil.
Po Maliho odchodu se Sesamus uložil ke spánku. Ten však nepřicházel. Vstal proto z lůžka a přecházel po komnatě. Pohled na přinesené tabulky ho nijak nelákal. Cítil se příliš unaven.
Vyhlídl z okna. Na nebi už nebyla ani stopa večerních červánků. Jeho pohled přilákala mohutná hlavní budova Chrámu, tyčící se proti královskému paláci. Završovala ji vysoká socha Měsíční bohyně. Zvlášť zářivě bílý mramor na ni dovezli ze vzdálených krajů. Její zbroj zářila zlatem. Nahé tělo, bez obvyklých náznaků oděvu, zářilo nepřístupnou a chladnou krásou. Aby Měsíční bohyně působila zvlášť neobvykle, byla proti všem zvyklostem ponechána kameni jeho přirozená barva.
Použití zlata bylo přirozeně rouháním - ve všech posvátných textech se v souvislosti s Měsíční bohyní psalo o stříbře či zvláštní oceli. Ale oficiální rozhodování o tom, co je rouhání, náleželo Chrámu. Ten pak považoval za nutné zdůraznit svou moc a bohatství.
Existovalo snad i nějaké proroctví, předpovídající pád znesvěcující sochy i samotného Chrámu. Sesamus se však k jeho autentickému textu nikdy nedostal. Možná teď, když je vladařem... Zatřepal hlavou, promnul si oči a řekl sám sobě, skoro nahlas:
"Znaky na nějaké tabulce tady nepomohou. Jediná rána Conanova meče má větší cenu."
Potom se podíval dolů, kde byla palácová písárna. Kdosi šel tím směrem s pochodní, asi nějaký z otroků s jídlem.
Sesamus zašeptal:
"Spoléhám na tebe, hochu. Víc, než mohu dát najevo. Před třemi lety takto zahynula tvá sestra, velmi jste na sobě lpěli. Hlavně něco najdi. Je to i tvůj boj."

3 DEN

1. Královská rada připravovala na zvláštním zasedání celý rituál. Většina jejích členů byla překvapena, když vladař Sesamus v úvodní řeči shrnul dosavadní historii Zkoušky.Někteří snad byli i pohoršeni návrhem, aby došlo k návratu k původnímu rituálu. Jiní, a mezi ně patřila i část nejkonzervativnějších členů rady, byli obnovením staletími posvěceného původního rituálu nadšeni.
Tím byla jednota starších a staromilských členů rady natolik rozbita, že odpůrcům princova návrhu nezbylo, než se připojit ke všeobecnému souhlasu.
Sesamus vsadil na neznalost a negramotnost většiny členů rady. Podařilo se mu vyvolat dojem, že jeho návrh naprosto souhlasí s původním rituálem. Provedl však jednu důležitou změnu: Dívky měly být zahaleny tak, aby mohly odkrýt pouze tu část, která je pro Zkoušku rozhodující. Každou měl doprovázet člen palácové gardy, dohlížející na to, aby novicka bábě nenaznačila své jméno. Neměl je znát ani gardista. Báby budou předávat svůj verdikt gardistovi tak, aby vyšetřovaná jeho obsah neznala.
Další část svého plánu začal Sesamus neobvyklým způsobem: Přerušil zasedání rady s tím, že je čas k jídlu. Ve vedlejším sále už princovi otroci připravovali lákavou tabuli. Nikdo se nedal přemlouvat, protože královští kuchaři byli svým uměním proslulí široko daleko.
Když opadl první nápor na předložené pokrmy, dal se princ do nejchoulostivější práce. Opatrně zavedl řeč na nespolehlivost lidského úsudku. Na omezené hlupáky, předstírající neexistující znalosti a dovednosti. Osmělení členů rady pomohla i trocha páleného vína, přimíšená do nápojů. Nakonec v hovoru padlo to, co Sesamus potřeboval. Nebylo možno zjistit, kdo to řekl první, a tak to vypadalo jako výplod kolektivního génia. Mezi novicky budou zamíchány dvě zaručené panny a dvě palácové konkubíny. Bude přehled, která bába jak usoudila. Každá bude mít černé a bílé kuličky se svou značkou, z nichž vždy jednu dá gardistovi, doprovázejícímu dívku.
Na závěr se princi podařil ještě jeden tah. Mnoho si od něj nesliboval, ale v očích veřejnosti mu trochu pomoci mohl. Shromáždění královské rady prohlásilo, že rozhodující je shodné zavržení všemi bábami. Předem pak odsoudilo k obvyklému trestu zavržené novicky. Sesamus tedy i v případě nepříznivého výsledku Zkoušky neodsoudí jmenovitě Xani.
Samotná Zkouška začala později odpoledne, když sluneční žár začal ustupovat. Otroci připravili vše potřebné v přízemním velkém sále. Novicky i čtyři další dívky byly zahaleny rouškami. Sesamus nijak nezdůrazňoval, že ty mají být přesně stejné, ale pečlivě se o to postaral. Potom nastoupily přivolané porodní báby, svezené ze sídelního města a blízkého okolí.
Vše bylo hotovo asi za dvě hodiny. Výsledky byly přehledně sepsány. Bylo vidět, o jaké dívce vynesla která z báb jaký verdikt.
Sesamus kázal vymrskat z paláce bábu, která neuznala panenství žádné, i tu, která za panny označila šmahem všechny. Zbylé prohlásil za důvěryhodné. Ty shodně označily za pannu jednu z novicek, u následující měly pochybnosti dvě, další označila za pannu pouze jedna z báb. U zbylých pěti se všechny shodly, že pannami určitě nejsou. Byla mezi nimi i Xani.

Princ s kamennou tváří prohlásil, že ke zproštění z obvinění stačí i svědectví jediné báby. Poté báby odměnil stříbrem. Provinilé novicky byly odvedeny do kobek pod palácem. Zkouška byla u konce.
Po celou dobu se snažil nevidět štíhlou postavičku s dlouhými, trochu kučeravými vlasy, padajícími na ramena pod bílým přehozem. Pořád se však znovu a znovu střetával s vyděšeným pohledem nechápajících tmavých očí. Zoufalým úsilím se snažil udržet strnulou důstojnost, potřebnou pro ukončení ceremonielu. Jakmile byl konec, vykráčel vyhrazenými dvířky ze sálu. Rychle zamířil do svých komnat. Po cestě odhazoval do rukou otroků jednotlivé části obřadního roucha.
Přestože se od prvního okamžiku, kdy spatřil jméno Xani mezi novickami, ujišťoval, že bude označena za provinilou, že je to podstata intriky proti němu, pořád doufal. Sám byl intenzitou své naděje překvapen. Teď však byla pryč a prázdno po ní se plnilo směsicí smutku, vzteku a hnusu.
V tomto rozpoložení ho zastihl zvuk gongu, ohlašující někoho, kdo měl nárok na přijetí. Vyšel do předpokoje. Plazil se tam starý otrok. Z jeho žvanění pronikla do princovy mysli pouze slova, že ho má následovat, a že je to důležité. Pomyslel si, že byla objevena mrtvá Banimara. Gestem poručil stráži a obdržel běžné insignie vladařské moci, čelenku a žezlo. Potom spěchal za stařík em.
Po chvilce si uvědomil, že o Banimaru nepůjde. Nešel by pro něj starý otrok a nemířili by ke komnatám jeho bratra.
Náhle se ocitli v malé hodovní síni, v poslední době nechvalně známé Rebamusovými orgiemi. Zde se nepočítalo s denním osvětlením. Sál byl téměř zcela zanořen do hmoty paláce. Pouze jediný jeho roh se dotýkal vnější zdi. Byla zde dvě malá okénka, tvořila je mozaika z barevných skel a polodrahokamů.
Okénka však byla zakryta a z mnoha lamp a pochodní nehořela ani jediná. Místnost tonula ve tmě s výjimkou světelného pruhu od dveří, jimiž sem vstoupili. Starý otrok kamsi zmizel.
Sesamuse ovládl pocit neurčitého, ale zcela jistě přítomného, nebezpečí. Ustoupil z pruhu světla, přitiskl se zády ke stěně a napínal všechny smysly.
Náhle v temnotě vzplanulo světlo. Z podlahy vyšlehl modravý plamen, uprostřed něhož tančila nahá dívka. Tanec však rychle přerušila bolestným výkřikem. Vyběhla z plamene, malé plaménky na jejích chodidlech rychle hasly. Běžela pruhem světla ke dveřím, jimiž princ vstoupil. Když se k němu přiblížila, ucítil silný pach spáleniny. Pocit ohrožení se v něm zvýšil natolik, zeji srazil vladařským žezlem k zemi.
Z rohu místnosti, od pohasínajícího plamene, se ozval chechtot. Sesamus se okamžitě postavil do střehu. To už ale vzplanuly dvě pochodně, osvětlující dostatečně celý sál i světlonoše. Byl jím korunní princ Rebamus, zalykající se vítězoslávou. Odporně se řehtal a nepřirozeně gestikuloval rukama. Nakonec se mu jednu z pochodní podařilo vsunout do držáku na zdi, druhou však neustále mával, až z ní odstřikovala hořící pryskyřice.
Sesamus byl náhle ledově klidný a v hlavě měl jako po velkém úklidu:
"Potřebuješ mě, královský bratře?"
"Tak, bratříček přišel. Potřeboval jsem to. Připravil jsem ti malý závdavek. Aby ses připravil... Jenom čtyřikrát se vyspíš. Jak se na to asi musíš těšit! Škoda, že jsi neobnovil i tu část původního rituálu, kdy sám král či jeho zástupce zapaloval obětní hranici. To by bylo zvlášt pikantní!"
Rebamusovo vzrušení bylo patrně přiživeno vínem. Jeho bratr však nepochyboval o tom, že opilost alespoň zčásti předstírá.
"Obával jsem se, bratře, že se ti přihodilo něco zlého."
Sesamus se sklonil k ležící dívce.
"Obávám se rovněž, že jsem vážně zranil či zabil tvou konkubínu. Velice mě to mrzí."
"Už mě stejně nebavila. Nech ji hodit na mrchoviště. Zanedlouho tam bude mít vznešenou společnost. Šlechtičny, dokonce jednu z klanu Dare, ze starého klanu, téměř rovnému nám. Nemohla by být uložena lépe!"
"Popel z obětní hranice se skutečně sype na mrchoviště. Tvá konkubína by si však zasloužila alespoň skromný pohřeb, ne?"
"Chcíplý dobytek jako dobytek. Jestli chcípla, tak na mrchoviště s ní! Jestli ne, můžeš ji napřed dorazit těmi svými hokuspokusy, co děláváš na odsouzených. Já o ni vůbec nestojím, ani o toho bastarda, co ho prý se mnou čeká. Onehdy mi to alespoň kňučela. Ať lehne mezi mršiny a čeká na společnost. Na vybranou a vznešenou společnost!"
Během svého proslovu se Rebamus přepotácel sálem. Minul svého bratra i ležící dívku. Opravdu, nebyl zdaleka tak opilý, jak předstíral. Jen prošel dveřmi, přestal se potácet. Odporný zápach se táhl spíš od plamene, než z něj. Asi pálil nějakou kořalku, jejíž zbytky nyní v koutě sálu dohořívaly.
"Nedůsledný, jako vždy," konstatoval Sesamus, když viděl bratra poměrně pevným krokem mizet za ohybem chodby. "Nezbývá než doufat, že spiklencům uteče i něco důležitějšího," to už pronesl jen v duchu.
Vytáhl z kouta vyděšeného starého otroka. Naložil mu dívku na hřbet a komandoval ho ke svým komnatám. S trochou škodolibosti pozoroval, jak se prohýbá pod bezvládným tělem. Dívku složili v princově "kabinetu vědeckých studií".

2. Princ prošel svými komnatami, aby se ujistil, že tam nikdo není. Nahlédl dokonce i do skrýše za ostěním. Tam opravdu nikdo nebyl. Z rohu komnaty však zasvítily modrošedé oči pod přilbicí černých vlasů. To Conan pozorně sledoval princovo počínání.
"Jsem rád, že tě vidím v lepším stavu," začal nenucené, jakoby se vůbec svým nedovoleným vstupem do princových komnat nedopustil hrdelního zločinu.
"Po Zkoušce jsi vypadal, jako bys pár dní ležel padlý na bojišti, ale teď tě něco muselo dopálit."
Než princ nalezl vhodnou odpověď, ozvaly se z kabinetu podezřelé zvuky. Oba se tam ihned rozběhli.
Přinesená otrokyně ležela na podlaze vedle stolu a dávila se ze všech sil. Princ ji ohmatal ránu na hlavě. S údivem zjistil, že kost zůstala neporušená. Na hlavě byla jen pořádná boule, v prostředku rozseknutá. Dívce se znovu a znovu

navalovalo, přestože už zjevně neměla co zvracet. Celým tělem jí probíhaly křečovité záškuby.
Conan se k dívce sklonil z druhé strany. Princ k němu prohodil:
"Vážně jsem se obával, že jsem ji zabil. Je to ale jen povrchové. Brzy bude v pořádku."
Dívka se znovu rozeštkala. Potom otevřela ústa a začala kvílet. Princ jí okamžitě ucpal ústa:
"Tiše, tiše. Oficiálně sice už nežiješ, ale nerad bych tě musel dorazit, jak si to přál můj ctný bratr."
Dívka se k němu obrátila:
"Nemohla jsem se sice hýbat, ale slyšela jsem. Všechno. I o tom mrchovišti, i o dítěti."
Znovu se začala nadechovat ke kvílení. Vtom k ní promluvil Conan jakýmsi tvrdým a princi naprosto nesrozumitelným jazykem. Ta mu po chvilce překvapeného úžasu tímtéž jazykem odpovídala. Během dalšího hovoru se postupně uklidňovala.
"Krajanka," konstatoval Conan. "Jenom našinec může mít tak tvrdou lebku, že mu to tvoje párátko ze zlata nijak neublíží."
Rozhovor ještě chvilku pokračoval. Potom Conan znovu oslovil prince:
"Teď se už nedivím tomu, jak jsi vypadal. Pěknou lumpárnu si korunní princ vymyslel. Chystal to delší dobu, přípravy v sále začal už dopoledne. Musel vědět, jak Zkouška dopadne.
Tady té malé namluvil, že plamen kořalky nepálí, jenom svítí. Prý jsi trudomyslný, tak tě chtěl potěšit pohledem na neobvykle osvětlenou tančící dívku. Měla se ti oddat, kdybys projevil zájem. Opatřil si dokonce speciální, silně zastíněnou lampu, kterou mohl rozlitou kořalku po tvém příchodu do sálu nepozorovaně zapálit.
Ani, tak se jmenuje, to nebylo podezřelé. Často tančila nahá na hostinách korunního prince. Najednou však ucítila hroznou bolest. Vyběhla z ohně a dostala ránu do hlavy. Potom slyšela váš hovor, ale nemohla se hýbat. Teď je jí jenom zle a je krutě zklamaná. Myslela, že když dá svému pánovi dítě, tak si jí víc oblíbí."
Conan mluvil k princi nemedijsky, protože Ani tento od cimmerijštiny i hyrkánštiny velice odlišný jazyk neovládala.
Princ během jeho řeči sedl a začal psát. Potom promluvil ke Conanovi:
"Teď vyjdeš dvířky pod vyobrazením Išty. Jak vidím, není ti jeho mechanismus neznámý. Asi za půl hodiny tě vyhledá někdo z mých otroků. S gardistou a dvěma otroky sem přijdeš pro její tělo. V pytli ho zanesete na mrchoviště, jak poručil bratr. Vyber si ale někoho, kdo bude z mrchoviště pospíchat do hospody. Sám pak děvče dopravíš k léčiteli Jarbajovi. Dáš mu tuhle tabulku a on ji u sebe ukryje. Potom nalezneš v některé nenápadné hospodě dole ve městě takovou, kde pronajímají oddělené místnosti. Vybereš tu, co se ti bude zdát nejbezpečnější pro utajený rozhovor. Také by tam mělo být přehledné okolí. U večerního střídání stráží mi nenápadně sdělíš její název. Potom hned zajdeš do uličky Za pošlou sviní. Ptej se na bábu Taméru. Bude tě čekat. Odvezeš ji do hospody. Postaráš se, aby vás nikdo nesledoval."
Conan se nedbale uklonil a za chvilku zmizel.
Princ se věnoval poraněné a zarmoucené dívce. Podařilo se mu do ní dostat bylinné esence, navozující hluboký spánek. Její dech se stal brzy sotva znatelným, a tak doufal, že ji bude úspěšně vydávat za mrtvou. Potom jí ještě pečlivě ošetřil ránu na hlavě, ale ta byla opravdu jen malá a nehluboká.

3. Conan si ke svému záměru vybral jednoho z beznadějných vypitků s věčně prázdnými kapsami. Nepochyboval o tom, že obdržené stříbro hned propije. Jeho naděje zůstaly nezklamány. Když otroci dopravili pod jejich vedením pytel s dívkou na mrchoviště, chtěli mrtvolu vysypat a pytel si vzít. Dal se prodat a byl by zato alespoň malý džbánek podřadného vína. Conan však tvrdě oponoval. Argumentoval tím, že tělo, jež bylo potěchou královského prince, nesmí být jen tak pohozeno, každému na očích. Vyplatil hned na místě gardistu s tím, že má hodinu volna. Ten, omámen sladkou vidinou posezení u džbánku, rychle s křikem a hrubými nadávkami hnal otroky do paláce, aby je vrátil dozorci.
Jakmile byli z dohledu, pokračoval Conan, teď už sám, s dívčím tělem přes rameno k Jarbajovi.
Jarbaj bydlel poblíž paláce, ale mimo okruh městských hradeb. Conan mohl jít tak, aby ho skoro nikdo neviděl. Navíc, nepůsobil nijak nápadně, protože k Jarbajovi občas těžce nemocné nosili.
Měl štěstí, protože Jarbaj byl doma. Příhodné bylo i to, že u něho zrovna nikdo nebyl. Předání tabulky od prince se proto obešlo bez nežádoucích očí.
Přestože Conan žil v Hyrkánii již několik let, s Jarbajem se dosud nesetkal. Od prvního okamžiku pociťoval obrovskou vnitřní sílu, kterou tento muž vyzařoval. Přitom nesahal Conanovi ani po bradu.
Převzal od Conana dívku a dlouze se na návštěvníka zahleděl. Jeho nevídaně temné oči se náhle jakoby zamlžily. Sice zůstaly dál otevřené, ale Conan poznal, že ho Jarbaj nevidí. Z léčitelových úst náhle zaznělo nesrozumitelné mumlání.
Teprve po chvilce začal Conan rozpoznávat alespoň některá ze slov, pronášených s neobvyklým přízvukem:
"... bílý svit... bleděmodrá záře... smrt, smrt pro mnohé. Ne však pro... z daleké severní... Fialová je smrt... smrt je život a poslední... bodnout nebo tnout do fi..."
Nakonec hlas přešel opět do nesrozumitelného mumlání.
Potom se náhle Jarbajovy oči prohloubily. Bylo vidět, že je opět pánem svých smyslů.
"O tu ženu se postarám, tvůj pán může být bez obav. Co se týče tebe - zajímáš mě. Teď ale na tebe nemám čas. Rád si s tebou někdy pohovořím. Ještě se mi nestalo, aby ve mě něčí přítomnost vyvolala mimovolný tranz. Ne, nechci slyšet, co jsem říkal. To k tobě promlouvali bohové. Já jen tlumočil. Dobře si však všechno pamatuj. Oni nemluví do větru. Možná zítra, možná na smrtelné posteli s hlavou jak sníh a olezlou stařeckými strupy. Určitě pochopíš, co jsem říkal. Teď ale už běž."
Conan se vrátil do města. Nyní mu zbývalo dělat něco, co rozhodně nebylo proti jeho mysli, slídit po hospodách. Ze všech vymožeností civilizace považoval hospody za vymoženost nejdůmyslnější a nejmilejší. Obzvláště, když některé posloužily i jako provozovna prodejné lásky či trh se zbožím, nabytým ne zrovna poctivým způsobem.

Protože tu už nějaký rok pobyl, znal kdekterou špeluňku. V duchu je probíral. Řadu z nich vyloučil hned. Nepřehledné okolí, podezřelí zákazníci, nebo naopak zákazníci moc počestní a navíc zvědaví. Nakonec se dal do obcházení těch, které takto vyřadit nedokázal. Někde si dal džbánek piva, někde levné a nepříliš silné víno. Jeho mohutné tělo to vše zpracovalo bez nejmenších známek opilosti.
Nakonec se rozhodl pro hospodu "U požehnaného kohouta", stojící v blízkosti chudinské čtvrti. Byla oddělena od změtí chatrčí těch nejchudších obyvatel města prolukou, širokou několik desítek kroků. Na druhé straně už stály domy, patřící movitějším obyvatelům sídelního města. Byly zde pokoje pro hosty, do nichž se vcházelo samostatnými dveřmi ze dvora. Dvůr byl sice zcela obestavěn samotnou hospodou a dalšími staveními, ale nešlo se do něj skrze hospodskou místnost. Hospodský byl starý voják s dost širokým svědomím. Scházela se tu pestrá sbírka vandráků, somráků, děvek i drobných zlodějíčků, ale skutečně nebezpečná individua hospodský ve svém domě netrpěl a dovedl si s nimi poradit.
Conan zaplatil komnatu pro "důvěrné setkání na jednu noc". Měl cit a jisté zkušenosti pro to, aby mu byl hospodský poněkud zavázán, ale aby na druhé straně příliš velkou sumou nevzbudil nežádoucí pozornost. Prostě: někdo z nižších dvorských úředníků se dnes večer poměje a nějaký obstarožní manžel se zítra probudí s nádherným parožím.
Na večerní střídání stráží se stačil jen taktak vrátit. Princova přítomnost všechny zneklidňovala, důstojníci i prostí gardisté se báli výbuchu vladařovy nemilosti. Conan však nastoupil zcela suverénně s obvazem na hlavě. Hlásil, že si dole ve městě "U požehnaného kohouta" dal na počest svého vyznamenání horké kořeněné víno. Dostal však asi něco zkaženého a vyspraveného medem s kořením. Silně ho rozbolela hlava a připadá si jako otrávený. Je to smůla, protože večer měli jít všichni jeho vyznamenání zapít. Aby je neošidil, nese jim váček se stříbrem, mají je propít sami.
Nastalo vyděšené ticho. Vladařská nemilost se však nekonala. Princ suše prohodil, že ve svém volnu si každý důstojník může dělat, co je mu libo. V mezích zákonů, ovšem. Conan má nárok na radost z vyznamenání, jinak by nemělo smysl je udělovat. Pokud se týká té hospody - "U požehnaného krocana" ne, "kohouta". Tedy, pokud tam skutečně falšují víno, královský dohlížitel se na to podívá. Hospodský zaplatí citelnou pokutu a z ní určitou částku obdrží i Conan.
Po uklidňujícím proslovu se princ vzdálil připravit se na další tajnou výpravu.

3. Sesamus se z paláce dostal nepozorován. Protože všechny hospody musely být podchyceny na plánu sídelního města, nebyl pro něj problém dostat se k "Požehnanému kohoutovi" včas. Hostinský ho zavedl do připravené komnaty.
"Dáma přijde za malou chvíli. Doprovází ji muž, který platil pronájem. Pošli je rovnou sem. A žádné projevy zvědavosti. Ani můj člověk je nemá rád. Viděl jsi ho, tak jistě pochopíš, že by se ti mohla zvědavost nevyplatit."
Princ osaměl, ale opravdu jen na malou chvíli. Smluvené zaťukání mu oznámilo příchod ženy, doprovázené Conanem. Conan odmítl vstoupit. Připadalo mu bezpečnější hlídat kolem.
Jeho smysly byly napjaty do krajnosti. Brouzdal okolím hospody jako divočinou. Nikde ani světélko - zdejší chudáci si nemohli dovolit olej na svícení. Vlhkost od řeky a vylévané splašky povzbuzovaly růst teplomilné vegetace, kterou zřejmě nestačily udupat ani nohy četných dětí. Pouze kolem hospody byla holina, porostlá travou a bylím.
Dvojí obchůzka cikcak kolem hospody Conana uspokojila. Nyní si hodlal najít pozorovatelnu, z níž by hleděl vstříc případným příchozím. Nakonec se proplížil zpět do hospodského dvora a vyšplhal se na střechu. Nebylo to bez nebezpečí, krovy byly místy prohnilé a došky se rozpadaly. Přesto se téměř bezhlučně usadil za mohutným komínem, vystupujícím z krbu v hostinské místnosti. Jeho stanoviště bylo výhodné: Ze stoje viděl přes hřeben střechy dozadu, prostranství před hospodou měl jako na dlani. Lampa nad vchodem ho přitom neoslňovala.
Po delší chvíli zahlédl, jak se k hospodě někdo plíží. Přikrčil se, aby nebyl vidět proti obloze. Vetřelec vzbudil jeho pozornost tím, že si zjevně dával pozor, aby nebyl spatřen - normální hosté šli či se potáceli zcela jinak.
Byl zahalen do starých a roztrhaných hadrů. Conan odhadoval, že je spíše podprůměrné postavy. Ještě dlouho předtím, než se neznámý dostal k domu, bylo možno poznat, že jde o speciálně vycvičeného bojovníka.
Tajemný návštěvník nakonec skončil za hromadou dříví vedle vchodu do hospody. Velice šikovně splynul se stíny, takže ho ani ostrý Conanův zrak nedokázal rozpoznat.
Náhle ze dveří hospody vylezl opilec. Zjevně si spletl cestu a místo na dvoře s hnojištěm se ocitl zde. Nechtěl se však vracet, měl příliš naspěch. Nakonec se spokojil s hromadou dříví, kterou důkladně zalil. Conan by přísahal, že musel močit neznámému přímo na hlavu.
Tato příhoda potvrdila Conanovy obavy. Neznámý musel být výborně vycvičen a mít neobyčejně pevné nervy. I sám Conan si musel přiznat, že by se spíše pokusil v takové situaci opilce tiše zlikvidovat. Jistě, mohlo jít i o kvalitního zloděje nebo lupiče. Někomu takovému však zde ani v okolí nekynul žádný zisk, přiměřený předvedeným schopnostem. Leda by ho sem někdo poslal jako špeha...
Conan zvažoval možnosti. Na střeše je dobře skryt. Může se spolehnout, že o něm neznámý neví. Nemohl však vyrazit ze svého úkrytu bez nezbytného šramotu. Ten okamžik, po který by pak letěl vzduchem, je pro skutečně kvalitního bojovníka doba dostatečná, aby mu přichystal nepříjemné přivítání. Mohl sice skočit o kus dál a rozdat si to s neznámým v řádném souboji. To by však vyvolalo hluk, vyběhli by lidé zevnitř... Ne, musí to provést tiše.
Hmatal kolem sebe a u paty komína podle očekávání nalezl větší množství kaménků a kousků cihel či malty, vydrolených ze starého zdiva. Z narušené střechy se daly vytáhnout i nějaké kousky dřeva. Netrvalo dlouho a hrst takovýchto kousků letěla dolů. Ty, které dopadly do trávy a plevele, vydaly zvlášť podezřelé zvuky. Zvěd se nehýbal, ale Conan si byl jist, že alespoň něco zaslechl. Určitě soustředil část své pozornosti na místo, odkud se zvuky ozvaly.
Conan nyní dlouho čekal, až napětí dole ochabne. Potom znovu hodil. Teď už si muž dole musel být jist, že se za hromadou dříví něco děje. Opět se rozhostilo ticho, ale Conan cítil narůstající napětí. Takto asi cítí zvěř lovce, příliš planoucího loveckou vášní. Potom hodil kousek malty. Dole zahlédl pohyb. Conan se samolibě usmál. Teď jen aby

tamten nezahlédl padající kousek!
Bohové však stáli při něm a jeden z nečetných mraků zakryl na okamžik měsíční kotouč. Náraz většího kaménku a zachřestění polen - to byla poslední kapka do přeplněného poháru špehových nervů. Vyskočil do střehu proti nepříteli za hromadou dřeva. Tím přeslechl něco mnohem důležitějšího, než byly dopady kaménků - Conanův odraz ze střechy.
K žádnému boji nedošlo. Conan stačil ještě v letu zasadit soupeři pořádnou ránu do hlavy plochou meče. Ten se zhroutil. Conan ho pak popadl za oděv a bez problémů zanesl jeho drobné tělo do dvora.
Princ s dýkou v ruce otevřel na smluvené zaklepání. Při shlédnutí Conanova nákladu tiše hvízdl. Potom se obrátil k postavě v rohu komnaty:
"Budeš se muset přece jen na nějaký čas ukrýt. Myslel jsem, že tě toho ušetřím, ale jak vidíš..."
Conan mezi tím prohlížel zajatce. Jeho plášť byl z velmi kvalitní látky. Pošití starými hadry však úspěšně vyvolávalo dojem odporného cárovitého přehozu. Mokré skvrny prozrazovaly, že neznámý na sebe skutečně nechal namočit. Po rozhalení oděvu nastalo překvapení. Zajatý špeh byla žena!
"Nějaká známá?," obrátil se princ na postavu v rohu.
"Rozhodně ne," zazněl příjemný ženský hlas.
Conan popsal, jak ke své kořisti přišel. Potom ještě dodal:
"Opravdu na sebe nechala klidně namočit, tady má na oděvu mokré skvrny."
Princ mezi tím znepokojeným hlasem mumlal: "Vůbec se mi to nechce líbit. Taky panenská kněžka a taky pěkně vysoko postavená. Pořád mi ještě není jasné, co se děje. Musí ale jít o hodně." Obrátil se ke Conanovi:
"Přestává tu být bezpečno. Nejvyšší čas zmizet." Conan na ta slova vyklouzl ven. Během chvilky byl zpět: "Okolo je vzduch čistý, ale u řeky je nějaký vzruch." Princ se přesvědčil, že je zajatá skutečně v hlubokém bezvědomí. Poté ji velice pečlivě spoutal a zamotal do jejího vlastního oděvu. Vytvořil tak velký balík, který se dal pohodlně nést. Nezapomněl ani na roubík, kdyby se předčasně probrala. Conan poté balík zvedl a hodil si ho na záda.
Když vyšli ven, bylo slyšet jakýsi rozruch od čtvrti, rozložené na samém břehu řeky. Slyšeli jasně povyk mnoha hlasů a řinkot zbraní. Conan chtěl vyrazit opačným směrem, ale princ odhodlaně zamířil k řece.
Potmě, v nepřehledné změti chudinských chatrčí, to moc rychle nešlo. Po chvíli však náhle viděli na cestu mnohem lip. Hospoda "U požehnaného kohouta" stála v plamenech.
"Šli také z druhé strany. Čekali, že jim padneme do rukou," poznamenal princ suše.
Brzy získali přehled o tom, co se u řeky stalo. Jakási banda odporných darebáků se z neznámých příčin dala do okatého loupení a drancování chudých příbytků. Dokonce se postavili se zbraněmi i městské stráži. Zde však padla kosa na kámen. Princ ráno k městské stráži přidělil "kvůli bojovému výcviku" oddíl palácové gardy. Byli to nováčci, ale už prošlí řádným výcvikem, a mezi ně bylo přimícháno i několik veteránů. Všichni byli rovněž vyzbrojeni znatelně lépe než městští kopiníci. Do boje zasáhli s nečekanou razancí. Pobudové byli v krátké době pobiti či zajati, ani jeden z nich neunikl.
Conan okamžitě pochopil situaci. Vyrazil přímo k veliteli gardistů:
"Výborně, pán z vás bude mít radost. Ještě pár takových akcí a z nováčků budou opravdoví gardisté. Jen jeden ptáček vám málem ufoukl, ale tomu jsem osobně přistřihl křidélka."
Pozornost překvapených gardistů se upřela na něj. Princova záhadná průvodkyně mohla nenápadně zmizet. Teprve potom se i on sám připojil ke gardistům. Celý oddíl se pak vydal se zajatci k paláci.
Princův nenadálý příchod zvenčí nevzbudil mnoho pozornosti - o skrytých východech panovalo všeobecné povědomí. Princ kázal "svého zajatce" dopravit do svých komnat k okamžitému výslechu. Ani to nebyla zcela neobvyklá věc, byli tak občas vyslýcháni provinilci proti státním zájmům. Gardisté rovněž pochopili, že útok bandy darebáků na obydlí, v nichž nebylo možné předpokládat přiměřenou kořist, musel mít nějaké tajemné pozadí. Nedivili se proto, že bylo posláno i pro pána trestů.
Bezvědomou pak Conan odnesl do "kabinetu vědeckých studií" a důkladně přikurtoval ke kamennému stolu. Princ mu pomáhal. Použili provaz namočený do lepidla, jaký si ani dobře vycvičený bojovník nedokáže stáhnout. Napjali ho podle prince co nejsilněji, jak jen to bylo možné - aby to zajatá přežila. Jakmile tato práce skončila, zkontroloval Conan známý výklenek ve zdi - zel však prázdnotou.
Mezi tím Sesamus konstatoval, že před sebou mají kněžku pouze čtvrtého stupně zasvěcení. I to však odpovídalo postavení důstojníka v gardě či vojsku. Conan to okomentoval tak, že s několika takovými důstojníky v gardě by byla Hyrkánie během několika let dvojnásobná.
Přepečlivě prohlédli zajatkyni všechny možné skrýše v tělesných otvorech i v oděvu. Mimo několika vrhacích hvězdic a podobného bojového vybavení, skrytého v tajných kapsách pláště, nenalezli nic. Podle tepu a dalších příznaků princ usoudil, že se zajatkyně co nevidět probere, pokud již není při sobě a bezvědomí pouze nepředstírá. Ani rána na hlavě nebyla tak nebezpečná, jak se na první pohled zdálo. Na princův pokyn potom oba zajatou na chvilku opustili.
"S druhým, snad i třetím stupněm bychom si možná poradili. Mám nějaké bylinky i další prostředky k rozvázání jazyka. Tohle je nám ale u ní na nic."
"Zabít," řekl lhostejně Conan, spíš jako konstatování, než jako otázku.
Princ váhal. Výchova v rytířských družinách pevně fixovala úctu k ženám. Ochranný postoj byl navíc umocněn tím, pokud byla žena poraněná, nemocná či jinak v nesnázích. I mnohý zpupný šlechtic nepovažoval za ponižující poskytnout pomoc třebas i pouhé žebračce. Na druhé straně nebylo žádným vybočením z obecně přijatých pravidel dát svou otrokyni zbičovat či ukřižovat.
Rovněž úcta ke kněžkám, vštěpovaná dětem od útlého věku, bránila princi provést beze všeho jedinou rozumnou věc. Jeho váhání přerušil hluk. Šlo o jakýsi praskot a sténám, vycházející od zajaté. Potichu nahlédli do "kabinetu". Kněžka se vzpínala na stole a pokoušela se přervat svá pouta. Její pohyby byly perfektně koordinované, ani trénovaný Conan

nebyl s to tak dokonale své tělo ovládat. Pouta sténala záškuby nadlidské síly. Princ jen děkoval své prozíravosti, díky níž je co nejvíce napnuli. To znemožňovalo zajatkyni rozmáchnout se. Nebylo pochyb, že kdyby měla zajatá k dispozici alespoň několikapalcovou vůli, byla by se už dávno osvobodila.
Z pod provazů zajaté prýštila krev, na rtech měla krvavou pěnu. Náhle se obrátila na oba muže:
"Co tady stojíte?! Rozvažte svou paní!" i Tón hlasu byl tak sugestivní, že princ mimovolně vykročil. Zarazila ho až pevná Conanova paže. Důstojník byl proti kouzlu kněžčina hlasu odolnější. Snad v tom hrálo roli i to, že hyrkánština nebyla jeho mateřštinou.
Během okamžiku se scéna v "kabinetu" změnila. Na kamenném stole se místo zajatkyně zmítalo klubko hadů. Většinou se jednalo o nejobávanější hyrkánské jedovaté hady. Začali se rychle rozlézat do okolí. Jeden z nich se ve chvilce dostal do blízkosti dveří. Očividně se připravoval k útoku. Z pootevřené tlamy se vysunuly mohutné jedovaté zuby s kapičkami na hrotech.
Conan jako v tranzu tasil a chystal se hady rozsekat. Princ ho však předběhl. Skočil do místnosti a ponořil své nijak nechráněné ruce do změti hadů. Užaslý Conan od dveří pozoroval, že má zavřené oči. Hadi princovy ruce ihned mnohonásobně omotali a někteří se do nich zakousli. Conan jen bezmocně hleděl na jeho křečovitě nazad zvrácenou a potem zbrocenou tvář. Náhle se však hadi rozplynuly. Byl tu jen Sesamus a zajatkyně na stole. Její obličej byl už modrý. Conan jen zamrkal očima: I jeho by byla kněžka dostala! Teď ani na okamžik nepochyboval, že by dokázala nasměrovat jeho rány mečem tak, aby jí přeťal pouta.
Mezi tím se princ odpotácel od stolu:
"Jestli soudce v podsvětí shledá, že mé zlé skutky převažují, nemá šanci vymyslet nic horšího, než co jsem právě zažil."
"U Croma," komentoval Conan jeho dlaně, pokryté puchýři, jakoby princ byl svíral v rukou žhavé poleno. Potom se mu však musel věnovat: Princ se začal sesouvat k zemi. Když ho Conan podržel, bylo vidět, že se vzpamatovává. Nakonec začal vrhnout. Tím se mu ulevilo natolik, že nabyl opět zájem o zajatou.
Ačkoli to bylo neuvěřitelné, nebyla dosud mrtvá. Naopak začalo další kolo podivného zápasu:
Conan náhle ucítil v hlavě božský a vznešený hlas, přikazující mu okamžitě propustit zajatkyni. Hrozil všemožnými tresty v případě neuposlechnutí. Jako opilý se potácel ke stolu. Jen všeobecná náboženská vlažnost Cimmeřanů zabránila tomu, aby zareagoval horlivěji. Přesto se však v několika okamžicích sklonil nad kněžkou.
Zvuk božského hlasu přešel pojednou v žabí kvákání, parodii na lidský hlas. Conan se zarazil. V kněžčině tváři spatřil cosi jako úlek. Nemohl vidět jeho příčinu: zelený paprsek, obtáčející jeho hlavu jako čapka. Dříve božský hlas nyní kvákal jak ochraptělý dryáčník na tržišti. Conan už neváhal a uchopil kněžčin krk do svých mohutných rukou. Kůže na jeho obnažených předloktích se napětím svalů na okamžik vyboulila. Potom se ozvalo suché zapraskání a kněžčino tělo zalomcovalo pouty naposled. Některé provazy přitom sice povolily, ale nemělo to význam. Conan kněžce zlomil vaz.
Princ se mezi tím zvedal ze země:
"Zase ta Skříňka. Zasáhla opravdu v poslední chvíli! Bez toho bychom nevyvážil. Rozjíždí se cosi velikého. Začínám si připadat jako figurka, se kterou kdosi hraje. Já přitom nevím, kdo to je, ani jaká hra to je."
Conan se jen věcně zeptal:
"Bylo to moc zlé?"
Princ němě přikývl. Potom se však pokusil něco říct:
"Kdybys mi řekl, že jsem ji škrtil rok, tak ti to budu docela klidně věřit. Nejdříve jsem stál v ohni a cítil každý plamínek. Byla tam se mnou Xani i několik dalších dívek a všechny mě prosily, abych toho nechal. Potom...," princovy oči nabyly nepřítomného výrazu.
"Potom to bylo... to se prostě nedá říct. Neuvěřitelná tělesná i duševní muka. V žádném lidském jazyce, alespoň v těch, co znám, pro mě neexistují slova. Nedokážu ti to popsat, i když bych se z toho hrozně rád vypovídal."
Conan ukázal své ruce, pokryté zarudlými skvrnami.
"Když už nepomáhaly prosby ani hrozby, proměnila se v hrozně pichlavého mořského ježka s jedovatými ostny. Naštěstí jsem ji včas zlámal vaz. Nedivím se, že se ti to nepodařilo. Dokážu zlomit vaz i býkovi, ale tohle bylo málem nad mé síly."
Princ poslal Conana, aby připravil výslech ostatních zajatců. Pán trestů měl se svými lidmi nachystat skryté popraviště ve sklepích vězeňského traktu paláce. Na bočním nádvoří pak měl navršit hranici pro spálení mrtvých těl.
Za chvilku se princ vzpamatoval natolik, že se mohl pustit do výslechu zajatců. Nic rozumného se však nedozvěděl. Někdo z nich musel ostatní řídit, ti ho ale neprozradili a on (či ona?) sebe sama také ne. Nařídil proto rychlé provedení popravy. Ta začala okamžitě poté za ohlušujícího hluku bubnů. Ani ti z lidí pána trestů, kteří vlekli odsouzené ke špalku, nebyli s to porozumět jejich posledním slovům. Sťatá těla byla položena na hranici. K nim přidali mrtvoly kněžky i pobudů zabitých v boji. Teprve poté, co vše pohltily plameny, pocítil princ úlevu. Věděl, že nikdo nedokáže podat telepaticky jednoznačně srozumitelnou zprávu. Spálení mrtvol pak bylo zárukou, že z nich nikdo nezíská informace posmrtně.
Po návratu do svých komnat zablokoval oba tajné vchody a usnul. Nejprve ho trápily hrůzné vidiny, plné muk, nasugerovaných kněžkou. Poté však i jeho hlavu omotal zelený paprsek ze Skříňky a zbavil jeho sny všeho škodlivého.

4 DEN

1. Princ se probudil poměrně pozdě. Hned ráno mu hlášení připomnělo událost, kterou vír zážitků včerejšího dne odsunul v jeho mysli do pozadí: Sestřinu smrt.
Tělo princezny Banimary nalezly děti, vlastně náhodou. Jedno z nich na ně stouplo při ranní koupeli v největším z bazénků. Po chvilce váhání (koupání zde měly zakázáno) přivolaly gardisty. Ti nalezli i princezniny berly, plovoucí u břehu pod převislými větvemi červenolistého javoru. Na pozdním zjištění princezniny smrti se podílel její osamělý život i to, že královy konkubíny byly s ním v Dar-Sardu. Ty za ní přeci jen občas zašly.
Princ nařídil, aby hlídka palácové gardy vnikla do princezniných komnat. Sám se vypravil po chvilce za nimi.
Do jeho příchodu gardisté komnaty otevřeli. Bylo tam pusto, pouze na jednom ze stropních trámů visela za krk jedna ze dvou princezniných osobních služek.
Princ si mrtvou důkladně prohlédl: Modrofialové skvrny na rukou i nohou, vypoulené oči a naběhlý, povyplazený jazyk. Oči i jazyk už stihly poklást mouchy žlutošedými vajíčky. Břicho mrtvé bylo značně nafouklé - hnilobné procesy již znatelně pokročily. Nebylo nutné pochybovat o tom, že služka rychle následovala ve smrti svou paní.
Na princův rozkaz jeden gardista prořízl smyčku na hrdle oběšené. Druhý zase hrotem kopí přeřízl túry provazu, obtočené kolem trámu. Princ si vše prohlédl a potom provaz zmizel v jeho kapse s komentářem, že mu snad přinese štěstí. Nad mrtvou otrokyní potom prohodil:
"Věrná otrokyně. Nechtěla přežít svou paní. A potom, že se věrní otroci nevyskytují. Je ovšem nutno přiznat, že je jich poměrně málo."
Obrátil se k veliteli hlídky:
"Jak asi víš, byla moje sestra smrtelně nemocná. Věděla o tom. Mohu vydat svědectví, že vodní nádrž, ve které byla nalezena, byla jejím oblíbeným místem. Nadnášena vodou mohla ještě trochu chodit i bez berlí. Možná ji nohy zradily i ve vodě, možná se rozhodla se vším skoncovat, nevím.
Doufám, že se moc netrápila, ubohá sestra.
Uvědom Pána pohřbů v Chrámu. V tomhle horku by hniloba brzy znemožnila balzamování. Otrokyni necháme nabalzamovat rovněž. Zaslouží si to. Bude své paní věrně sloužit dál. Po druhé sestřině otrokyni pátrejte. Chci vědět, kam se poděla a proč neohlásila smrt či zmizení své paní."
V tu chvíli se otevřely dveře a vešel Conan s dalšími dvěma gardisty. Měl denní službu na velitelství gardy, a tak se dozvěděl o vzrušující události.
"Tady už není nic zajímavého," obrátil se na něho princ.
"Má ubohá nemocná sestra skončila svou pozemskou pouť v nedalekém bazénku. Tahle věrná maličká - kolikpak že to měří? - pět stop - opravdu, maličká - ji následovala. Příkladný čin, jaký by se ve starých a lepších časech dostal do písní.
Po sestře mi tedy zbyl jen provaz, na němž se její služka oběsila. Ponechám si ho jako symbol věrnosti a snad i pro tu trochu štěstí.
Půjdu se nasnídat a ty mi budeš dělat společnost. I to patří, Conane, mezi povinnosti důstojníků gardy. Zejména při takových smutných příležitostech, kdy vladař nechce být sám. Nejprve ale sežeň toho Abadova pomocníka. Vladařských povinností je tolik, že si nemohu dovolit ani nerušené truchlit."
Princ si dal záležet na určité míře teatrálnosti ve vystupování. Svědkové celé scény měli být upřímně přesvědčeni, že si je naprosto jist svými závěry. Nebylo nutné pochybovat o tom, že každé jeho slovo či gesto bude rychle tlumočeno Chrámu.

Během přípravy snídaně dorazil do princových komnat Conan s Malim. Po odchodu jídlonošů se princ pustil do jídla. Conan ho váhavě následoval. Mali vystihl jejich pohledy a připojil se k nim. Chvíli bylo slyšet jen zvuky spojené s jídlem.
Když se snídaně chýlila ke konci, prohodil princ:
"Mali, ty u sebe určitě máš psací náčiní, že?"
Ten přisvědčil.
"Tak si zapisuj: Pět a půl stopy měří provaz od smyčky k trámu. Půl stopy měří samotná smyčka. Stolička, na které děvče stálo, je vysoká - jako tahle, dvě stopy. Sama mrtvá měří pět stop. Sčítej."
"Třináct stop."
"Výška od podlahy k trámu je dvanáct a půl stopy."
"Takže to sedí, tvůj odhad byl správný, princi," prohlásil s uznáním v hlase písař.
Conan vypadal, jako by chtěl něco říct. Princ ho však předešel:
"Smyčka se dává na krk, ne na temeno hlavy. Musíš odečíst stopu na hlavu. Musíš ji také roztáhnout, abys ji přes hlavu dostal. I kdyby si stoupla na špičky, nedokázala by si smyčku natáhnout až na krk. Kromě toho, tady je provaz odřený. Někdo ji na ten trám vytáhl a potom teprve uvázal."
Conan zabručel:
"Samozřejmě, vražda. Stejně jako její paní."
Mali jen vytřeštil oči:
"Vražda v královském paláci? A dokonce princezny? Něco takového se nestalo už..."
"Zadrž, Mali," zarazil ho princ.
"My, Musovci, se skoro pořád mezi sebou vraždíme. Jenom máme moc zařídit, aby se o tom do archívů a kronik nic nedostalo.
Teď už toho pro tebe nemohu moc udělat. Dostal jsi se mezi spiklence, kteří jsou na nejlepší cestě směrem k popravišti. Můžeš se pokusit spolu s námi pomstít i tvou sestru. Můžeš ale přijít o krk, a pravděpodobně nepříliš vábným způsobem. Co na to řekneš?"
Mali během jeho slov zrudl a zatínal pěsti. Bylo vidět, že vzpomínka na sestřinu smrt jej silně vzrušila. Přeslechl tak i Conanovo zabručení, že kdyby se takhle verbovali nováčci do palácové gardy, sloužil by tam brzy sám. Když se hoch uklidnil, položil jen jedinou otázku: "Co mohu udělat?"
Princ stručně shrnul události posledních dnů. Dodal, že si už není jist, zda celá ta věc je pouze intrikou proti němu.
"Bratr se už vidí na trůně. Úloha otce mi není jasná. Navíc ožila Skříňka - ta by se kvůli jednomu princátku nevzrušovala," skončil svou řeč.
"Co to vlastně je, ta Skříňka," zeptal se Conan. "Vlastně... Teď už je to ale jedno. Třeba mi zcestovalý žoldnéř a sečtělý písař poradí.
Před několika lety, vlastně na samém prahu dospívání, jsem se vypravil do zakázaného města. Písečná bouře mi pomohla překonat kněžské hlídky."
Conanovi to mnoho neříkalo, ale Mali ustrnul. Zapomněl na postavení mluvčího a téměř neslušně ho přerušil:
"Zakázané město, ale to všichni prokleli. Odtamtud se nikdo nevrátí živý!"
"Jak vidíš, Mali, je to zase jen jedna z kněžských lží. Město sice bylo dobyto spojenými vojsky mého praděda a Chrámu a vodní zdroje znehodnoceny mrtvolami obránců. Voda se však už dávno vyčistila, protože neustále přitéká podzemní ze vzdálených svahů Riphejských hor. Kněží ale opravdu dělají vše, aby se zapomnělo na téměř úspěšný boj jednoho z mých předků proti Chrámu.
Sám o tom mnoho nevím, většina dokumentů z té doby zmizela. Já sám jsem se vypravil pátrat do zakázaného města spíše po dokumentech než po něčem jiném. Nelákaly mě ani pověsti o pohádkových pokladech, které tam mají být ukryty. Nepovažuji je za pravdivé. Město bylo po dobytí důkladně vypleněno a zaznamenaná kořist je přiměřená očekávání.
Skříňka si mě našla sama. Prostě - náhle se vedle mě odloupl kus zdi a odhalil výklenek, v němž ležela. Znal jsem legendy o jakési Skříňce, která umožnila úspěšný boj proti kněžím. Slyšel jsem i o tom, že její záhadné zmizení bylo počátkem konce vlády vnuků vzbouřeného krále. Prý k němu došlo poté, co proti přání Skříňky dali popravit nějaké lidi, obviněné z vyzvědačství ve prospěch Chrámu.
Tehdejší členové rytířského bratrstva jsou asi dodnes přesvědčeni, že kryli nějaké milostné dobrodružství. Já však získal mnohem cennější kořist než cudnost nějaké dámy.
Ta mě také zachránila na zpáteční cestě. Nemohl jsem čekat na novou bouři. Počítal jsem s tím, že na příchozího od města nebudou hlídky připraveny. Skoro mi to vyšlo. Nakonec mě ale začali pronásledovat tři ozbrojení kněží na velbloudech. Dostali by mě snadno, ale chtěli mě živého. Málem jsem jim zmizel ve změti vádí na hranici zakázaného území. Zaskočili mě ale ve slepé rokli. Měl jsem u sebe spoustu kompromitujícího materiálu - staré písemnosti, a tak. Chystal jsem se k zoufalé obraně, aby mě nedostali živého. Skříňka však náhle vyslala zelený paprsek, který na ně svalil lavinu kamení.
Dále jsem pokračoval bez problémů. Skříňka však zůstala přes mé četné pokusy mrtvá. Teprve v těchto dnech ožila. Jsem přesvědčen, že to znamená něco opravdu významného. Důležitějšího než jeden princ a nějaké neprávem obviněné novicky. Myslím, že Skříňka po léta bojuje proti Chrámu, a že teď se schyluje k dalšímu kolu."
Ukázal návštěvníkům tajemný předmět, dovedně ukrytý v jednom z nápadných a nevkusných polštářů. Byl to hranol se zaoblenými hranami a rohy, ne větší než jeden a čtvrt stopy. Byl nápadný naprosto černým povrchem.
"Tam, na severu, existuje sekta, která něco takového uctívá s tím, že jde o nástroj bohů. Má pomoci lidem najít klíč k dobru a zlu. Jsou prý ale i falešné Skříňky, mající lidi mást a vést ke zlu." řekl váhavě Conan.

"Snad má existovat věštba, že božský nástroj dovrší vítězství panovnické moci nad kněžími. Knězi však všechny opisy zničili, nepodařilo se mi ji sehnat."
Mali se na princova slova usmál, ale ten tomu nevěnoval pozornost a přešel k dalšímu tématu:
"Mali, ty jsi měl sehnat něco o obětech, Obětování a všech těch věcech..."
"Lidské oběti existovaly od počátku našeho státu. Byly však prováděny pouze v době nejvyššího ohrožení země. V těch dobách bývaly vždy dobrovolné a obětovaným býval někdo z panující dynastie, nezřídka sám král. Oběť bývala provedena stětím.
Nedobrovolné oběti Měsíční bohyně se objevily asi před dvěma a půl stoletími. Jejich původ je zahalen tajemstvím. Ledaže by se něco nacházelo v nepřístupné části archívu..."
"Tu jsem prošel," odpověděl princ. "Myslel jsem, že třeba budeš mít štěstí v přístupné části."
"Buď tam ty záznamy nejsou, nebo jsou uschovány tak, aby je nezasvěcený nenalezl."
Conanovi museli vysvětlit, že v archívu je skutečně tolik tabulek a jiných písemností, že není možné vše projít. Hledá se podle určitého systému. Pokud není takto tabulka zařazena, jako by nebyla. Conanovi se nad představou tolika textů zatočila hlava. Mali pokračoval:
"V té době začala růst moc Chrámu. Zpozoroval jsem, že písaři postupně začali uvádět pouze Chrám, jako dnes, a přestali tento pojem dál upřesňovat. Nalezl jsem i ódy na oběti, zbavující společnost shnilého masa.
Počty obětovaných byly nejdříve malé. Šlo o různé provinilce, teprve později došlo i na novicky. Největší počet obětí byl dvacet. O rok později však král veřejně odpadl od víry. Poté se neobětovalo, nebo o tom alespoň nejsou záznamy. Oběti byly obnoveny až po porážce odpadlých králů. Nízké počty obětovaných se začaly zvyšovat až v posledních několika letech." Maliho přerušil zvuk gongu.
"Teď musím něco naléhavého vybavit, pokračovat budeme potom," okomentoval to princ.
Jeden z gardistů střežících princovy komnaty ohlásil Pána trestů. Vstoupil vysoký zachmuřený muž. Přes svou pří-, slušnost k urozeným budil on i jeho lidé pověrečný strach, jaký po staletích vyřadil jeho následníky na okraj společnosti. -, Ohlásil, že poprava včerejších výtržníků byla zdárně dokonána. Jeho pomocníci spočetli ohořelá těla. Počet souhlasil. Potom se ho princ zeptal na přípravy k Obětování.
"Mí lidé svezli polena z lesů, patřících Chrámu, jak káže rituál. Vše je již na obětním místě připraveno. Nevíme však, jak připravit odsouzené."
Princ dal najevo, že otázce nerozumí. "Jedná se o oděv odsouzených a poslední nápoj. Obětované bývaly oblékány do oděvu z mokrých kůží. Sice shořely, ale nic z jejich těl nebylo vidět. Pokud byla obětovaná zahalena do kůží šikovně, bylo její tělo sevřeno a usmrceno vysychající kůží dříve, než by ji stačily usmrtit plameny. Před pěti lety přišel z Chrámu příkaz, že obětované budou mít róbu z obyčejného plátna a pod ní pouze nehořlavou sukénku. Letos Chrám nařídil, že ani ta nebude. Už první změna vyvolala pohoršení. Co se stane letos, to se neodvažuji říci. Ani sprosté vražedkyně nejsou veřejně mučeny zcela nahé. Druhou věcí je poslední nápoj. Je to směs bylinných odvarů, která odsouzené otupí. Používá se při zostřených způsobech popravy, až na výjimky, stanovené panovníkem. Před třemi lety začali dodávat z Chrámu vlastní, přitom náš starý recept je velice osvědčený. Ten nápoj z Chrámu není dobrý..."
"Co to znamená?" přerušil ho princ.
"Nápoj z Chrámu působí opačně, zvyšuje bolest. Takové se používají při výslechu na mučidlech. Oddaluje také okamžik, kdy vyslýchaný upadne do bezvědomí. Poslední Obětování byla proto neobvykle krutá. Loni navíc kdosi namočil dříví."
"Jak to?"
"Prostě, ráno před Obětováním bylo dříví najednou mokré. Hlásil jsem to vrchní kněžce, ale ta trvala na tom, že se nic jiného použít nesmí. O své vůli jsem nechal připravenou hranici rozebrat, aby dříví co nejvíce proschlo. Když ji moji lidé skládali, použili hodně hořlaviny. Dodnes mi ji nikdo nezaplatil. Přesto trvalo dlouho, než se hranice pořádně rozhořela."
"Nechtěl snad obětovaným někdo ulevit," zeptal se Mali, který opět vzrušením zapomněl na svou podřízenost.
Pán trestů němě zavrtěl hlavou.
"Menší oheň - pomalejší a horší umírání," komentoval jeho gesto stručně Conan.
Princ se znovu obrátil na Pána trestů:
"Připrav pro jistotu dostatek smůly rozpuštěné v kořalce. Tohle stříbro, doufám, pokryje i tvé loňské výdaje. Do oblečení obětovaných zasahovat nesmím. Nápoj připrav svůj, pokud se ti ten z Chrámu nebude zdát, tak je nenápadně zaměň. Ve svém zájmu do toho ale nikoho nezasvěcuj."
Pán trestů se po předepsaných úklonách vzdálil.
Mali seděl s vytřeštěnýma očima a polykal slzy. Conan si hlasitě ulevil:
"Zdegenerovaná, prašivá a prokletá země!"
"Ne tak docela," oponoval princ, "ty, Mali, pokračuj."
Mali se za chvilku dal dohromady natolik, aby dokončil svoji řeč:
"O podrobnostech Obětování toho moc nevím. Údaje Pána trestů zřejmě potvrzují zachované účty. Podle nich náklady na jednu obětovanou skutečně poněkud poklesly. Nalezl jsem ale také kus tabulky, se kterým si nevím rady. Možná se vztahuje k Obětování.
Za poslední léta počet obětovaných vzrostl. Rovněž je teď obětováno daleko více urozených dívek než dříve. Ještě před deseti lety převažovaly neurozené dívky, hlavně služky."
"Služky?," zeptal se překvapeně princ.
"Novicky jsou si formálně rovny. Jestliže však klan zaplatí některé neurozené dívce poplatek za noviciát, může jejich dcera mít družku, která ji v rámci řádu, platného pro chování novicek, přece jen tu a tam poslouží. Lze předpokládat, že

tyhle dívky nebraly své ostatní povinnosti tak vážně, a proto jich bylo mezi obětovanými více."
"Nebo si to jen Chrám nechtěl rozházet u šlechtických klanů," broukl skepticky Conan.
"Ať je to jak chce, šlechtičny mezi obětovanými nyní převažují. Není jasné, zda výběr obětí směřuje k likvidaci nějakých dvorských klik. Členky některých klanů jsou mezi obětmi posledních let nápadně častější. Jde o klany Ari, Enim, Davi, Xera, Ziri a Zodo. Z každého z nich byly v posledních osmi letech obětovány nejméně dvě novicky."
"Tomu nerozumím," řekl Conan.
"Ani já ne," přidal se princ. Klany Enim a Xera se dosud nepodařilo propojit ani prostřednictvím chráněnek. Je mezi nimi mnohonásobná krevní msta, kterou jen panovnická moc dokáže udržet v rozumných mezích. Bezvýsledně jsem se snažil smířit chlapce z těchto klanů v rytířském bratrstvu. Ještě teď mám před očima, jak se servali Errno z klanu Enim se Zabanem z klanu Xera. Roztrhli jsme je od sebe, až oba krváceli z ran na hlavě."
Princ po těch slovech zavřel oči, jakoby si chtěl tu dávnou scénu nechat projít před svým vnitřním zrakem.
"Z klanu Devi je v gardě nějaký Felaim. Takový hubený blonďatý dloubán, ale veliký bijec," přerušil ticho Conan.
"Blonďatý... světlovlasý..."
Princ náhle ožil:
"To je rozhodně spojuje. Všechny tyto klany v sobě mají nadprůměrný podíl krve Usedlého lidu."
Na princův pokyn vysvětlil Mali stručně Conanovi, že Hyrkánci vznikli smísením světlovlasého Usedlého lidu a tmavovlasých kočovných Hyrků. Splynutí obou národů proběhlo nenásilně. Bezdětný král Usedlého lidu odmítl válku s přibyvším lidem a adoptoval jeho krále. Obojí lid poté spojily četné sňatky, pouze některé klany si sňatkovou politikou záměrně udržovaly převahu té či oné krve. Na slunci panovníkovy přízně se však nejvíce hřály klany smíšené krve. I samotní Musovci vznikli smíšením hyrkského a usedlého klanu. Jejich názvy končily slabikou " - mus".
"Bylo to považováno za božské znamení, aby nositelé společného jména sjednotili zemi." končil svou řeč.
"Krátce řečeno - moji předkové se činili a kněz jim pomáhali," zaujal princ stanovisko ke státotvorné legendě.
"Dá se předpokládat, že i členky těchto klanů budou mít světlé vlasy. Pokud se pamatuji, je mezi letošními i loňskými oběťmi neobvykle velký počet blondýnek," pokračoval.
Při pohledu na Maliho světlou kštici však toto téma raději nerozváděl. Přešel tedy k jinému:
"Mám jistotu, že se Zkouškou není něco v pořádku. Můj člověk mezi bábami zjistil, že některé dívky byly zbaveny panenství neobvyklým způsobem. Jejich poranění rozhodně nevypadá na následek nějakého záletu.
Teď mi, Mali, ukaž tu tabulku, co si s ní nevíš rady."
Mali mu podal jakousi starou tabulku. Byla pouze vysušena na slunci. Na zadní straně nesla jakýsi otisk. Vypadalo to, že ještě vlhká byla položena na jiné tabulce, která se do ní trochu otiskla. Občas se podobné věci stávaly, ale takové tabulky zpravidla končily v odpadu.
Princ zkoumal otisk pomocí zrcadla. Sedl pod okno a nechal sluneční světlo klouzat po povrchu tabulky. Hru světel a stínů pozoroval zrcátkem. Náhle řekl:
"Mali, zapisuj:
V posledních několika...-asi letech- obětované až... konce vzývají Priapa... nový kult mezi mladými dívkami... vede... životu - asi k nemravnému životu -... a ... konci.
Nějaký písař se tedy pozastavuje nad tím, že obětované vzývají během upalování Priapa. Domnívá se, že jde o nějaký nový kult, jaké se občas mezi mladými dívkami masově rozšíří. Myslím, že tento postřeh stál starého Vardu, Aba-dova předchůdce, život."
Rovněž Mali potvrdil, že skupina čar stranou hlavního textu může být otiskem Vardovy značky. Starý palácový písař, na něhož se všichni pamatovali, zemřel během několika dnů z plného zdraví na zcela záhadnou chorobu.
"Někdo si nevšiml, že se nežádoucí text otiskl do jiné tabulky. Buď jsou nám bohové mimořádně nakloněni, nebo jsou naši nepřátelé packalové," komentoval nález princ.
Poté Malimu nařídil, aby dál pátral v archívech. Navíc měl sledovat, zda se mezi služebnictvem neobjevují nějaké nové fámy. Když hocha propustil, obrátil se ke Conanovi:
"Přijď v době polední siesty. Známou cestou."

2. Po pracovní snídani se vydal Sesamus oficiálně sdělit korunnímu princi neblahou zprávu o úmrtí sestry. Vypracoval rovněž zprávu pro krále, který se musel vyjádřit i k termínu státního pohřbu.
Rebamuse zastihl opět opilého. Sestřina smrt se ho nijak nedotkla. Sesamus to předpokládal, ale jako vladař musel tuto nepříjemnou povinnost splnit.
Jakmile to bylo možné, vzdálil se z bratrových komnat. Hledal potom v archívu. Zejména se snažil nalézt nějakou zmínku, která by ho uvedla na stopu neznámé vražednice. Rovněž pátral po nějakých narážkách na Priapův kult. Byl však naprosto neúspěšný. Přitom narážka "u Priapa, kterého oba uctíváme" mu cosi říkala. Jednu chvíli měl pocit, že se spásná vzpomínka už už dere ven. Být menší, vyplázl by jazyk do zrcátka, zda ji tam nemá. Potom se však v jeho mysli opět zasula kamsi hluboko.
Po obědě zastihl ve svých komnatách Conana. Ten si prohlížel z dlouhé chvíle figurky, srovnané na poličce nad princovým lůžkem.
Sesamusovi se mezitím vybavila tabulka o "umění vzpomenout si", kterou kdysi studoval. Snažil se tedy netrápit násilně paměť a předstíraným nezájmem dovolit myšlence, aby sama vklouzla do paměti. Conanův zájem o figurky mu posloužil jako záminka k nezávaznému klábosení. Ten tím byl nejprve překvapen, avšak usoudil, že princ sleduje nějaký pro něho nepochopitelný cíl.
Princ s úsměvem komentoval figurku, kterou Conan právě držel. Představovala jakousi ještěrku s otevřenou tlamou. Byly v ní naznačeny drobné zuby, ale jazyk chyběl. Conana to zaujalo. Bylo vidět, že studuje, zda figurka není

poškozená a jazyk ulomený.
"Nevím proč, ale náhodou jsi vzal do ruky nejcennější kousek mé sbírky. Pochází snad ještě z dob Usedlého lidu. Má to být jeden z podzemních draků, kteří občas třesou zemí. Povšimni si navíc jizvy, která se mu táhne přes čenich. Tuto ránu mu zasadil hrdina Dar-u-mus, jeden z mých dávných předků. Nevím, jak to dokázal, protože tihle draci byli prý mnohem větší než královský palác. Proto nyní mohou třást zemí, pod jejíž povrch byli kletbami a kouzly zahnáni. Legendy říkají, že právě Dar-u-musův drak je zaklet někde pod sídelním městem. Poranění se mu nikdy nezahojí a při jeho podráždění se probudí a třese zemí."
Princ ukázal na další sošku:
"Toto je bohyně putující na drakovi. Její kult však již zcela vymizel. Uctíval ji Usedlý lid.
Tady jsou zase sošky matek - bohyň plodnosti. Jsou z různých koutů světa. Tahle pochází odkudsi ze severu, snad dokonce z tvojí otčiny."
"U nás je tento kult výhradní záležitostí žen. Viděl jsem oltáříky s těmito soškami, ale nikdy jsem se jimi blíže nezabýval. Vypadají všechny podobně."
"Ano, všechny mají prsy nalité mlékem, těhotné břicho a jsou blahobytně tlusté," komentoval jeho postřeh princ.
Conana zaujaly další sošky. Byly opatřeny nebezpečně vypadajícími předměty či zbraněmi. Na jeho dotaz však princ odpověděl, že to nejsou váleční bohové. Byli to mučedníci různých kultů, opatřeni nástroji svého mučení. Výčet jednotlivých legend Conana spíše znechutil. Civilizovaní lidé v jeho očích opět poklesli. Jeho tvář se však vyjasnila nad další soškou:
"Tenhle nevypadá, že by ho mučili."
Obtloustlý, spokojeně vypadající chlapík se zeširoka usmíval. Dojem blahobytného sedláka či řemeslníka podporovaly svalnaté ruce. Vyboulení oděvu na patřičných místech navozovalo představu, že ho umělec zachytil v okamžiku, kdy za poklidného večera zvažuje, ke které ze svých konkubín půjde strávit noc.
Princův výklad byl však zcela jiný:
"Je to opět jeden z mučedníků. Byl usmrcen zvlášť krutým způsobem: Zatloukli mu do podbřišku kolík ze dřeva stromu šku-pa. To obsahuje jed, způsobující kruté bolesti a hnisání po celém těle. Světci pak dávali pravidelně pít posilující nápoje, takže trvalo tři dny, než svým útrapám podlehl. Potom vstal z mrtvých. Chodil po světě s kolíkem trčícím z břicha. Ukazoval tím, že je to opravdu on. Jeho úsměv měl světu dokázat, že ho víra chrání před utrpením. Mučedníkovi přívrženci nosili na podbřišku pod oděvem kolík, podle všeho však ta sekta už úplně zanikla."

"Myslel jsem, že je to nějaký chlípník."
Sesamus skoro vykřikl! V hlavě se mu vyjasnilo.
"To je ono! Sestra se mi kvůli té sošce posmívala. Říkala, že vypadá jako Priap. Ten však bývá popisován jinak. Musela proto mít nějaký důvod - U Priapa, kterého oba uctíváme. .."
"Jak nám to pomůže?"
"Musím přemýšlet. Asi jsem už blízko... Určitě nemohla mluvit srozumitelněji, nebyli bychom se odtamtud dostali živí. Ne, nic neříkej. Neměli bychom šanci."
"Musíš ještě vzít do úvahy Noc zasvěcení. Určitě počítala s tím, že už posloucháme. I ta půvabná děvčátka na hranici byla spíš určena nám."
"Ano... Teď to vše dát dohromady..."
"Kdysi jsem měl co do činění s jednou takovou... stvůrou. Na hranicích Stygie. Dělalo jí velice dobře mučení mladých žen. Dokonce se koupala v jejich krvi... Byla ale stará jak mumie."
"Tahle má šanci zestárnout ještě víc, pokud ji nezarazíme!," řekl vzrušeně princ.
Zavřel na chvíli oči. Potom řekl:
"Můžeme to vzít jako... jako předpoklad další práce. Úchylná vysoce postavená kněžka. O podobných věcech některé tabulky hovoří, i když se prý častěji vyskytují u mužů. Zneužije svůj vliv, aby si zajistila vzrušující podívanou. Má to nějaký vztah k Noci zasvěcení, o níž se zmiňovala sestra. Jinak by naše drahá neznámá nereagovala tak podrážděně. Xani ale není blondýnka... Možná se rozhodla své postavení posílit politickou intrikou. Nevěřím, že je to všechno jen náhoda. Xani věřím jako sobě."
"Mohl ji také někdo přitlačit ke zdi. Někdo, kdo o její úchylce ví. Musí být v takovém postavem, aby ji mohl vydírat," namítl Conan.
"Rebamus! Hloupý je na to dost. Zaplést se do něčeho
takového jen kvůli nějakým intrikám. Otec nepletichaří.
Ten asi jen odhadl poměr sil a uklidil se stranou." "Třeba by Chrám raději viděl na trůně tvého bratra." "To určitě. S tím by si za chvilku dělali, co by se Chrámu zlíbilo." Těmito slovy princ hovor ukončil. Pozval Conana opět na večer.

3. Po skončení siesty princ opět pátral v archívu. Hledal nyní něco úplně jiného, a také to našel. Využil příležitosti a obdaroval písařského pomocníka Baniho, který mu pomáhal. Před několika dny mu vážně onemocněl synek a jeho plat požadavkům léčitelů z Chrámu rozhodně nestačil. Nadělal takováto gesta, jimiž byl pověstný, jen z vrozené dobrosrdečnosti. Dobře si uvědomoval, že v nepříliš vzdáleném boji s bratrem mu intrika s pomocí vděčného služebníka může posloužit lépe než oficiální podpora některého šlechtického klanu.
Po návratu do svých komnat vyděsil sluhy podivnými požadavky. Potřeboval kůži a látky přesně vymezených barev. Naštěstí byly zásobárny paláce bohaté a vše potřebné měl brzy k dispozici. Dlouho potom pracoval, několikrát svůj výtvor zničil, ale nakonec byl přece jen úspěšný.
Conan se po příchodu do princových komnat lekl podivného tvora se zdůrazněným mužstvím. Mimoděk sáhl po meči.

Tvor ale udělal zprvu nepochopitelný pohyb - a místo rozšklebené žabovité tváře na něj hleděl Sesamus.
"Co na to říkáš?"
"Fuj, taková maškara!"
"Nalezl jsem tabulku, která popisuje Priapa poněkud jinak než tradiční a běžně dostupné zprávy. Podle určitých náznaků by měla být podobná socha umístěna někde v Chrámu. Opravdu se velice podobá světci s probodnutým podbříškem. Tuhle masku vyzkoušíme, chci mít konečně jistotu, na čem jsme."
Výbavu, k níž princ kromě masky přidal ještě nějaké nezbytnosti, složili do dvou balíků, opatřených popruhy. Bude nutné, aby měli volné ruce. Jejich výprava bude podstatně nebezpečnější než ty předchozí. Sesamus s sebou rovněž vzal plánek tajných chodeb. Pro Conana to byl jen nesmyslný shluk různobarevných čar a skvrn. Teprve princův výklad mu udělal trochu jasno: Některé barvy značily chodby princem prozkoumané, další známé z popisů v tabulkách. Čáry ostatních barev měly jen zmást nepovolané.
Vyrazili nejprve chodbami, vedoucími k vyobrazení bohyně Išty. Potom však odbočili kamsi dolů. Procházeli spíše štěrbinami ve stavební konstrukci paláce než chodbami. Nakonec sestupovali úzkým točitým schodištěm, procházejícím nitrem mohutného dutého železného válce. Princ komentoval Conanův údiv:
"Toto je jeden ze skrytých divů paláce. Takovéto pilíře jsou v paláci tři, nesou tíhu horních pater, spolu s obvodovými zdmi. Architekti pak nebyli nijak omezování v uspořádání vnitřních prostor. Vstup do vnitřní dutiny jsem objevil jen u tohoto. I v případě, že jsou duté všechny, představuje cena použitého železa hodnotu mnohem vyšší, než má současný státní poklad. V době výstavby paláce prý bylo železo ještě vzácnější."
Schodiště opustili malými dvířky. Za nimi následovala další, opatřená znamením smrti. Byla to opravdová lidská lebka, obkroužená nápisem. Byl však v tajném kněžském jazyce, takže ho ani princ nedokázal přečíst. Jimi se dostali do větší místnosti.
"Toto zde už není tajná chodba. Vnitřní uspořádání okolních místností a průchodů je však upraveno tak, že zasvěcený ani nazjistí, že tu tyto chodby a komnaty jsou."
Vystoupili asi o jedno patro po obyčejném kamenném schodišti. Vůkol bylo ticho. Conan však nasával vzduch. Cítil jakýsi cizí pach, signalizující dosud nepoznané nebezpečí. Tento pocit v něm ještě zvýšilo zelené světlo, vyzařující z místnosti na horním konci schodiště. Princ ho však vedl právě tam.
Prošli skrze malou a pustou komnatu do velikého sálu, silně ozářeného jedovatě zeleným svitem. Světlo vycházelo z jediného bodu a v první chvíli Conana oslnilo. Teprve po chvilce jeho oči přivykly jasu. V té chvíli si rovněž uvědomil, že sál není tak veliký, jak napovídal první dojem. Stěny byly do výše několika sáhů obloženy nesčetnými zrcadly. Jeho pozornost však upoutal neobvyklý výjev ve středu místnosti. Byla zde scenérie skvostné hostiny se spoustou lidských postav v životní velikosti. Avšak, ne! Nemohly to být figuríny či sochy! Na světě neexistuje umělec, který by něco podobného dokázal vytvořit. Pozice některých postav by navíc musely přivodit jejich pád. Pokožku měly protkánu žilkami, vlasy a vousy jim nehybně vlály. Celé to nejspíš připomínalo pohádku o zemi zlého čaroděje, který náhle vzkřikl: "Zkameňte!"
Conan naznačil pohybem, že si výjev prohlédne zblízka. Sesamusova ruka ho rázně zastavila:
"Zůstaň, nechceš-li skončit jako oni!"
Princova slova podpořil neurčitý pocit nebezpečí, a tak se jen nehybně díval.
V čele stolu stála na jídelním lehátku překrásná dívka. Ve vysoko vzpažené ruce měla onen tajemný zdroj oslnivého světla. Okolo ní byly další postavy, které ji jakoby bránily. Shluk postav u druhého konce stolu představoval nejspíše útočníky. Mezi nimi byla těla poznamenaná ohněm či žárem. Loužičky na podlaze pod nimi nebyly rozlité nápoje. Conanovi po chvilce došlo, že je to roztavený a znovu ztuhlý kov.
Ve větší vzdálenosti od stolu byl kruh dalších postav. Byly vesměs bez jakéhokoli oděvu. Jejich tváře, pokud na ně bylo vidět, znetvořoval výraz krajní hrůzy.
Postupovali podél zdi, takže si Conan mohl neobvyklou scénu prohlédnout z více stran. Náhle jeho smysly, nezkažené civilizací, zaznamenaly narůstající nebezpečí. Chtěl upozornit prince, ale ten už to postřehl také.
"Do výklenku! Bohové, rychle!"
Žádný z nich si ani nestačil uvědomit, jak se nacpali do jednoho z výklenků v obvodu sálu, sloužícího jako stanoviště sochy kteréhosi boha. V prachu podél stěn sálu - teprve nyní si Conan uvědomil, že střed sálu je zcela čistý - se plazily stovky neviditelných hadů. Ne, hadi to nemohli být, větvilo se to jako chapadla nestvůrného polypa.
Pocit nebezpečí natolik zintenzivnil, že se Sesamusovy oči rozšířily hrůzou. Conan cítil, jak po jeho zádech tečou stružky potu. Náhle jakási neviditelná masa zalehla výklenek. Oběma hučelo v uších. Cítili se jako uvnitř nesmírného bubnu, na který kdosi buší obrovskými paličkami obalenými plstí. Tento vysoce nepříjemný pocit trval naštěstí jen okamžik. Poté se ozval zvláštní třesk. Prach, zvířený hady či chapadly, kamsi zmizel. Zůstal jen nepatrný proužek prachu těsně u obvodové zdi sálu.
Princ zavelel:
"Teď rychle!"
Vyrazili podél stěny. Dostali se ke druhému vchodu. Za ním byla komůrka bez jakéhokoli viditelného východu. Princ dal naléhavé znamení, že musejí být zticha.
Teprve nyní si Conan uvědomil existenci galerie, obcházející celý sál ve výši asi třiceti stop. Zpoza závěsu, kryjícího část dveřního otvoru, mohli neviděni pozorovat její protilehlý úsek. Vyběhli tam dva muži v uniformách palácové gardy. Jeden z nich vykřikl:
"Ne, měl jsem pravdu. Taková pulzace tu nebyla, co se pamatuji. Skoro všechen prach je pryč!"
Druhý k tomu střízlivě podotkl:
"Naší povinností je sejít dolů a vše na místě prohlédnout. Potom podáme hlášení."

Oba se vydali po galerii, zřejmě k nějakému skrytému schodišti, vedoucímu dolů. Princ se neklidně zavrtěl:
"Musíme odtud zmizet," špitl.
Náhle na galerii vyběhl další muž:
"Epire, Medame! Kde jste?"
"Kontrolujeme sál, došlo k neobvyklé pulzaci," bylo slyšet odkudsi z míst mimo jejich zorné pole.
"Všeho nechtě, musíme všichni na velitelství, je to rozkaz!"
"Co se děje tak hrozného? K takové pulzaci nedošlo snad desítky let."
"Dorazil posel z Dar-Sardu. Král umírá."
Odpovědí byly nesrozumitelné výkřiky. Všichni tři muži poté opustili galerii.
Princ se okamžitě obrátil na Conana:
"To mění celou situaci. Musíme se okamžitě vrátit. Určitě půjdou za mnou. Zavazadla tu ale můžeme nechat."
Otevřel v jednom místě dřevěné ostění a batohy uložil hned za tajné dveře. Pak otvor uzavřeli a vydali se zpět.
Cestou princ mlčel, protože musel zvažovat novou situaci. Vladařské povinnosti by měl převzít Rebamus, včetně těch, které byly spojeny s Obětováním. Tím by se jemu uvolnily ruce, aby mohl zasáhnout ve prospěch Xani. Navíc, od této chvíle si není jist životem. Dříve zavrhovaný útěk ze země ve společnosti Xaní se začal rýsovat jako jediná šance na přežití.
Do proudu jeho myšlenek se vmísilo Conanovo brumlání. Obrátil se k němu:
"Ne, nadáváš zbytečně. Ti muži sice nosí uniformu gardy, ale je to jen kamufláž. Podléhají přímo králi a s ostatním služebnictvem se stýkají minimálně. Jejich jediným posláním je střežit sál před nepovolanými a sledovat činnost zóny. Teď ti o tom nemohu povědět víc, spěcháme."
Nakonec dorazili až k vyobrazení bohyně Išty. Princ se znovu obrátil na Conana:
"Pokus se mě zastihnout zítra v době siesty. Přijď ale opatrně, mohl by u mě někdo být."
Velký spěch s návratem se vyplatil. Poselstvo dorazilo k princovým komnatám až po jeho návratu. Mohl proto zdařile předstírat vyburcování ze sna.
Po svém "probuzení" se princ nechal obléci a přesunul se do oficiálních prostor paláce. Tam vyslechl celou zprávu:
Král byl při odpoledním odpočinku postižen záchvatem mrtvice. Jeho pravá ruka je bez vlády, obličej má podivně zkroucený. Reaguje na hovor, zdá se, že rozumí otázkám. Není však s to hovořit. K jeho lůžku byli pozváni léčitelé. Sledovali ho celou noc, zatím prý není třeba se obávat nejhoršího. Poselstvo vyrazilo před úsvitem, jakmile léčitelé dospěli k závěru, že náhlé zhoršení není pravděpodobné.
Princ bohatě odměnil muže, kteří stačili skoro dvoudenní cestu urazit za tak krátkou dobu. Poté oficiálně vzkázal pro korunního prince.
Rebamus se ležérně přiklátil za posly. Čpělo z něj natrávené víno. Krví podlité oči prozrazovaly kocovinu. Sesamus ho informoval o událostech v Dar-Sardu. Závěrem řeči ho vyzval, aby se ujal vladařských povinností, jak je to nepsaným zvykem.
Rebamus se na něj chvíli díval. Bylo přímo vidět, jak se jeho přiopilým mozkem derou sem a tam myšlenky. Nakonec se však zřejmě natolik zkoncentroval, že pochopil, oč se jedná. Převzetí vlády odmítl. Ponechá ho na královské radě, která se sejde po slavnosti Obětování. Do té doby bude vláda v Sesamusových rukou. On sám se vypraví za otcem, aby se na místě přesvědčil o vážnosti jeho stavu. Na slavnost Obětování se ale určitě vrátí. Jeho mnohoznačný škleb neumožňoval poznat, zda se víc těší na bolestivé umírání nebohých obětí či na utrpení a hanbu svého bratra. Pak se nedůstojně potácivým krokem vzdálil.

5 DEN

1. Rebamus skutečně vyrazil hned ráno do Dar-Sardu. Stihl odjet dříve, než se jeho bratr stačil probudit. Jeho útěk ze sídelního města a odmítnutí vlády přesvědčily Sesamuse víc než co jiného, jak moc korunnímu princi záleží na zdaru celé intriky.
V neradostných úvahách se pustil do běžné vladařské práce. Rychlý nástup léta vyvolal problémy, jaké se každoročně tou dobou v životě města opakovaly: Některé zdroje vody přestaly být použitelné a na ulicích města začaly zahnívat hromady odpadu. Hrozily epidemie. Královská administrativa byla nucena každým rokem organizovat čištění města. Bylo nutné zpřístupnit některé vydatné studny na šlechtických pozemcích. Mnohdy to bylo spojeno s nutností pozastavit dříve vydané výsady a toto opatření majitelům zdroje nějak kompenzovat. Jmenovat rovněž úředníky - vesměs léčitele s nižším svěcením - kteří budou vykonávat v chudinských čtvrtích dozor a hlásit případná hromadná onemocnění.
Tato nudná ale potřebná práce splnila to nejdůležitější očekávání: Pomohla mu nabýt duševní rovnováhu. Jako vladař mohl například zcela oficiálně navštívit kteroukoli z uvězněných novicek. Jednu chvíli, při pohledu na oblak prachu nad vzdalující se Rebamusovou družinou, o tom zcela vážně přemýšlel. Nyní, v klidu, tuto myšlenku opustil: Byl by to naprosto bezprecedentní čin, vyvolávající zbytečnou pozornost.
Conan dorazil bez překážek hned na počátku období siesty. Vycítil princovu náladu, a tak se ho cestou začal vyptávat na podivný sál, ze kterého se včera vrátili.

"Moc se nediv, že jsi o sálu princezny Tántry dosud nic neslyšel. Je to totiž naše veliká hanba," začal své líčení princ. "Před asi třemi sty lety si bral jeden z princů našeho rodu princeznu Tántru, dceru mocného vladaře. Její země se nalézá za Riphejským pohořím, v blízkosti Kitháje. Uvažovali jsme, že úderem z obou stran se nám podaří prorazit koridor skrze území horských kmenů a otevřít přímou obchodní cestu do Kitháje. Proto si princeznu vyvolil následník trůnu. Jen cla by mohla ročně vynést víc než mnohé vítězné tažení."
Princ se touto myšlenkou nechal trochu unést. Sám se ale zarazil a dodal:
"Je to pryč. Radu území tím směrem jsme už ztratili, neboje ovládají pochybní spojenci. Posledních sto let jsme se zaměřili na jižní hranici, ale ani zde nebýváme vždy úspěšní. Konečně, sám jsi to pod Xadurem viděl."
Potom se vrátil k pradávné historii:
"Vlastně, od té doby začalo cosi jako úpadek. Princové byli dva. Prý dokonce dvojčata a prý je královna vyměnila - staršího za mladšího, jako v pohádce. Zavržený princ si to nechtěl nechat líbit. Zesnoval spiknutí. To už není pohádka, ale docela všední historie. Spiklenci zaútočili na novomanžele během svatební hostiny, pořádané krátce po oddavkách. V té době byl zrcadlový sál chloubou našeho paláce. Všude vládl radostný ruch. Do toho veselí vpadla skupina ozbrojenců. Nějakou intrikou se jim předem podařilo zajistit, že svatebčané u sebe neměli zbraně. To bylo v těch dobách velmi neobvyklé. Členové princeznina průvodu navíc do poslední chvíle nevěděli, zda se nejedná o nějaký svatební zvyk. Tántra se však zorientovala velice rychle. Napomohlo jí k tomu poranění z dálky vrženou zbraní. Vyskočila rychle na lehátko a použila jakýsi kouzelný předmět. Snad je to prsten, snad jiný šperk. Nelze to dobře rozeznat a zápisy o tom mlčí. Kouzelná zbraň spálila ozbrojené útočníky. Zbytek účastníků hostiny znehybněl. Okolo se vytvořila zóna, do níž nelze vstoupit, jen za cenu znehybnění."
Mezi tím se dostali až do sálu. Conan si mohl prohlédnout celou scénu přepadené hostiny znovu.
"Ve vnějším kruhu jsou lidé, kteří se pokoušeli vniknout do zóny dodatečně. Zatímco napoprvé, v době počátku kouzla, byli spáleni pouze ozbrojení útočníci, do zóny nemůže beze škody vniknout nikdo, kdo má u sebe jakoukoli věc. Do konce i bederní rouška shoří takovým žárem, že z jejího nositele zbude jen popel a ohořelé kosti. Ostatní se pokoušeli proniknout dovnitř nazí. Vždy je to však vtáhlo dovnitř a znehybnilo. Selhaly i pokusy s tyčemi a lany. Zóna je buď odhodila, nebo shořely i s obsluhou.
Poslové z Tántřiny vlasti prohlásili, že kouzlo nelze zrušit zásahem zvenčí. Normálně má trvat krátkou dobu - než odkape několik min. Po zničení útočníků poskytne možnost protiútoku nebo útěku. Princezna, snad v rozrušení, provedla něco špatně. Všichni v zóně však žijí a pohybují se, i když nesmírně pomalu. Třeba ti budu moci ukázat stará vyobrazení, která to zřetelně dokazují - porovnáme-li je s dnešním stavem. Princezna už stačila vztáhnout k té kouzelné věci druhou ruku. Asi s ní nějak manipuluje. Kromě toho - síla té kouzelné hračky není nevyčerpatelná. Ať to skončí tak či tak, jednoho dne vyjdou svatebčané ze sálu, tak mladí, jak byli před staletími. Protože se tehdy ujal vlády nejmladší z bratří, stanou se panovníky Hyrkánie. Součástí korunovace je slavnostní přísaha, že se král kdykoli zřekne trůnu ve prospěch novomanželů."
Procházeli kolem stěny sálu. Náhle Conana cosi napadlo:
"Tady by bylo řešení: Vzít Xani a skočit s ní do zóny. Tam by na vás Chrám zaručeně nemohl."
"Nejsem takový optimista, abych předpokládal zánik Chrámu do doby, než se zóna zruší. Určitě by si dnešní kněži nějak zajistili, abychom ani potom neunikli. Navíc by se mi takové pasivní řešení nelíbilo."
Dorazili ke svým zavazadlům. Sestupovali s nimi do chodeb pod touto částí paláce. Klikatá chodba se zřetelně vyhýbala různým vnitřním prostorám. Místy byla vyhrabána v zásypech mezi zdmi a klenbami, někde byla dodatečně vysekána v kompaktní zdi. Princ upozorňoval Conana na průchody, vedoucí do používaných komnat. Snažili se nedělat hluk, aby na sebe někoho neupozornili.
"Určitě jsou tu i jiné průchody, než přes sál princezny Tántry. Dosud jsem je ale neobjevil. Všechny vstupy do těchto chodeb jsou při nynějším uspořádám paláce umístěny tak nešťastně, že je nelze nepozorovaně využívat," prohodil princ.
Octli se na křižovatce. Odkudsi sem zavanul nedefinovatelný pach podzemí. Stěny zde však byly suché, tesané do skály, a podlaha rovná a čistá.
"Podle toho, co vím, by jedna z těchto dvou chodeb měla vést k vězeňskému traktu."
Vydali se první z nich. Po několika desítkách krokuje čekalo zklamání. Chodba se stáčela do nesprávného směru. Navíc byla zřetelně neudržovaná a některá místa hrozila závalem.
Vrátili se a zkusili druhou chodbu. Vedla přímo tam, kde prince očekával vězeňský trakt. Končila však dveřmi, které se odmítaly poddat princově jehlici.
"Konec?," zeptal se věcně Conan.
"Ne. Staří pamatovali i na takto provedené zablokování. Bude to jen chvilku trvat."
Princ obcházel a oťukával stěny. Po chvíli se mu podařilo nalézt hledané místo. Začal sekat dýkou do skály. Ke Conanově úžasu to nevedlo ke zničení krásné zbraně. Skála byla na přesně vymezené ploše tak měkká, že se dala snadno odsekat. Buď byla nějakým postupem změkčena, nebo byl otvor uzavřen měkkou hmotou, na pohled nerozeznatelnou od okolního kamene. Princ obnažil mechanismus uzávěru dveří, či spíše jeho klíčovou část. Mezi ozubenými koly byl vražen roubík, bránící jejich pohybu. Kola nebyla pokryta rzí ani měděnkou a Conan nedokázal určit kov, z něhož byla vyrobena.
Princ odstranil roubík a dveře šly lehce otevřít. Conan se s němou otázkou díval na odpad a díru ve zdi, kterou zde zanechávali. Princ na nevyřčenou otázku odpověděl:
"To zase zaroste."
Nezdálo se, že by Conan pochopil.
"Opravdu. Hmota, kterou jsme vydlabali, je schopna dorůstat. Za několik dnů nezbude po otvoru ani stopa. Kousky na

zemi se rozpadnou. Nemá cenu je dávat zpět, nepřirostly by. Jak dokázali staří stavitelé takovou hmotu získat, to se raději neptej. Nevím, a nevím ani o nikom, kdo by to věděl."
Chodba za dveřmi končila dlouhou místností. Jedna z bočních zdí byla opatřena řadou výklenků. Až prostoru lépe osvětlili, rozeznal Conan nad každým výklenkem kámen s nějakým vytesaným znamením. Vesměs to byly stylizované, ale dobře rozpoznatelné, obrázky různých druhů ovoce a zeleniny.
"Tohle jsou přístupy do jednotlivých kobek. Ty obrázky je odlišují. Počítá se s využitím negramotných katanů, kteří se podle nich mohou orientovat.
Ano, Conane. Z těchto kobek mohou ve státním zájmu vězňové zmizet. Mimo úzký okruh zasvěcených nikdo neví jak a kam. Bohužel, knězi Chrámu mezi zasvěcené patří. Mám dokonce podezření, že sem mohou projít z Chrámu nějakou skrytou chodbou. Pro záchranu Xani však tyto chodby užít nemohu. Jsem totiž jedním z lidí, kteří o tomto zařízení oficiálně vědí."
Princ se věnoval jednomu z výklenků.
"Tato kobka je určitě prázdná, zařídil jsem to. Musím se podrobně seznámit s otevíracím mechanismem, abych neudělal něco špatně při otevírání cely s novickou. To by mohlo být nenapravitelné."
Několikeré otevření a uzavření vchodu jej plně uspokojilo. Ukázal vše potřebné i Conanovi. Vyzkoušeli i mechanismus špehýrky, kterou bylo možné sledovat vězně z nečekaného směru.
Conan nahlédl do další kobky. Na hromadě shnilé slámy tam pospávala dívka, rozpaženýma rukama připoutána ke skobám ve stěně. Princ se mezi tím začal převlékat do připravené masky. Potom otevřeli tajný vchod. Otvor prolili osolenou kořalkou, takže princ vstupoval dovnitř plamenným kruhem. Počítal rovněž s tím, že jasná zář plamenů oslní uvězněnou natolik, že si nevšimne odlišností v jeho výstroji. Polil se rovněž vodou, aby maska nechytila.
Uvězněná novicka se pokusila padnout tváří k zemi, ale příliš krátké řetězy jí v tom zabránily. Nejprve bolestně zaúpěla a potom začala vzývat přicházejícího boha Priapa.
Princ dívku oslovil šeptem, aby se neprozradil jiným hlasem. Ta nic nepoznala a vzývala neustále svého božského milence. Slibovala věrnost až do konce v plamenech hranice, aby se nedostala mezi služebníky "odporně cudné Měsíční bohyně."
Princ nato neurčitě prohlásil, že se přišel jen ubezpečit o pevnosti její víry. Dostalo se mu opakovaného ujištění, že je mu věrná a že její víra je nezlomná. Dívka se mu opakovaně nabízela se slovy, že jeho objetí je největší možnou rozkoší. Dostalo se jí neutrální odpovědi o zaneprázdnění božskými povinnostmi. Princ opatrně z kobky vycouval skrze pohasínající plameny. Conan začal ihned vstup uzavírat.
I kdyby dívka nebyla upoutána, nenalezla by tajný východ.Bůh k ní přišel plamenným kruhem skrze kompaktní skálu.
Zatímco si Sesamus upravoval masku a hasil doutnající lem na nedostatečně namočené tunice, Conan nahlížel do jednotlivých kobek. U jednoho vchodu se zastavil a začal mávat pochodní.
"Tady je to!," zvolal polohlasně.
"Co?" :
"Xani."
Sesamus pomýšlel na návštěvu Xani. Nyní, když se přesvědčil o své teorii, neměl k tomu odvahu. Conan však na jeho rozpaky nebral ohled a začal vše připravovat ke stejnému obřadu, jaký před chvilkou ukončili. Nakonec zapálil kořalku a prince docela neuctivě postrčil do kobky.
Xani reagovala úplně stejně jako předchozí novicka. Pouze byla upoutána natolik nízko, že mohla padnout na tvář a tlouci čelem o podlahu kobky. Její reakce prince vysloveně znechutila. To už však Conan zajistil vchod proti samovolnému uzavření a vlezl za princem. Když jej míjel, sundal mu suverénním pohybem z obličeje masku. Potom držel dlaň na Xaniných ústech tak dlouho, dokud se neujistil, že nebude křičet.
"Tak ty jsi ten, co jsi neprávem vzal, co ti nenáleželo, vydávaje se za boha?"
To byla první slova uvězněné dívky potom, co se vzpamatovala z počátečního šoku.
"Už několik dnů se tomu všemu snažíme přijít na kloub. Je za tím ohavné darebáctví, ale rozhodně ne naše," odpověděl jí za prince Conan.
Mezi tím se princ vzpamatoval natolik, aby mohl navázat:
"Musíš nám pomoci... Ano, bez tebe si neporadíme. Snad se dozvíme, jak pokračovat."
"Jak může pomoci vladaři a princi královské dynastie uvězněná dívka, čekající na smrt?"
"Víš, co my nevíme. Tvé zážitky z Chrámu jsou důležité."
Xani jen bezmocně zavrtěla hlavou:
"Nic nevím a nic vám nemohu říct."
Princ překvapeně vzhlédl. Conan však byl ve výsleších sběhlejší, a tak dívku nemilosrdně tlačil ke zdi:
"Vyzývala jsi Priapa. Určitě ne bez důvodu. Ten není v Chrámu uctíván. Něco tajíš. Týká se to Noci zasvěcení."
"Já přísahala. O těchto věcech nesmíme hovořit ani mezi sebou. To je posvátná věc. To prostě nemohu."
Conan se však nedal odradit:
"Komu jsi přísahala? Podvodníkovi, vydávajícímu se za boha. Vzal si, co mu nepatřilo, a ještě zavinil tvé odsouzení na smrt. Chrám tě měl podle smlouvy před něčím takovým chránit. Nedodržel to, takže mu nejsi povinována ničím."
Xani se jen dívala na prince, jako by od něj čekala pomoc. Ten se však přemohl a tvářil se neutrálně. Dalo mu však značné přemáhání, aby do Conanova výslechu nezasáhl. Věděl lépe než on, jaká duševní muka dívka prožívá.
Conan znovu pokračoval v tomtéž duchu:
"Každá smlouva má dvě strany. Dobrá, přísahala jsi. Jednu přísahu jsi dala podvodníkovi, který se vydával za boha. Ty jsi ale přísahala Priapovi, ne tomu, co ti tohle udělal. A Priap po tobě nic takového nechtěl, takže mu ani nebude vadit, když promluvíš. Přísahu Chrámu nemusíš dodržet. To jsem ti už vysvětlil. Navíc, sama jsi ji chtěla zanedlouho porušit.

Ještě před chvilkou jsi nám to tu slibovala. Nic se tedy nestane, když ji porušíš dříve."
Conan mluvil tvrdě, nesmlouvavě. Znovu a znovu vyslovoval důvody, proč se dívka nemusí bát porušení přísahy. Xani jen tiše seděla a hryzla si spodní ret. Conanova slova znovu a znovu vstupovala do její mysli a opakovaně útočila proti strachu z porušení přísahy. Nakonec se dívka rozhodla mluvit:
"Noc zasvěcení bývá v týdnu před posledním jarním úplňkem. Zasvěcované novicky drží přísný půst. Smí jíst jen vybranou rostlinnou stravu a jsou pořád hladové. Je to dost zlé... K pití jsou jen čaje z vybraných bylin, ani čistá voda ne.
Nocí zasvěcení je vlastně sedm. Novicky jsou rozděleny losem, snad. Každá skupina má svou Noc zasvěcení jiný den. Zasvěcování začíná velikou bohoslužbou, která... ne, o tom raději nebudu mluvit.
Potom jsme dostaly kouzelný nápoj. Rozdělili nás do cel, určených pouze k tomuto účelu. Každá byla sama. Ty cely nejsou o mnoho lépe vybaveny, než tato. Nebyly jsme však připoutané, alespoň já nebyla. Necítila jsem vůbec zimu, ačkoli mi odebrali všechen oděv, i šperky.
Záhy jsem se dostala do stavu, o kterém... Já jsem najednou nebyla já. Vznášela jsem se u stropu a pozorovala tu malou Xani dole. Viděla jsem před sebou celý její - svůj - život. Všechny vady, chyby, prohřešky, malicherné touhy. Dívala jsem se na to, jako by se na to díval někdo jiný. Nezasvěcený, ale znající o mě úplně vše. Cítila jsem, že se tím poznáním začínám stávat lepší a dospělejší.
Náhle v koutě cely vzplanulo světlo. Vytvořil se ohnivý kruh, jako zde. Já už zase byla já, k smrti vyděšená. Zjevil se mi bůh Priap. Dobře jsem ho poznala. V zahradě u pokojů odpočinku je jeho socha. Padla jsem tváří k zemi.
Co se dělo dál... O tom se nedá mluvit. Bylo to, vlastně je to, hrozné. Ale pociťovala jsem při tom takovou rozkoš, že... Ne, to se nedá... Nikdy před tím jsem ani netušila, že něco takového vůbec existuje. Přitom mi neustále šeptal, že takhle se budu cítit po celý život, pokud se dostanu do jeho panství. Měla jsem buď jít do služby v jeho chrámu, nebo, pokud by mě vybrali ke Zkoušce, vzývat jeho jméno až do samého konce. Potom zmizel, nedokážu říct, jak.
Ta scéna se jakoby znovu a znovu opakovala, ale možná to byl je účinek kouzelného nápoje. Nakonec jsem upadla do bezvědomí, ve kterém prý končí Noc zasvěcení většina novicek. Probrala jsem se až v pokoji odpočinku. Na dalších lůžkách ležely ostatní novicky z naší skupiny. Starší kněžky nás hlídaly, aby některá nezačala v polobezvědomí mluvit o svých zážitcích."
Princ se ještě vyptával, ale Xani mu už nedokázala víc povědět. Nakonec se ozval Conan:
"Slyším hluk na chodbě."
"Kontrolují nás každou chvíli, i v noci. Myslím, že nám tentokrát nesou jídlo," zareagovala rychle Xani.
Oba se chystali k odchodu. Princ se nakonec neudržel a sevřel překvapenou Xani v náručí. Conan ho však stále tahal za oděv.
"Ostatní dívky," vzpomněl si ještě ve východu princ.
"Byla některá z odsouzených s tebou ve skupině?"
"Ne. Pokud se pamatuji, žádná z nás nebyla ve skupině s některou z ostatních," pochopila Xani smysl princova dotazu.
Potom se vstup do kobky uzavřel.
Sesamus nespokojeně vraštil čelo. Bylo vidět, že ho chráněnčiny odpovědi zdaleka neuspokojily. Zejména o "Priapovi" se dozvěděl mnohem méně, než potřeboval.
"Kdyby to byla nějaká holka z veselé uličky, určitě by nám řekla mnohem víc. Tohle koťátko muselo z toho všeho být tak vyděšené, že se na nic nepamatuje. Navíc, ten kouzelný nápoj..."
"Jeho složení znám. Používá se k meditacím. Mohl by mít i ty účinky, které Xani popsala."
"Jenom mi vrtá hlavou, jak se mohl do Chrámu mezi novicky dostat muž."
"Nemohl."
Princova odpověď byla rychlá a tón hlasu svědčil pro nezvratné přesvědčení o její pravdivosti.
"Tato část Chrámu," pokračoval princ, "je ukázkovým způsobem střežena. Snad existují tajné průchody, ale ty znají pouze kněži vysokého zasvěcení. O jejich pohybu v ženské části Chrámu je však zpravidla přehled. Chodí jich tam víc zároveň a vzájemně se kontrolují. Také stráže se kontrolují navzájem. Dvě skupiny se hlídají veřejně a třetí skupina je hlídá skrytě. Strážní jsou losováni bezprostředně před nástupem do služby, takže neexistuje možnost se s nimi předem domluvit.
Tyto věci vím určitě. V rytířském bratrstvu se vyučuje i základům strategie a taktiky. Střežení ženské části Chrámu je tu použito jako ideální způsob střežení nějakého místa.
"Říkal jsi něco o tajných průchodech."
"Nezasvěcený je nenalezne. Ani já nevím, kde je hledat. Z nějakých narážek usuzuji, že jsou mimořádně dobře zajištěné před průnikem nezasvěcených vetřelců.
Uvažoval jsem už i o možnosti, že by některá z kněžek tajně porodila syna a držela ho v zakázané části až do dospělosti. Nakonec jsem i tuto možnost zavrhl."
"Tak tedy jen bůh nebo nějaký démon?"
"Ne. Jediným vysvětlením je, že to má na svědomí žena."
Conan udiveně vytřeštil oči.
"Ano, žena.
Připomenul jsem si historii, která se stala před asi čtyřiceti lety. Tehdejší pán trestů měl vynikajícího odborníka na výslechy. Zdědil své postavení po otci. Dokázal na mučidlech přimět kohokoli k řeči, nikdy mu nikdo nezemřel pod rukama. Začal být tak proslulý, že si ho několikrát vypůjčily i okolní panovnické rody.
Na začátku panování mého otce se kdosi pokusil o atentát. Později se ukázalo, že do toho byl zapleten strýc, otcův mladší bratr, i jejich matka. Jednoho z atentátníků se podařilo chytit živého. Nikdo nepochyboval, že náš odborník z něj

dostane vše potřebné. I spiklenci se toho báli, a tak ho zavraždili. Potom se ukázalo, že to byla žena. Měla pro tuto práci chuť i nadání, a tak získala místo po otci.
Proč to ale říkám: Při některých zostřených trestech smrti pro ženy se užívá i znásilňování. I to tahle žena zvládla. Měla na to zvláštní nástroj a používala ho tak šikovně, že ani diváci a snad ani odsouzené nic nepoznali. Ještě nedávno jsem tuhle věcičku viděl ve sbírce kuriozit."
Conan se zachechtal:
"Obávám se, že je to první věc, která mě v civilizovaných zemích překvapila. Jinak mě tyhle intriky a zrady spíše znechucují. To jsou mi milejší Piktové než tihle darebáci z Chrámu. Co se ale stalo s tím atentátníkem?"
"Další muž pána trestů ho při výslechu zabil. Neodhadl správně jeho tělesnou konstituci a doslova ho přetrhl na dvě půlky. Muselo se čekat na další pokus. Ten se povedl. Zavraždili ale dvojníka. Když se k likvidaci krvavého tyrana přihlásili i někteří členové dynastie, objevil se otec v čele věrných gardistů. Po následující čistce zůstal jediným žijícím členem dynastie, mimo vzdálené příbuzné a levobočky, většinou kněži."
"U Croma! Dát za sebe zabít někoho jiného." "Tak se to často dělá. Skoro každý z posledních králů měl dvojníky."
"Máje i tvůj otec?"
"Měl. Jednoho, skutečně k nerozeznání. Zemřel před dvěma lety. Jinak mu slouží dva staříci, které lze poslat v nosítkách na nějakou slavnost. To ale všichni dvorští hodnostáři poznají, že to není on.
Jestli si myslíš, že v Dar-Sardu neonemocněl otec, tak se určitě mýlíš. Je to smutné. Nejvíc mě mrzí, že o téhle intrice musel alespoň něco vědět. Myslím, že ho trápilo svědomí - pokud se týká Xani. Jeho činy byly, v rámci možností, po celou dobu vlády čestné a spravedlivé."
Mezi řečí se sbalili a vyrazili zpět. Conan se zastavil u vydlabaného otvoru. Bylo však příliž brzy na to, aby skála začala dorůstat. Princ ukázal signální lano, vedoucí od mechanismu dveří kamsi do neznáma.
"Kdesi je komnata, ze které lze sledovat všechny dveře v podzemí paláce. Nikdy jsem na ni nenarazil. Nemám ani zprávy, že by někdo v paláci takovou službu vykonával. Jako mladší jsem šito představoval: Místnost se spoustou lan, na nichž se pohybují praporky nahoru a dolů. A před nimi... Nikdo. Nebo, to je lepší, sedí zde poslední, zapomenutá a ztracená směna. Hlava, pokrytá kůží vysušenou na pergamen, otáčí nevábný obsah poloprázdných očních důlků k němým signálům. Všude je prach, okno je temné, zakryté či zazděné. Olej už v lampách dávno dohořel..."
Princova slova zněla temnými chodbami tak sugestivně, že to zapůsobilo i na Conana. Raději si hodil balík s věcmi zase na záda a vyrazil.
Rozloučili se u vyobrazení bohyně Išty. Conan však nevyšel ven. Od princova proslovu se nedokázal zbavit stísňujícího pocitu nebezpečí. Nakonec se rozhodl: Potichu vyrazil za princem.

2. V komnatách čekalo nemilé překvapení: Pět svalnatých mužů v uniformě chrámové gardy, vedených starcem v kněžské róbě. Stáli v první místnosti, za dveřmi do před-pokoje.
Sesamus se postavil proti nim a mlčel. I oni mlčeli. Uplynuly dlouhé chvíle. Nakonec se ukázaly princovy nervy pevnější. Ticho porušil stařec:
"Všem rejdům dynastie Musovců je konec. Král umírá, korunní princ je lidská troska, prosáklá pálenkou. Ty pak jsi kacíř, prokletý všemi božstvy Chrámu. Rozhodli jsme o tom, že dynastie bude zbavena vlády. Ty půjdeš na místo, kde se dočkáš svého ortelu..."Stařec chtěl zjevně pokračovat, ale náhle vytřeštil oči a zhroutil se. I jeho muži se chovali podobně. Čtyři zemřeli docela klidně, jako když se sfoukne svíce. Poslední se chvíli zmítal ve zřejmě bolestivých křečích.
Sesamus se neobracel. Jen tiše hleděl na smrt vetřelců. Potom uslyšel Conanův hlas:
"Dobře, že jsem viděl, kam jsi tu naši kořist schoval. Můžeš se otočit, mám to sbalené v dlani."
Sesamus se otočil a s údivem zíral na Conana, který mumlal v ruce kousek látky s obrazcem smrti.
"Ještě že mě napadlo použít tuhle hračku. Jinak bychom se s nimi nevypořádali bez rámusu," poznamenal důstojník suše.
"Obávám se, že hluk by v tomto případě nevadil."
Princ při těchto slovech otevřel dveře do předpokoje, kde měla být jeho osobní stráž. Conan se docela neuctivě hrnul přes něj.
"U Croma! Podřezali je jako kuřata! Já vždycky tvrdil, že by měla mít garda podstatně tvrdší výcvik. To je přímo zločin, nenaučit tyhle kluky, jak se nedát překvapit."
"Určitě použili nějaký kněžský trik. Možná by jim tví krajané dali víc práce, ale dostali by je taky."
Conan jen potřásl hlavou na znamení nesouhlasu.
Vrátili se zpět. Conan si prohlížel mrtvé.
"Fuj, jsou to eunuši!," zvolal.
"Ten stařec ještě žije," přebil jeho objev princ.
Opravdu. Starý kněz snad včas pochopil, o co jde, snad byl trénován na odolnost vůči obrazci smrti. Princ považoval za možné i to, že stařecké změny mohou mimoděk učinit lidský mozek odolnějším. Sklonil se k ležícímu. Ten zřejmě velice trpěl, ale byl alespoň částečně při vědomí. Náhle si povšiml princovy přítomnosti a začal cosi nezřetelně mumlat. Princ téměř přiložil ucho k jeho rtům.
"Proroctví... proroctví o přátelství barbara a prince... I ta pasáž o barbarovi se smrtí... Ani velekněz jí neporozuměl... Ne! To se nesmí stát! Chrám bude věčně... Věčný Chrám, panující... sám král... král králů... Dejte to pryč, je to smrt..."
Starcova tvář byla promodralá. Oči, s nestejně širokými zorničkami a rozjíždějící se do stran, zřejmě nic neviděly. Tělo bylo nehybné a nepřirozeně zkroucené. Pouze hrudník se mu hýbal v rytmu přerývaného dechu. Po chvilce pokračoval:
"Teď se musíš, pane, ujmout vlády nad Chrámem. Jen tak se může naplnit... a neuškodí to... Heslo je "Přišel jsem ti

vládnout"... Musí se vyslovit před zelenou soškou... Jediný zelený bůh v přístupné části... Před soškou... dlaždice... Ne! To se nesmí stát! Chrám musí... věčný král králů... a..."
Při posledních starcových slovech jeho vůle zřejmě na okamžik prolomila blokádu, vyvolanou obrazcem smrti. Dokonce ho začalo poslouchat i tělo, takže se mu podařilo zvednout se do polosedu. Proraženými bloky však vnikly do dosud nezasažených částí mozku impulsy obrazce smrti. Celé tělo se začalo zmítat v obludných křečích. Dech se zastavil. Náhle již neovládané svaly zplihly a stařec se rozplácl na podlaze v groteskní pozici pohozeného hadrového panáčka.
"Řeči až potom," prohlásil rázně Conan a vyrazil ven. Ve chvilce byl zpět:
"Nikde žádný cvrkot o svržení dynastie. Hlídky normálně obcházejí, velitel směny o ničem neví. Byla to nejspíš izolovaná akce hrstky fanatiků. Můžeš být klidný."
"Nemohu," odpověděl princ, "podívej:"
Skříňka vyzařovala zelený paprsek, který naprosto jednoznačně ukazoval k tajnému východu z komnaty. Běhaly po něm světlejší a tmavší pruhy. Jejich pohyb ukazoval, nikoli, nařizoval: "Ven!, Pryč, odejdi!"
"Pokus se bude opakovat. Nešlo o izolovanou akci. Je tím Chrám. Chrám jako celek. Musím zmizet, alespoň do pozítří. Během přípravy slavnosti Obětování si už na nic netroufnou. Do té doby se ale musím ukrýt."
Sotva dozněla poslední slova, paprsek zhasl.
"Teď se jen musím připravit. Co vezmu s sebou, co dobře schovám."
Princ se pustil do probírání svých věcí. Conan mezitím zmizel. Než se nachystal, byl zpět s jídlem.
"U sebe nic nemáš a v podzemí jsem také žádné zásoby neviděl," prohodil.
Vaky s princovými nezbytnosti - včetně Skříňky -a s proviantem byly spuštěny do šachty. Za nimi následoval Conan. Princi to tentokrát trvalo zvlášť dlouho. Zajistil však východ tak, aby se skrze něj mohla dostat leda četa kameníků.
"Kam půjdeme?," zeptal se Conan, jakmile Sesamus sestoupil k němu.
"Někam, kde mě nejspíš nebudou hledat. Na místo poskvrněné jejich zločinem. Do komnat mé nebohé sestry."
Dostali se tam složitější cestou než posledně. Nakonec nalezli tajná dvířka, ne nepodobná těm, vedoucím do vězeňských kobek. Dostali se jimi přímo do zadní komnaty princezny Banimary.
Bylo zde pusto a temno. Okna byla zabedněná a bednění zvenčí pomalováno magickými obrazci. Měly bránit duši zemřelé vrátit se zpět, do míst svého předsmrtného pobytu. Mimoto tím byly komnaty chráněny i proti zlodějům.
Tato opatření se hodila, nikdo nemohl pozorovat jejich přítomnost. Princ se začal s Conanovou pomocí zabydlovat.
Vtom se ozval tón trubek, vyhlašující poplach. Princ sebou poděšeně škubl.
"Večerní střídání hlídek a stráží," zareagoval na to Conan.
"Našli mrtvé a nemohou najít tebe. Služba musela vyhlásit poplach. Teď se v klidu najíme. Potom mě vypustíš. Teď, za prvního zmatku, budou hoši lítat po celém paláci. Někdo z nich by mě mohl vidět na nežádoucích místech."
Princ přikývl. Teprve nyní si uvědomil, jak mu události posledních dnů pocuchaly nervy.
V klidu pojedli. Během jídla mohli sledovat, jak zvuky poplachu postupně mizejí a jsou nahrazovány běžnou zvukovou kulisou normálního života v paláci. Sesamus si uvědomil, že i on je pouze malým kolečkem ve složitém mechanismu paláce, a zdaleka ne nepostradatelným.
Po jídle vyšli tajným východem. Princ vedl Conana opačným směrem, než odkud přišli. Nakonec se zastavil před dveřmi nepravidelného tvaru.
"Tady tě vypustím. Ocitneš se na schodišti, spojujícím královský harém se zahradou. Dole, u zahrady, není zavřeno a nejsou tam ani hlídky. Po smrti královny jsou v harému jen dvě královny konkubíny a ty ho následovaly do Dar-Sardu. Nahoře nejsou ani služebné."
Princ uzavřel za Conanem dveře a vydal se na cestu zpět. Náhle se však zarazil. V prvním okamžiku nebyl s to rozhodnout, proč. Teprve po chvilce si uvědomil, že Conan zamířil po schodech vzhůru, do harému. S temnou kletbou se obrátil zpět. Conanovy kroky slyšel nad sebou. Než se mu však podařilo otevřít východ od schodiště, ozvaly se mnohem zlověstnější zvuky: dusot bosých chodidel.

3. Conan se skutečně rozhodl prohlédnout si opuštěný královský harém. Taková příležitost se mu dosud nenaskytla. Nesčetné historky, kolující mezi žoldnéry o podobných zařízeních, jen zvyšovaly jeho zvědavost.
Po několika otočkách schodiště se dostal nahoru. Branka pod tlakem jeho ruky snadno povolila. Po kratičkém zaváhání vstoupil do zakázaného prostoru.
Ocitl se v podivné místnosti bez oken. Veliký otvor nahoře, zaujímající více než polovinu plochy stropu, ji však dostatečně osvětloval i větral. Byl to vlastně veliký dvorek v nejvyšším patře paláce. Převisy nad zdmi, tvořící neúplný strop, chránily přepychový nábytek, rozložený podél stěn. I zde, stejně jako ve visutých zahradách, byla hojnost květin. Tady však měly pouze funkci rafinovaného doplňku interiéru. Uprostřed komnaty byl malý bazének. Shromažďoval však dešťovou vodu pouze symbolicky. Do harému byla systémem trubek přiváděna pramenitá voda.
Conan vyrazil dál, aby si vše důkladně prohlédl. Do setmění zbývala asi hodina, takže místnost byla dostatečně ozářena.
Náhle se za jeho zády ozval hlas:
"Conane!"
Potom se ozvalo současně ze všech stran:
"Conane!"
Uskočil stranou a divoce se kolem sebe rozhlížel. Kolem něj stály čtyři dívky, ozbrojené neobyčejně tenkými meči, jaké do té doby ještě neviděl. Dívky byly, podobně jako tanečnice, oděny pouze do úzkých bederních roušek, spíše zdůrazňujících jejich nahotu.
"Je to tvá smrt, Conane," promluvily všechny čtyři současně.

Tasil a začal se nepravidelně otáčet. Kolikrát se už takhle musel bránit útokům z různých stran! Jeho meč kmital sem a tam, aby ztížil útok.
Všechny čtyři vyrazily současně. Okamžitě vypadl proti jedné z nich. Odrazil její meč a ťal po štíhlém těle. Meč jím však prošel jako cárem mlhy, aniž by vyvolal jakoukoli škodu. Pouze doznívající třesk kovu o kov dokazoval, že alespoň jedna část útočnic je až nepříjemně hmotná.
Úderem do prázdna se však nenechal zaskočit. Využil tohoto pohybu a převedl ho do kotoulu. Dopadl na nohy a energii kotoulu soustředil do elegantního švihu mečem. V poslední chvíli pootočil zápěstí tak, že jeho meč narazil plochou na hrot meče první z útočících dívek. Náraz byl tak prudký, že srazil útočnici k zemi. Další se o ni svalila. Zbylé dvě je přeskočily.
"Skrze sebe navzájem neprojdou," problesklo mu hlavou.
Širokým rozmachem odrazil meče obou útočnic. Proskočil jejich těly. Dral se k východu, tam mu však zkřížila cestu jedna ze zbylých dvou. Nečekaným úderem se snažil odrazit její zbraň. Nehmotná však byly nejen těla dívek, ale i jílce jejich mečů. Útočící hrot na poslední chvíli odrazil bronzovým nárámkem na zápěstí levé ruky.
Novým úderem, tentokrát do čepele meče, se mu meč podařilo vyrazit dívce z ruky. Kopl jej přes celou místnost do protějšího rohu. Mohutnými skoky pak vyrazil stejným směrem. Tím se dostal z dosahu přibíhajících dívek. Získal tolik času, že si mohl dovolit meč zvednout. Jeho majitelka doběhla první. Nehmotná ruka začala cloumat nehmotným jílcem. Conan však dokázal meč udržet. Smýkl jeho majitelkou do cesty ostatních tří, dobíhajících za ní. Nečekaly to a srazily se s ní tak nešikovně, že pouze jedna stačila po Conanovi tnout. Její úder však odrazil.
Srážka přízraků však měla ještě jeden následek: dívka pustila meč. Conan ho otočil a vrazil jí hrot do hrudi. Z rány i z nehmotných úst vytryskla krev. Nabodnutou dívku Conan odmrštil do cesty dalším dvěma, takže jejich útok ani nezačal. Mohl se proto plně věnovat třetí z nich. Mohutným úderem ji odzbrojil, její meč odlétl na druhou stranu bazénu.
Dvě zbývající se mezitím vzpamatovaly a zaútočily současně. Conan útok jedné kryl svým mečem, druhé mrštil ukořistěný meč přímo do středu těla. Okamžitě se zhroutila. Před okamžikem odzbrojená dívka se sklonila k zasažené a vytrhla jí meč z rány. Conan se však zmocnil toho, který raněná upustila z ruky.
Nyní zbývající dvě útočnice Conana opatrně oťukávaly. Zatlačily ho postupně do rohu místnosti, ležícího proti vchodu do komnaty. Zjevně hrály o čas. Po setmění se jejich šance značně zlepší.
Ve dveřích ze schodiště se objevil Sesamus. Conan zvýšil svou aktivitu, aby nedal přízrakům šanci si ho všimnout. Princ tiše jako kočka přeskákal místnost a ťal skrze tělo jedné z dívek do jejího meče. Po tomto úderu se jílec a čepel oddělily. Sotva se to stalo, ozvalo se zapraskání a dívka zanikla v roji modravých jisker. Zbylou mezitím zneškodnil Conan ukořistěným mečem.
"Rychle odtud," zavelel princ.
Conan se nedal pobízet a pádil za ním ke schodišti. Když dobíhali ke dveřím, zanikly i zbylé, Conanem poraněné či usmrcené dívky. Rovněž se rozplynuly jako obláčky modravých jisker. Než se za nimi zavřely dveře, zahlédl Conan vyskakovat z protějšího rohu komnaty novou dívku - pří-zračnou strážkyni harému.
"Tak co?," zeptal se tiše princ, "máš ještě chuť na zkoumání tajů palácového harému?"
Přestože během boje odkapalo jen několik minut, crčel z Conana pot a rysy měl ztrhané.
"U Croma! Raději bojovat s deseti chlapy, úplně nepříčetnými z nápoje odvahy. Fuj!"
Conan si upřímně odplivl.
"Takto by tě neměl nikdo vidět. Upravíš se v sestřiných komnatách."
Sestupovali po schodišti. Sesamus uznal za vhodné říct alespoň několik slov o nebezpečí, jemuž právě unikli:
"Zde býval harém od nepaměti. Už za králů Usedlého lidu. Čarovné strážkyně jsou nesmrtelné, vždy po chvilce znovu ožijí. Zaútočí na každého muže, i chlapce od určitého věku. Zabijí i samce větších zvířat - býka, kozla či berana. Viděl jsem je zabít i velkého psa. Nevšímají si menších zvířat, žen, dětí a eunuchů.
Jako dítě jsem měl do harému volný přístup. Později se matka už bála. Já ale ne, stejně mě čekala smrt."
Princova poslední slova vzbudila Conanovu zvědavost. Stáli však už před vchodem do Banimařiných komnat. Princ se soustředil na otevírání dvířek. Chystal se vstoupit, Conan ho však zadržel. Něco se mu nezdálo, a tak vrazil dovnitř jako první.
Princ za ním uslyšel jakési žuchnuti. Štěkl povel a místnost ozářilo několik lamp. Byly stejné jako ta, kterou Sesamus viděl u bratra. Conan ležel na zemi. Rána do hlavy, vypočtená na prince, ho však neomráčila. Ozval se povel:
"To není on, zabte ho!"
V tom okamžiku však Conan vyrazil. Jakoby mimochodem proťal krk muži s obuškem, který ho srazil po cestě. Dva na něj vrhli připravenou síť. Než dopadla, měl jeden z nich Conanovu dýku hluboko v hrdle. Mohutným skokem pak Conan opustil nebezpečné místo, aniž by se do sítě přiliž zamotal.
Nyní následoval princ. Vrazil dovnitř skokem plavmo, zakončený kotoulem. Přímo z kotoulu se vztyčil proti postavě v šedivém plášti, která zřejmě vydávala povely. Udeřil ji přes hlavu jílcem dýky. Cítil, že úder dopadl nikoli na očekávanou přilbu, ale na nechráněnou hlavu. Účinkem své rány si byl jist, a tak se obrátil proti mužům, ohrožujícím Conana. Ten jim sice odolával, ale síť, na mnoha místech potrhaná či proseknutá, mu přece jenom vadila.
Muži udělali poslední chybu v životě. Otočili se proti princi oba. Prince, ozbrojeného pouze krátkým mečíkem a dýkou, by bohatě stačil zaměstnat jeden. Takto poskytli Conanovi pár nerušených okamžiků, potřebných k definitivnímu opuštění zbytků sítě. Hned poté popadl oba za krk a srazil jim hlavy k sobě. Zapraštěly drcené lebeční kosti a oba muži byli namístě mrtví.
Mrtev byl, bohužel i muž v šedivém plášti, který celou akci řídil.
"Nesmíš posuzovat každou hlavu podle mé," komentoval toto zjištění Conan.

Po chvilce zjistili, že útočníci se dostali dovnitř jedním z oken. Princovy věci však byly nedotčené.
"Musíme odtud zmizet," prohlásil princ.
"Klid, tihle tu byli na čekané. Určitě bude chvíli trvat, než se po nich začne někdo shánět."
"Máš pravdu, ale klidný tady nebudu. Posadíme se tam," a princ ukázal nahoru.
"Myslíš pozorovatelnu?"
"Ano, znám všechny přístupové cesty k ní. Tady si nebudu nikdy jist, že nám někdo nevpadne do zad dalším vchodem, o kterém nevím."
Sbalili se a vrátili se do tajné chodby. Ušli několik kroků, když princ prohlásil:
"Počkej, tím jim můžeme pěkně znepříjemnit život."
Chodbu přepažovaly kamenné dveře, které však byly otevřeny. Princ přede dveřmi manipuloval mechanismem uzávěru. Dveře se začaly zavírat. Když byla škvíra akorát na protažení, prolezli za ně.
"Zbytek musíme uzavřít ručně. Bude to těžké, ale společně to snad zvládneme."
Opírali se o kamennou desku. Snažili se využít i sebemenších nerovností na jejím povrchu. Nakonec kámen povolil a dveře zajely do žlábku na protější stěně. Conan se na prince tázavě podíval.
"Uzávěr dveří ovládá současně dveře i protiváhu. Když jsme je teď zavřeli ručně, nemá protiváhu co držet. Až se za námi někdo pustí a bude chtít dveře normálně otevřít, závaží zapadne, kam nemá. Nemyslím, že by to dokázali rychle opravit."
Pokračovali do místnůstky, kterou Conan nazval pozorovatelnou. Usadili se a princ odkryl průhled dolů. Conan se ho náhle zeptal:
"Co jsi vlastně myslel tím, že tě stejně čekala smrt?"
"Podle prastarého zvyku smějí dožít dospělosti pouze dva synové královny hlavní ženy. Synové konkubín, stejně jako přespočetné dcery, neudané za manželky spojencům, se dostávají na kněžskou dráhu. Princové oboustranně královské krve však smějí být jen dva. I to vede občas k problémům, pokud se oba dožijí smrti svého otce. Další synové jsou na konci dětství, když se u nich projeví první jednoznačné příznaky dospívání, likvidováni. I mě by čekal tento osud. Zachránila mě, vlastně v poslední chvíli, smrt našeho nejstaršího bratra na lovu. Díky ní jsem se stal druhým princem a Rebamus, k hrůze všech zasvěcených, následníkem trůnu. Proto se mi jako dítěti nikdo příliš nevěnoval. Mohl jsem po libosti zkoumat tajné chodby a dělat další věci, které bych jako uznaný princ dělat nemohl. Poslední měsíce před bratrovou smrtí jsem žil v neustálé hrůze, kdy mě popadnou a bezbolestně mi zlomí vaz."
Zavládlo dlouhé mlčení, protože Conan nedokázal nalézt přiléhavá slova.
Vyrušil je pohyb dole. Bliklo světlo. Ozval se výkřik:
"Tu je nějaká mrtvola!"
"Posviťte," štěkl pánovitý hlas.
Opět vzplanuly lampy. Dole se pohybovala skupina mužů, podobných těm, které před chvílí zlikvidovali. Kdosi běhal od mrtvého k mrtvému. Nakonec vykřikl:
"Všichni jsou mrtví, i pan Daresor!"
Jméno se zřejmě vztahovalo k muži v šedivém plášti.
"Ven nevyšli. Otevřete východ a za nimi. Dejte se vpravo, v chodbě u harému také nejsou."
Muži se zahemžili okolo východu. Nejméně dva z nich byli s jeho mechanismem dobře obeznámeni. Conan na to upozornil prince.
"Není divu. Existuje pouze dvojí typ dveří. Takové, jaké jsou u vyobrazení bohyně Išty, nebo takové, kterými jsme se dostali dolů my, nebo které jsou u vězeňských kobek."
Mezi tím pronikli vetřelci do chodby. Bylo slyšet jejich hlasy, ale slovům nebylo rozumět. Pouze Conan měl jednu chvíli dojem, že zaslechl: "...dveře..."
Náhle se ozvala rána a temné zadunění otřáslo podlahou. Sesamus se spokojeně ušklíbl:
"Teď uvidíš, jak dovede nižší velitel chrámové gardy zuřit."
Viděli to oba. Zuřil nepříčetně. Své muže třískal karabá-čem a používal výrazy, z nichž některé Conan neslyšel ani mezi drsnými palácovými gardisty.
"Nízký stupeň zasvěcení," ohrnul pohrdavě rty princ. "Kdyby prošel alespoň druhým stupněm, musel by se dokázat ovládnout."
"Půjdeme?" zeptal se Conan.
Scéna pod nimi se zřetelně chýlila ke konci. Chrámoví gardisté odcházeli z princezniných komnat i se svým popudlivým velitelem.
"Budeme muset zmizet, než sem najdou cestu jinudy. Nevím ale, kam. Vůbec si nedokážu představit, jak mě tady vyčenichali."
"Nechej to na mě. Mám pár kamarádů... Chrám jim leží v patě. Mohu se na ně alespoň trochu spolehnout. Pro jistotu jim ale řekneme jen o pokusu o atentát.
Zmatený princ se nechal táhnout z pozorovatelny. Na Conanovy stručné otázky ukazoval směr. Z chodeb se dostali ven nedaleko kasárenského bloku paláce.
Na chodbě potkali jakousi otrokyni. Nehezké, vytáhlé děvče. Conan k ní s chechtotem přiskočil a strhl z ní oděv. Otrokyně s vřískáním utekla. Conan přehodil ukořistěný šat přes prince a táhl ho k ubikacím gardy. Stráž ho pozdravila a jeho doprovodu si ani nepovšimla. Gardisté tu už viděli ledacos. Conan zatáhl Sesamuse až do svých komnat. Posadil ho na lůžko a začal se rychle přehrabovat ve svých truhlicích. Nakonec vytáhl jakési šaty.
"To je ono! Věděl jsem jistě, že jsem to ještě ne-prochlastal. Když se do toho oblečeš, nikdo tě nepozná. Vezmeš si k tomu ještě výstroj gardisty a budeš docela fešák."

Princ pořád nechápal.
"To je přece jednoduché. Uděláme z tebe gardového důstojníka. Jsi muž z národa Tu-ar. Ti chodí se zahalenou tváří. Jsou to ale znamenití bojovníci a občas se někdo z nich do gardy skutečně dostane. Někteří zase bojují proti nám, takhle jsem k těm šatům přišel. Teď uděláme s kamarády takový zmatek, že nikdo nepozná, odkdy jsi v gardě. Nikoho to z Chrámu nenapadne, hledat tě mezi gardisty."
"To by snad mohlo vyjít, ale..."
"Žádné ale! Oblíkat, dělat. Já teď oběhnu pár kamarádů, kterým se můžu svěřit. Ty se mezi tím oblékni. Nezapomeň si dát tenhle tmavý šátek přes obličej. Ten bílý je na vlasy, ale ani opravdoví Tu-arové ho tady, ve městě nepoužívají.
Než se Conan vrátil, byl princ skutečně oděn do směsi gardistického a tu-arského oděvu. Conan ho hned táhl do komnaty, kde se konala jedna z četných důstojnických pitek. Na poplach a únos prince nikdo ani nevzdechl. Tito mužové neměli před nikým, s výjimkou krále či princů, respekt.
Conan nenápadně upozornil prince na ty důstojníky, kteří znají jeho inkognito. Pro ostatní byl "kamarád Se-san". Vstup do gardy mu pomůže od jistých, řekněme, potíží. Byl nucen tak trochu štvát koně se smečkou pronásledovatelů v patách. Ale pánové, zapamatujte šije tu už od předvčerejška. Nemůže být totožný s tím Tu-arem, po kterém se budou časem ptát.
Conanovi důvěrníci se nejprve ostýchali. Nikdo jim však od útlého dětství nevtloukal nábožnou úctu k polobohům z řad mušovců. Brzy se proto chovali ke "kamarádovi Se-sanovi" tak důvěrně, jako ke komukoli ze svého středu. Také alkohol udělal své. Potom se totiž rozpoutala pitka, jaké nebylo v paláci pamětníka.

6 DEN

1. Na ráno následujícího dne měl Sesamus vždy jen velmi matné vzpomínky. Mlhavě si pamatoval, jak bolestivě zvracel. Conan mu pomáhal. Teprve dodatečně princ ocenil, jak šikovně mu důstojník zakrýval v těch chvílích obličej. Zato jeho slova:
"Není tam žluč, budeš ještě," ho silně deprimovala.
Nakonec ho Conan zavlekl na ubikace. Cestou poručil jakési bábě, aby připravila "nápoj pro povzbuzení". Ve chvilkách mezi zvracením mu Conan neustále opakoval:
"Zapiš si za uši. Jsi Se-san. Přišel jsi ze země národa Tu-ar. Muži si tam zahalují tváře. Je to jejich náboženská povinnost. Musel jsi odjet nakvap. Je žádoucí, aby všichni důstojníci tvrdili, že jsi v paláci už čtvrtý den. Důstojníci to udělají, protože takovéto vzájemné služby jsou mezi muži meče běžné. Nikdo si nemůže být jistý, že nebude podobnou službu potřebovat sám. Důstojníkům jsem naznačil, že se za tvým útěkem skrývá nezdařený pokus o únos. Budou tě krýt, pokud je někdo pořádně nezmáčkne. Kdo doopravdy jsi, ví Ermo, ten tlustý Aquiloňan, šéfkuchař. Zavážeš si ho ale, když mu budeš říkat "velitel kuchyně". Dál o tobě ví ten blonďatý dloubán, Bossoniánec. Jmenuje se Marquillus, ale slyší na přezdívku "Mac". Posledním zasvěceným j e velitel.
O své vlasti a podobných věcech nesmíš mluvit. Náboženský zákaz. To se tady respektuje. Kdybys chtěl uvést jiný důvod nebo se vykrucoval, najížděli by na tebe tak dlouho, až by ses podřekl."
Princ chtěl oponovat, že to vše už ví, ale hořké zvratky mu zaplnily ústa. Zvracel kupodivu méně bolestně než předtím. Jeho tělo si asi konečně dalo říct a zbavovalo se všeho zlého. Potom se objevila babka s horkým a hořkým lektvarem.
"Musíš to vypít naráz a co nejhorčejší," radil mu Conan.
Bylo to odporné. Náhle se mu v hlavě vyjasnilo a žaludek se usadil na správné místo. Začal být schopen složitějších úvah.
"Bude to něco na způsob toho, co jsem ti dal na tu ránu do hlavy," vyslovil první myšlenku, která ho napadla.
"Díky za pomoc. Bez tebe bych se určitě prozradil."
"Přece si nenechám zkazit svůj krásný nápad. Vy, civilizovaní, vydržíte tak málo. Co jsi vypil, nesmělo by u nás položit ani patnáctiletého kluka.

Obvyklou bojovou metodou našich nepřátel bylo, že naoko utekli a zanechali ve městě či pevnosti zásoby pití. Potom se vrátili a posbírali bezvědomé bojovníky. To už ale platí leda na Pikty. Už naši nejmladší bojovníci musejí vědět, kolik snesou. Cimmeřan leží na zemi a je mu krásně. Když přijdou nepřátelé, vstane a bojuje, jakoby měsíce pil jen pramenitou vodu. Kolikrát jsme takhle překvapili..."
"Co teď," přerušil jeho vzpomínání princ.
"Máš volno do odpoledního střídání stráží, raději se trochu prospi. Pak tě čeká noční hlídka u zadní brány. Je zesílená, prý kvůli těm řečem o ghúlech. Něco za tím ale vězí, nevím, co. Bude tam s tebou ještě jeden důstojník. Nechej ho v klidu všechno udělat. Teprve kdyby se opravdu stalo něco mimořádného, budeš muset velet ty. Na budíček potom vstávat nemusíš. Další den službu nemáš. Nebylo by ode mě fér, aby ji za tebe musel někdo narychlo brát."
Princ se usmál. Takhle důsledně nalinkovaný program měl naposled na výjezdu rytířského bratrstva, jako čtrnáctiletý zbrojnoš. Conan se zašklebil: "Teď nás ještě čeká malé povyražení."
Táhl nechápajícího prince s sebou. Sestoupili do kasárenského vězení. Garda měla rozsáhlá privilegia. Mimo jiné mohla trestat lehčí provinilce bez návaznosti na hyrkánskou justici.
Conan vpadl do jedné z cel. Plochá strana jeho meče tančila osazenstvu cely po hřbetech. Muži se mátožně probírali a Conan na ně řval, až se cela otřásala:
"Vy dobytkové! Takhle se uvést před novým důstojníkem! Hřešili jste na to, že neví, jací jste ožralové. Že nezná ty vaše spády. Být s vámi já, tak jsem vás vlastnoručně odnesl od "Zlaté dýně" za uši. Ale já si vás podám!
U Croma! Budete výt jako vlci na zasněžených pláních.
Tři dny tu budete přespávat. Sloužit budete tak, že na dva kroky kolem vás nebude vidět, jak se z vás bude kouřit. Pít budete dostávat jen vodu. To si osobně pohlídám!"
Nakonec vykopal nebohé provinilce z cely. Cestou se museli omlouvat "důstojníkovi Se-sanovi" za to, že mu utekli ze služby do hospody. Schlíplí pak zamířili k přidělení služby. Když odcházeli, zaslechli Conan a princ alespoň část jejich rozhovoru:
"Já ti mám takový vokno, že si na nic nepamatuju. Klidně s náma mohl bejt i starej Crom, nebo třeba sám král."
"Já si to ale pamatuju docela přesně. To ty jsi říkal, že tomu mlaďochovi utečeme jak nic. Nechápu ale, jak nás Crom vyhmátl."
"To je jedno..."
Conanovi bylo jedno, že mu gardisté říkají podle jeho oblíbené kletby. Teď šlo hlavně o to, že tihle hoši budou všude vykládat, jak byli včera dopoledne se Se-sanem na hlídce, jak utekli, a jak si je za to Conan podal.
Conan zavedl Sesamuse do přidělené komnaty.
"Snaž se být nenápadný. Jsi prostý bojovník kmene Tu-ar, ale tak dobrý, že tě udělali hned důstojníkem. Buď přátelský, ale nikoho si moc nepouštěj k tělu. Já teď musím jít. Nastal čas, abych se porozhlédl. Víš, kde..."
Conan svá poslední slova doprovodil tak rozhodným gestem, že se princ neodvažoval nic namítat.

2. Conan se zastavil u Tary. Sice jí o svých úmyslech mnoho neřekl, ale uhodla, že se děje něco vážného. Statečně však zadržela slzy a pozorně poslouchala Conanova slova. Pomohla mu také sehnat věci, které považoval za potřebné k cestě do Chrámu.
Od dívky zamířil Conan rovnou tam. Hlavní budovu, určenou k veřejným obřadům, trochu znal. Několikrát zde byl, protože garda se některých obřadů povinně účastnila.
Hledání sochy, popsané umírajícím knězem, mu přesto zabralo hodně času. Nakonec ji nalezl na odlehlém místě, při stěně hlavní lodi. Vyobrazené božstvo bylo zcela cizí, nepodobalo se ani žádnému jinému z božstev v Chrámu. Jeho obtloustlé tvary, tvořené směsicí lidských a zvířecích prvků, byly v příkrém rozporu se štíhlou a ideálně krásnou postavou Měsíční bohyně, hlavního z nyní v Chrámu uctívaných božstev.
Conan se rozhlédl. V této dopolední hodině bylo v Chrámu minimální množství prosebníků. Byli rozptýleni v gigantické prostoře hlavní lodi. Poblíž nebyl nikdo.
"Přišel jsem ti vládnout," snažil se pečlivě vyslovovat hyrkánštinu.
Nic.
Opakoval heslo. Pohnul se bůžek na oltáříčku? Těžko říct.
"Přišel jsem ti vládnout!," tentokrát to zaznělo rázně a v Conanově rodném jazyce.
Bůžek projevil jazykové znalosti. Uklonil se. Potom se před jeho oltáříkem propadly do země čtyři dlaždice. Vznikl otvor, dostatečně velký na to, aby se dalo prolézt dolů. Conan ještě jednou přeběhl zrakem okolí a pak vklouzl dovnitř.
Ovanul ho neurčitý pach podzemní, nevětrané prostory.
Otvor nad jeho hlavou se ihned uzavřel. Cítil, že je v šachtici lahvicovitého tvaru, mírně se rozšiřující směrem dolů. Hmatal po stěnách. U nohou nalezl otvor, sahající asi do výše jeho kolen. Potlačil prvotní nápad vsoukat se tam. Raději rozsvítil svíci ze svých zásob. Pečlivě si prohlížel stěny šachtice, dokud nenalezl drobný otvor. Pomohl si jehlicí, podobnou té, co používal princ. Ve stěně proti otvoru se otevřel průchod.
Vstoupil dovnitř. Hned za dveřmi byly kdysi nachystány pochodně. Některé se už z nejasných důvodů rozpadly. Vybral několik zachovalých. Jednu zapálil, ostatní si zastrčil za opasek. Světlo pochodně odhalilo v otvoru naproti ostré hroty, bezpochyby napuštěné jedem. Přestože zde vše vypadalo staře a nepoužívaně, nedoufal, že by kněžské jedy pozbyly účinnost.
Zavřel za sebou dveře a pokračoval do podzemí Chrámu. Očekával další opatření proti nevítaným návštěvníkům. Jeho smysly byly napjaté do krajnosti. Vzápětí ho opatrnost zachránila před další pastí. Svažující se chodba byla náhle

ledově hladká a kluzká. Nebýt toho, že opatrně ohmatával podlahu před sebou při každém kroku, byl by sjel kamsi do neznáma.
Osahal podlahu rukou. Na jejím vzhledu se nic nezměnilo, jen náhle začala klouzat. Tudy cesta nevedla. Otočil se zpět a pátral po odbočce. Trvalo mu hodnou chvíli, než nalezl na jedné stěně drobný otvor pro jehlici. Byl šikovně kryt výstupkem stěny tak, že při cestě opačným směrem byl snadno k přehlédnutí. Jako prve se mu podařilo otevřít dveře, vedoucí na schodiště kamsi dolů. Zatímco vzduch v chodbě nebyl nijak nepříjemný, zde ho ovanul odporný pach. Proud vzduchu neustal ani po uzavření dveří. Větrací otvory však byly dovedně skryty.
Sestupoval stále dolů. Pach byl čím dál tím nepříjemnější. Conan neustále přemýšlel, kde něco podobného cítil. Nakonec se mu vybavila vzpomínka na bitevní pole před Xadurem. Když se vraceli z dobytého města, hodovali už na mrtvolách pobitých nepřátel mrchožrouti. Nad celým bitevním polem se převalovaly vlny podobného zápachu. Tento zde však byl zatuchlejší, zaleželejší a jaksi zlověstnější.
Náhle se zastavil. Zápach byl pryč! Dovolil vzpomínkám, aby zaplavily jeho mysl. To může mít na téhle výpravě osudové následky!
Rychle nalezl malý otvor ve výši hlavy. Mohl by jím hlavu tak tak prostrčit. Pach vanul zevnitř. Nějakým trikem či kouzlem se šířil pouze do jedné části chodby. Za otvorem byla tma. Conanovi téměř dohořívala pochodeň. Zapálil další a starou hodil do otvoru. Světlo pohaslo, ale vzápětí se zase rozhořelo. Mohl přehlédnout alespoň část prostory, srovnatelné velikostí se sálem princezny Tántry. Na podlaze sálu ležely jakési hromádky. Při jednom ze vzplanutí ohně rozpoznal lidská těla v různých stadiích rozkladu. Od zachovalých trupů po holé kosti, pokryté cáry oděvu. Ne, hemžení červů nebylo vidět. To s ním jen laškovaly odrazy tančícího plamene. Přesto však zde muselo být něco, co zbavovalo nebožtíky masa.
Na stropě sálu zahlédl otvor. Byl by přísahal, že by jím prolétl, pokud by pokračoval chodbou a sklouzl dolů. Přestože byl sál vysoký několik desítek sáhů, poloha těl svědčila o tom, že oběti alespoň nějaký čas ještě žily. Pohasnutí plamene však další pozorování překazilo. Vyrazil na další cestu.
Chodba před ním náhle končila. Přehrazovala ji zcela hladká žulová stěna. Nikde kolem ní nebyla sebemenší štěrbinka. Poklekl na podlahu a bedlivě ji studoval. Pochodeň držel tak, aby světlo dopadalo na studovaná místa pod co nejostřejším úhlem. Jeho oči, vycvičené slíděním po sebemenších stopách zvěře a lidí, prohlížely dlaždice místo od místa. Vzdálený pozorovatel by jeho počínání mohl považovat za jakýsi tajemný obřad na počest neznámého božstva. Conan však pouze sledoval opotřebení dlaždic. Ve staleté chodbě jeho předchůdci postupně opotřebovávali dláždění v jejím středu více než u okrajů. Toto opotřebování pokračovalo plynule až k přepážce. Musela se tedy nějak otevírat.
Opět se dal do podrobného prohlížení, tentokrát stěn. Nenalezl však nic. Začal prohlížet opět podlahu, nyní ale dále od přepážky. Zjistil, že jeho početní předchůdci zacházeli v jednom místě blíže levé stěně. Zde dlouho hledal. Otvor pro jehlici však nenalezl. Jen nepatrná skvrnka na stěně, lišící se od ostatních hlavně svou kulatostí, slibovala určité naděje. Sotva se jí dotkl hrotem jehlice, začala se žulová deska sama zdvíhat.
Vyrazil na další cestu. Po několika krocích ucítil závan vzduchu. Přepážka za ním sama spadla k podlaze. Zároveň se před ním začala zdvíhat další, kterou pochodeň zatím sotva osvětlila.
Náhle ucítil, jak na něj cosi sedlo. Neviditelný nepřítel se omotal kolem jeho hrudi a břicha. Sevřel mu tyto části trupu takovým stiskem, že sotva popadal dech. Marně však hmatal kolem sebe, co to na něm je. Nohy a ruce ho záhy přestaly poslouchat. Začaly se třást jako chřestýši ocásek. Vtom pochopil, o co se jedná: V chodbě byl strašlivý mráz! Nyní, když si uvědomil, co se děje, vybavil si už dlouho nezažitý pocit: Malý chlapec přebíhal po sněhu a v nedostatečném oděvu z jedné zasněžené chýše do druhé. Po cestě jej štípal mráz, ale už vpadl do tepla. Dýchal si pak na ruce, aby mu nezaleží mráz za nehty.
Conanovo tělo se rovněž rozpomenulo na léta, kdy se toulal po horách a severských pláních. Dech se mu začal vracet, svaly se přestávaly třást. Po několika okamžicích byl schopen pokračovat v cestě.
Světlo pochodně odhalilo další nástrahu: Z podlahy a stěn dalšího úseku chodby trčely otrávené hroty. Dalo se mezi nimi pohodlně projít. Conanovi se však maně vybavila scéna, jak Hyrkánec, nepřivyklý mrazu, bloudí naslepo chodbou, naráží do hrotů a padá k zemi. Skutečně, na podlaze chodby bylo vidět nepravidelné skvrny. Conan jednu z nich prohlédl. Kdosi tu padl a přimrzl ke dlaždicím a někdo jiný ho dost nešetrně z podlahy zase odsekal. Na dlaždicích zůstaly kousky kůže i svaloviny, cáry oděvu a snad i jeden nebo dva zuby. Na další cestě minul takových truchlivých svědectví o svých předchůdcích ještě několik. Jeho tělo se stále lépe přizpůsobovalo mrazu. Pocítil i touhu zahalekat si jako na sněžných pláních, ale potlačil ji.
Konečně světlo pochodně ozářilo žulovou desku, uzavírající vstup do další části chodby. Přemýšlel, zda se mu podaří jako prve nalézt otevírací mechanismus. Náhle se podlaha pod ním a za jeho zády začala zdvíhat. Tlačilo ho to k žulovým dveřím. Než se stačil polekat, že ho kameny rozmačkají, žulová deska se rychle zdvihla. Ze zdvižené podlahy sklouzl na její pokračování za žulovými dveřmi. Zatím, co se po něm s klením kutálel do hyrkánského vedra, uzavřela se mu cesta zpět.
Ihned vyskočil a čekal s taseným mečem, co se bude dít. Nedělo se však nic, a tak se po chvilce vydal na další cestu. Sotva by byl Conan uvěřil, že právě obstál v nejtěžší zkoušce celé cesty. Mnoho zkušených mužů, i částečně zasvěcených a pozvaných kněží, se zde na přechodu z mrazu do dusivého hyrkánského vedra zhroutilo. Jejich mrtvá těla pak zmizela kdesi v hlubinách.
Chodba teď vedla dosti strmě vzhůru. Na některých místech byla prostřídána i schodišti. Nakonec před sebou uviděl dveře. Obyčejné dřevěné dveře, z trochu rozeschlých prken, skrze jejichž praskliny prozařovalo slunce. Byly zavřeny obyčejnou západkou, jaké se běžně užívaly skoro ve všech domech sídelního města. Přímo z nich vyzařoval pocit úlevy a bezpečí. S radostným ulehčením v srdci vztáhl ruku, aby si otevřel tyto zřejmě poslední dveře na své cestě. Pohyb však nedokončil. Že by byl opravdu poslední úsek tak jednoduchý? Nezdálo se mu to. Opatrně se vrátil několik kroků

zpět a pátral po stěnách. Nakonec nalezl nízká dvířka, jaká byla u vězeňských kobek. Přemýšlel chvíli, zda to není past. Potom se však rozhodl. Pootevřel je. Škvírou zahlédl zeleň stromků a keřů. Bez dalšího váhání proskočil ven a řítil se do nejbližšího křoví. Dvířka za ním pomalu zapadla.
Pár větví sice zapraskalo, ale jeho reflexy, umožňující mu tichý pohyb i v nejhustších houštinách rychle zapracovaly. Během okamžiku tiše zalehl, neviděn a přitom bděle pozorující okolí.
Byl v blízkosti hradeb. Chvílemi viděl přilbice strážných, obcházejících po ochozech. V první chvíli ho napadla strašná myšlenka - že jeho pouť skončila vně zakázané části Chrámu. Zaplašil ji však pohled na houf novicek v typických splývavých bílých řízách.
Pohlédl zpět. Vyběhl z temného čtyřhranu, stojícího uprostřed trávníku. Nikde na něm nebylo vidět ona přitažlivá dřevěná dvířka, prozářená sluncem. Slunce navíc už dávno zapadlo za hradbu. Tmavnoucí obloha napovídala, že brzy přijde noc a s ní i noční režim hlídání. Mezi gardisty kolovaly velice divoké historky o nočních strážcích Chrámu a Conan neměl nejmenší chuť zkoušet na vlastní kůži jejich pravdivost. Začal se proto poohlížet po vhodném nočním úkrytu.
Jeho pozornost zaujala nedaleká budova. Dveře do ní neviděl, ale ve výši asi tří sáhů měla několik okének, tak akorát na protažení se dovnitř. Zeď byla navíc rozčleněna sloupky a římsami, takže přímo svádělа k pokusu o výstup. Conan několikrát změnil své stanoviště, aby si budovu co nejlépe prohlédl. Hodnotil i to, nakolik ho budou moci zahlédnout strážní na hradbách. Nakonec odhadl, že z jednoho konce své obchůzkové trasy ho strážní neuvidí. Sloupky ho budou dostatečně krýt, aby se mohl nepozorovaně dostat dovnitř.
Protože očekával přinejmenším cvičené psy, posypal svá stanoviště v křovinách ostrým kořením. Nakolik se osvědčí proti psím čenichům, to s jistotou nevěděl. Na jeho rukou, hlavně prasklinách vyvolaných mrazem, pálilo jak oheň. Nejhůře pálící místa si umyl vlastní močí.
Trpělivě dočkal chvilky, kdy strážný zašel na své obchůzce dostatečně daleko. Potom tiše vyrazil. Několika mohutnými skoky se ocitl u paty zdi. Šplh po fasádě byl ještě jednodušší než předpokládal. K vyhlédnutému okénku se dostal v okamžiku. S tasenou dýkou v ruce vklouzl dovnitř.
Ocitl se v místnosti, sloužící patrně jako sklad šatstva nebo převlékárna. Bylo zde nepřehledné množství skříněk a věšáků, nic jiného než šaty a ženské tretky se mu nepodařilo nalézt. Hlavní část úkolu měl před sebou. Teď si však potřeboval trochu odpočinout. Pojedl kousek sušeného masa a střídmě zapil vodou z polní lahve. Potom se schoulil v jednom koutě komnaty a zlehka usnul.

3. "Kamarád Se-san" se mezi tím zabydloval v kasárenském křídle paláce. Znal zatím toto místo jen z pohledu letmých návštěv a oficiálních hlášení. Nyní se na ně mohl podívat daleko důvěrněji, očima jednoho z místních obyvatel.
Nebyl to radostný pohled. V gardě už zcela jednoznačně převažovali cizinci. Jejich ženy, manželky či konkubíny, byly v naprosté většině rovněž cizinkami. I množství dětí, batolících se po chodbách, brebentilo všemi možnými cizími jazyky. Říši chránili cizinci. Hyrkánci o službu v armádě neměli zájem. Nebyl to jednoznačný příznak úpadku velké říše?
Musel se však usmát svým myšlenkám. Jde mu o krk, je důmyslně ukryt před nepřáteli ve vlastním paláci a zítra přijde v nejlepším případě o krk či o čest; v horším o obojí. Jeho přemýšlení nad nutnými reformami říše je prostě směšné!
V době oběda byl postaven před závažný problém: Jak jíst a přitom neodhalit svou tvář. Pomohl mu obtloustlý Ermo. Zavedl ho do malého skrytého výklenku, který byl údajně pro "kamarády Tu-ary" vyhrazen. Přesto nebylo jídlo jednoduchou záležitostí. Šátek se mu pořád pletl do úst. Neubránil se tomu, aby ho pořádně neubryndal.
V době siesty ho navštívil Ermo. Nesl mu šátek, velice podobný tomu, co měl od Conana.
"Ti hoši, Tu-aři, co tu v gardě bývali, měli vždy šátky dva," řekl.
"Jeden si brali jen na jídlo. Potom nemuseli chodit po paláci s pobryndaným šátkem."
Podal mu svůj dar a rychle odešel. Princ mu sotva stačil poděkovat.
Po Ermovi přišla Tara.
"Posílá mě za tebou Conan. Stavil se u nás před svou cestou. .. tam. Mám ti pomoci, protože ženskou ruku budeš určitě potřebovat."
"Co mohu já potřebovat?"
"Teď ti vyperu šátek. Potom tu trochu poklidím. A to už jsem odehnala od tvých dveří dvě holky, co ti chtěly stůj co stůj zpříjemnit siestu. Znám ten druh, prodaly by tě za zlámanou grešli."
Princ na ni jen překvapeně zíral.
"A žádné důvěrnosti, nebo mě Conan přerazí a tobě vyškrábe Xani oči."
"To jméno už, prosím, přede mnou nevyslovuj!"
Odpověď zněla tak naléhavě, že se Tara zarazila. Uhodla však jeho strach a zmatek. Řekla proto neadresně:
"Všechno bude dobré, uvidíš. Conan to dokáže."
Pohlédl do jejího obličeje. Zrcadlila se v něm pevná víra v právě vyřčená slova. Zavřel oči. Dokáže... Uvědomuje si tohle děvče alespoň desátý díl potíží, se kterými se Conan musí potýkat? Pasti, propadliště, samostříly a kdoví, co ještě. A na konci... Na konci musí navíc dostat nějaký nápad, naprosto neobvyklý. Na tom pak bude záležet výsledek toho zoufalého podniku. Ale ne... Nebude téhle mladičké dívce brát její naivní víru. Nechce ji vidět nešťastnou.
"To víš, že to dokáže. Mám ale o něj obavy. A děkuji, že se o mě staráš."
Ozval se gong, svolávající do odpolední služby. Protože Se-san měl noční hlídku, byla mu přidělena lehčí služba: odpolední obchůzka paláce.
Hlídka se měla pohybovat v místech, která princ velice dobře znal. Gardisté si tu a tam zacházeli - bylo vidět, že dosud nepronikli do tajů všech spojek a průchodů. Opakovaně zaháněl pokušení nasměrovat své tři muže správným směrem. Vždy si ale včas uvědomil, že je v paláci příliš krátce na to, aby se tu tak dobře vyznal.

V jeho hlídce nebyl žádný Hyrkánec. Muži hřešili na to, že Tu-ar nebude rozumět místnímu jazyku a zejména hantýrce městské spodiny. Snad ani netušili, že ta pochází přímo z jazyka Usedlého lidu, princi dobře známého.
Sesamus měl nyní možnost nahlédnout na Hyrkánii očima cizince, který nemusí brát ohled na své hostitele. Hoši měli ostré jazyky a jejich soud byl mnohdy velmi tvrdý. Zje-jich řeči se postupně klubal obraz země, kde úplatný úředník zajistí za příslušný bakšiš cokoli. Kde vrcholnou kariérou místních dívek jsou vdavky či dokonce pouhý konkubinát s cizincem. Kde zpupnost chrámů - zvláště toho jednoho - překročila všechny rozumné meze a hraničí s poměry v teokratických státech. Občas na prince pohlédli, ale ten se zuřivě snažil, aby viditelné partie jeho tváře měly zcela lhostejný výraz.
Nakonec se stočila řeč i na zítřejší Obětování. Přestože gardisté pocházeli ze zemí, kde se občas konaly lidské oběti, hovořili o zítřejším obřadu zcela odmítavě. Dva dokonce použili v této souvislosti ve spojení s Hyrkánci označení "barbar". Poprvé to prince tak ťalo, že se málem prozradil.
Na konci hlídky měl mnoho důvodů k dalším úvahám o úpadku země.
Princovým podřízeným v noční hlídce byl starý Bibero. Byl to Aquiloňan, napadal na jednu nohu po kdysi utržené ráně kopím. Princi bylo skoro nepříjemné, že má velet muži o jednu generaci staršímu. Bibero to však nijak zle nenesl, nebo to alespoň nedával znát. Měli k dispozici sedm mužů, hlídka byla kvůli pověstem o ghúlech zesílena o dva gardisty a důstojníka.
"Kamarád Se-san" nechal Biberovi naprostou volnost v rozdělení práce. Ten rozdělil mužstvo tak, že dva muži neustále hlídkovali na ochozu nad bránou, další hlídal dole před ní a zbylí čekali na střídání ve strážnici. Se západem slunce se opravdu, pro tuhle roční dobu až netypicky, ochladilo a krátký pobyt ve vyhřáté vrátnici u plápolajícího ohně přišel vhod. Po setmění se intervaly střídání zkrátily. Za to museli dva muži před vystřídáním hlídky na ochozu stát nějakou chvíli ve tmě před vrátnicí, aby se rozkoukali. Jinak by jako hlídka nebyli nic platní.
Princ vše prohlédl, vylezl i na ochoz. Pohled na bažinaté louže mezi hradbami paláce a lesíkem, zakrývajícím pohled na mrchoviště, byl však zoufale jednotvárný. Přesto oba muži pečlivě prohlíželi krajinu, snad aby nepropásli nějakého ghúla.
Chlad zahnal prince zpět do strážnice. Služba nyní nabyla pravidelný rytmus: Střídání, chvíle klidu, střídání... Bibero prováděl vše tak přesně, jakoby se mu v hlavě přesypával písek hodin. Sám Sesamus měl z téhle služby pocit obrovského kola, které se pomalu otáčí, otáčí, uspává...
Náhle byl idylce konec. Odkudsi shora - určitě to bylo na ochozu nad bránou - se ozvalo příšerné zaječení. Pocházelo z lidského hrdla, sevřeného nepopsatelnou hrůzou.
Všichni vyběhli ze strážnice a snažili se zahlédnout, co se to vlastně děje. Vzplanuly pochodně, jejich světlo však jen nedostatečně ředilo tmu. Teprve po chvilce si princ uvědomil, že jeden gardista z ochozu zmizel. Pohled na druhého vyvolával dojem, že ten s něčím zápasí. S něčím, co se ho snaží zatáhnout ke střílně. Sekal do toho mečem a z jeho hrdla vycházely výkřiky, svědčící o naprosto nekontrolovatelném duševním stavu, v němž strach přehlušil vše ostatní.
Nakonec se od toho neznámého odtrhl. Stalo se to tak náhle, že se jeho tělo převážilo a on se zřítil z ochozu dolů. Pád jeho těla poněkud zmírnila střecha vrátnice.
Nyní princ pochopil, proč je Biberovým nadřízeným. Důstojník byl prostě nepoužitelný. Připomínal bezradnou kvočnu, panikařící nad plovoucími káčaty, která vyseděla. Jeden jeho rozkaz stíhal druhý, navzájem se vylučovaly a všechny byly stejně neproveditelné. Nadešla Sesamusova chvíle.
Bibera se třemi muži postavil k bráně. Dva další poslal s bezvědomým k velitelově ubikaci, aby vzbudili velitele i ranhojiče. Poté dal trubkou vyhlásit signál "nebezpečí, nepřítel pod hradbami". Nezazněl zde snad sto let! Zbylý gardista měl shromáždit všechny ohnivé šípy, které byly na strážnici.
V zápětí doběhlo několik gardistů, kteří uslyšeli poplašný signál při návratu z hospody. Nebyli sice ustrojeni, ale měli alespoň meče. Kázal jim rozebrat si pochodně a osvětlit celý úsek hradby s bránou. Poslední z jeho mužů zatím střílel jeden ohnivý šíp za druhým na vrchol hradby.
Ty ze šípů, které uvízly na hradbě nebo se zabodly do trámů ochozu, cosi osvětlovaly. Bylo to tmavé, dlouhé a jakoby článkovité. Na konci se to větvilo. Tápalo to po hradbě a ochozu. Zřejmě to hledalo uprchlou kořist. Zásahy několika šípy tomu asi neudělaly dobře, a tak se to začalo stahovat do střílny. Zmizelo to z dohledu dříve, než doběhl zburcovaný velitel směny.
Velící důstojník měl tvář zbledlou vzrušením. Slyšel, co se stalo, viděl i muže, který nebezpečí unikl. Převzal od Se-sana velení. Všechny jeho rozkazy schválil. Uznale pokýval hlavou, když dva gardisté, kteří odnesli raněného, přinášeli zpět na Se-sanův rozkaz svazky ohnivých šípů a další pochodně.
Na slova chvály však nebyl čas. Cosi mohutného nalehlo na bránu. Ta byla stará, prastará. Pamatovala ještě boje mezi jednotlivými klany. Do jejích trámů z neobyčejně pevného dřeva horských dubů už bušil nejeden beran. Několikrát se ji nepřítel pokoušel propálit, zatím však vydržela vše. Nyní ji čekala nejhorší zkouška za dobu její existence.
Dubové trámy praštěly a prohýbaly se. Mohutná závora poskakovala v závěsech. Gardisté se kolem brány hemžili jak mravenci. Přinášeli trámy a snažili se bránu dál podepřít a pomoci jí v jejím odporu. Sténání dřeva se stalo ohlušujícím.
Princ měl pocit, že dřevo musí každou chvíli povolit. Na několika místech se trámy natolik rozestoupily, že se skrze ně začala drát hrozná chapadla, podobná tomu, které řádilo na ochozu. Gardisté do nich sekali meči. Ty se však odrážely od tvrdého povrchu jednotlivých článků jako od oceli. Pouze pokud se někdo trefil do mezery mezi články, způsobil viditelnou ránu. Useknout chapadlo se však nepodařilo nikomu.
Větší úspěch měl oheň. Plamenům pochodní chapadla zřetelně uhýbala. Opakovaně se podařilo spojeným úsilím několika lidí některé z chapadel přismahnout a ono se škubavě stáhlo zpět.
I chapadla se však mohla pochlubit úspěchy: několik gardistů již zahynulo, rozdrceno v jejich sevření. Princ si mohl udělat jasný obraz o tom, co může nastat, pokud brána povolí.

Přibíhali další gardisté, tentokrát již plánovitě vyburcování a vystrojeni. Princ si povšiml, že je mezi nimi několik vítězů lukostřeleckých závodů. Ani jejich luky neodpovídaly standardu gardistické výstroje. Byli zřejmě zvyklí na své osobní zbraně. Další muži přinášeli otepi ohnivých šípů, které se podařilo vyštrachat v bezedných palácových zásobárnách. Muži se okamžitě vydali na hradební ochozy. Ohnivé čáry vystřelených šípů začaly mizet ve tmě za střílnami.
Chvíli se zdálo, že útočník na nový zásah nijak nereaguje. Potom se však ozvalo hlasité funění. Brána se začala otřásat novým náporem. Netvor zřejmě pochopil, že nejlépe odrazí další nepříjemné zásahy tím, že zdolá obranu brány.
Branou začaly zmítat nové a nové údery a nápory. Dřevo sténalo a neznámý útočník hlasitě funěl. Tyto zvuky se mísily s povely a signály gardistů i smrtelným chrapotem umírajících.
Přibíhali další muži. S nimi přibyl i velitel gardy, trochu prošedivělý Quebeno. Muži, gardisté i otroci, se potýkali s obrovskými nádobami z pálené hlíny, v jakých byl ve sklepích paláce olivový olej. Nádoby musely být poloprázdné, ale i tak mělo s jednou co dělat deset mužů.
Princ nechápal, co velitel s olejem zamýšlí. Teprve když upachtění nešťastníci začali tahat nádoby na ochoz hradby, pochopil: hořící olej by mohl útok odrazit.
Útočník jakoby něco tušil a vystupňoval své úsilí. Brána drnčela a praskala a celá hradba se začala nebezpečně chvět. Princ si uvědomil, že po léta vlhnoucí cihly hradební zdi mohou nakonec vydržet méně než dubová brána. Rachot odpadávajících kusů cihel a malty mu dával za pravdu.
Se-san se přidal ke skupině mužů, nadlidským úsilím smýčící amforu s olejem na hradební ochoz. Další gardisté pod nimi nadlehčovali nádobu tyčemi a podepírali také žebříky, nesoucí naprosto neobvyklou zátěž. Nedokázal sledovat čas, ale celá ta doba, kdy táhli a tlačili obrovské břemeno nahoru, mu připadala nekonečná.
Konečně se ocitli na ochozu. Dali se do obalování nádoby hadry i nepředenou koudelí. Něco nacpali také dovnitř. Vše pak, nesčíslněkrát pohmožděni a zmáčeni směsicí oleje i vlastního potu, vysunuli na okraj hradby. Potom již další muži ohnivou nádobu zapálili a po chvilce, když z jejího ústí šlehal plamen na dva sáhy dlouhý, ji tyčemi shodili dolů.
Zpoza hradby se ozval příšerný ryk, přehlušující všechny další zvuky boje. Zároveň bylo vidět, že se chapadla stahují zpět za bránu. Princ si teprve nyní mohl útočníka prohlédnout.
Obrovité tělo nebylo vlastně tělem, ale nestvůrnou ulitou, vřetenovitě se zužující ke špici. Ze širokého otvoru vespod ulity však nevylézalo nic, co by připomínalo dobráckého šneka s očima na stopkách. Na hradby hleděla, očima o průměru dva sáhy, příšerná nestvůra s chumáčem chapadel místo šnečí nohy. Nádoba s olejem se rozbila o okraj krunýře. Bestii nyní zaléval vroucí olej, v němž plavaly hořící kusy hadrů a koudele. Olej zapálil i trávu kolem a přikrmil plameny ohnivých šípů, zabodnutých do ní na mnoha místech.
Teprve při tomto pohledu se princi vyjasnilo: La-te, příšera la-te. Těch několik málo lidí, přeživších její útok, ji vždy popisovalo jako křížence chobotnice a hlemýždě. Znal ji i Usedlý lid, jehož jméno pro příšeru bylo možno přeložit doslova jako "chobotní hlemýžď". Zvlášť velké exempláře dokázaly na moři převrhnout a potopit i středně velkou galéru. Jiné se zase pohybovaly v pobřežních bažinách a přepadávaly poutníky, cestující podél moře. Co však dělá zde, více než den cesty od moře? Jak to, že velitel její útok očekával, nebo na něj byl alespoň připraven?
Odpověď na druhou otázku přišla hned:
Quebeno se přitočil k princi a řekl mu:
"Kamaráde Se-sane, ta bestie tu řádí už několik dnů. Dosud se však neodvážila zaútočit na palác. Přesto jsem si nechal přečíst staré tabulky, které boje s těmito příšerami popisují. Tamti," a mávl rukou směrem ke Chrámu, "však o ní zakázali mluvit. Stráž se tedy zesilovala kvůli zmínkám o výskytu ghúlů."
Prince to vzrušilo. Někdo poroučí gardě za zády krále i jeho stanoveného zástupce. Tají přitom výskyt bestie, která může pohubit spoustu neinformovaných lidí. Velitel s tím ale nesouhlasí. Jinak by mu to neřekl, protože jeho pravou totožnost zná.
Další podívaná přerušila sled jeho úvah. Příšera la-te, ožehovaná četnými plameny a snad i obtěžovaná jejich jasným světlem, se začala konečně stahovat. Přestože ji, nyní velice dobře osvětlenou, zasypávaly další a další šípy, neměla na ni střelba žádný viditelný účinek. Dokonce i po přímém zásahu do oka jen líně mrkla a jakoby se nic nestalo. Plameny ji však zaháněly. Stahovala se k bažině, začínající pár kroků od brány. Její obrovské oko, hledící k bráně, se dívalo tak zlověstně, že u člověka by to znamenalo tu nejhorší zášť. Je však možné dojmy z lidského obličeje přenášet jen tak na něco takového, jako la-te? Přesto by princ přísahal, že obrovitý měkkýš zdaleka není tak zkrušen, že se jen stahuje a bude svůj útok opakovat. Náhle zasyčela voda. Obrovité tělo se ponořilo do bahniska. Princ se jen podivil, a podle výkřiků dalších přihlížejících nebyl sám, jak se tam obluda vešla. Vešla se však a byla pryč.
Nyní mohli počítat škody: Porušené zdivo, několik popraskaných trámů v bráně. Buď brána či zeď kolem ní další podobný útok nevydrží. Navíc, garda měla dvanáct mrtvých, i s tím, který zmizel hned na začátku. Jeho tělo nikdy nenalezli. Pokud příšera zaútočí na stejné místo podruhé, prorve se do nádvoří. Co bude potom, bozi vědí.
Přesto se vše začalo dostávat do původních kolejí. Mrtví a ranění byli odneseni, Bibera a Se-sana s jejich lidmi vystřídali čerství gardisté. Ostatní se šli uložit ke spánku s nejasnou představou dalších probdělých nocí před sebou.
Princ neměl na spaní ani pomyšlení. Vyrazil na noční obchůzku paláce. Jakmile se vzdálil od zadní brány, viděl všude jen temná okna. Většina obyvatel paláce vše zaspala. Mimoděk se ocitl pod okny ubikací písařů a jejich rodin. V protější zdi byl takový příhodný výklenek. Někdo tam udělal sedátko. Princ neodolal. Cítil, že si události posledních hodin potřebuje nějak urovnat v hlavě. Nedostal se však k tomu. Brzy po dosednutí usnul jak špalek.

7 DEN

1. Sesamuse vytrhl ze spaní nějaký neurčitý hluk. Okamžitě se probral. Během chvilky se vzpamatoval natolik, aby postřehl, že přešla půlnoc. Ne, na gongy, ohlašující nástup nového dne, je ještě brzy. Noc se však určitě přehoupla do druhé půli. Náhle si uvědomil, že v protějších oknech, kde spí písaři, se míhají nějaká světla.
Okamžitě si vzpomenul na Maliho. Než v něm tato myšlenka dozněla, stoupal už po schodech vzhůru s taseným gardislickým mečem. Jeho výhodou byla perfektní znalost paláce, s níž potřeboval jen minimum orientačních bodů. Netrvalo dlouho a ocitl se u dveří ze schodiště k ubikacím. Ty správně měly být na noc zavřeny. Nebyly však. Tma za nimi probleskovala odrazy světla pochodní. Bylo slyšet i tlumené lidské hlasy.
Několika skoky se dostal do chodby za dveřmi. Skrčil se ve dveřním výklenku. Nikdo na jeho příchod nereagoval. Nebýt vzdálených ohlasů jakési aktivity, bylo by tu přímo předpisově klidno. Když se ve tmě lépe porozhlédl, koutkem oka, v takovéto tmě lépe vidícím, zahlédl cosi bělavého na dlažbě chodby. Po několika skocích to mohl ohmatat. Nález ho řádně znechutil: byla to mrtvolka malého, snad dvouletého dítěte.
Kdyby mu v této chvíli někdo mohl vidět do tváře, zděšeně by prchal. Takto však aktéři nočního vraždění pokračovali dál. Prince od nich po několika skocích dělil jen zákrut chodby. Za ním už byla chodba příliš osvětlena pochodněmi. Princ opatrně nahlédl za roh. O několik kroků dál, u jasně osvětlených dveří do jedné z komnat, stál muž v šedivém hábitu. Jeho zřejmým úkolem bylo. aby hlídal chodbu. Bral však svůj úkol zjevně na lehkou váhu. Víc než pustá chodba ho zajímalo dění v komnatě. Snad se ani nedozvěděl, že se jako hlídač neosvědčil. Dovolil totiž princi, aby se k němu přiblížil na ideální vzdálenost. Potom jen zasvištěl meč. Současné zachycení odseknuté hlavy i hroutícího se trupu byl tak trochu eskamotérský kousek, ale princ to zvadl na výbornou. Oboje pak tiše složil vedle opuštěných dveří.
Tiše přeběhl kolem dveří do komnaty a pokračoval do druhé části chodby, kam by řádný velitel umístil druhou hlídku. Byla tam, a tentokrát velice bdělá. Chlap byl otočen k místu akce svých druhů zády a poctivě zíral do tmy. V poslední chvíli se pohnul, ale to už mu široká čepel projela krkem. Proťala jednu z krkavic, páteř i s míchou a tepnami kolem ní. Až na tiché zabublání v krví zalévaných průduškách skonal rovněž potichu. Teprve nyní si mohl princ dovolit přepych nahlédnout do osvětlené komnaty.
Dva muži tam kohosi balili do jakési látky. Další dva ohrožovali meči zbylé obyvatele místnosti - staršího muže se ženou a tři menší děti. Podle oděvu patřili jednoznačně k lidem Chrámu.
Ti dva s látkou dokončili svou práci. Princ odhadl, že zamíří tam, odkud přišli. Tedy kolem mrtvého dítěte. Přesunul se rychle na opačnou stranu dveří a vyčkal, až vyjdou ven. Až nebyli vidět z komnaty, bleskově zaútočil. Bližšímu vrazil do zátylku dýku, vzdálenějšího ťal mečem v levici, rovněž zezadu do krku. Nechtěl riskovat možnost, že mají pod oděvem ukrytý pancíř.
Když tahal dýku z mrtvého, musel si jeho tělo přišlápnout. Žádnou zbroj nohou nenahmatal. Tento objev ho potěšil. Jeho veselý úšklebek, nehledě ke tmě, skryl tu-arský šátek. Nyní vpadl do komnaty. Zde se mělo odehrát poslední dějství nočního zločinu - muži Chrámu se chystali zbylé obyvatele povraždit. Jednomu z nich se zabodla do zad princova dýka. Druhý se otočil a střetl se s jeho mečem. Kov zazvonil o kov a vyskočily jiskry. Sesamus si záhy uvědomil nepříjemnou věc: Jeho soupeř byl sice odporný vrah, ale rovněž nadprůměrný šermíř. Na něm samém se navíc začala projevovat únava z noční hlídky.
Kroužili kolem sebe a pozorně se oťukávali. V nepříliš osvětlené místnosti, zaplněné zpřeházeným majetkem jejích obyvatel, se dalo předpokládat, že někdo z nich dříve či později o něco zakopne a tím boj rychle skončí. Náhle se však ozvala rána. Starší muž si přece jen dodal odvahu a praštil nočního útočníka čímsi po hlavě. Princ na soupeřovo zapotácení zareagoval ukázkovým výpadem, ale patrně zbytečným. Křupnutí kostí, doprovázející zvuk úderu, napovídalo, že lebka jeho soupeře nevydržela. Potom pokynul svému nenadálému spolubojovníkovi a vyběhl z komnaty.
Látkový balík na dlažbě mezi dvěma mrtvolami se nadějně zmítal. Stačilo několik opatrných řezů dýkou a člověk uvnitř byl volný. Princův předpoklad se potvrdil: byl to Mali. Prince v tu-arském šátku nepoznal a chystal se s ním prát. Ten si uvědomil, proč ho písař nepoznává, a zvedl si na okamžik šátek.
Oba se vrátili do komnaty, jejíž obyvatelé si dosud ani plně neuvědomili, z čeho vyvázli. Princ (už opět se šátkem) se zmínil o hrůzném nálezu na chodbě. Potom od roztřesené ženy vyptal nějaké ženské šaty. Přehodil je přes Maliho, ten ještě popadl svůj košík s tabulkami, a vyrazili pryč. Za chvilku už byli před ubikací "kamaráda Se-sana."
Princi však nebylo dáno si po rušných událostech oddechnout. V jeho komnatě byla návštěva. Seděl tu velitel palácové gardy, obrovitý Quebeno a s ním Bossoniánec Marquillus, řečený Mac. Teprve po chvilce si povšiml v koutku se krčící Tary.
Oba muži byli tiší a vážní. Z jejich uctivého vystupování bylo zřejmé, že nepřišli za "kamarádem Se-sanem", ale za princem Sesamusem, pověřeným vladařem, atd., atd.
"Princi, musíš se vrátit ke svým vladařským povinnostem," začal rozvážně Quebeno.
Mac jen horlivě přikyvoval:
"Kněžím už narostly hřebínky. Nejraději by si přivlastnili celou palácovou gardu."
"To snad vy jste začali dávat zprávy přednostně jim a zamlčovat závažné skutečnosti před vladařem," odpověděl dost ostře princ.
"Všichni známe tvůj problém," přešel výpad Quebeno. "Je nám líto, že bude tvá chráněnka zítra, vlastně dnes,

obětována. Takový je ale život. Provinila se a musí pykat. Vrabci na střeše si ale cvrlikají o tom, že vyvádíš jako malý kluk a nedovedeš dostát svým vladařským povinnostem."
Princi vzkypěla žluč. Shodil s Maliho ženské šaty, aby bylo vidět, že si nevede na ubikaci lehkou ženštinu. Poté oběma mužům velice znepříjemnil život následujícími slovy:
"Ano. Vrabci na střeše si ovšem nemohou cvrlikat o tom, že některé novicky, a to nehovořím jen o své chráněnce, jsou ohavným způsobem zneužívány při iniciačních obřadech. Rituál Zkoušky se stal výsměchem lidské spravedlnosti a urážkou bohů.
Sotva jsem začal do téhle věci šťourat, hromadí se kolem mě kupy mrtvol. Od těch ubožáků ze čtvrti u řeky až po moji sestru. Nebýt pár šťastných náhod a několika skvělých Conanových zásahů, dávno jste se chystali na státní pohřeb."
Oba muži vyskočili. Jejich obličeje vyjadřovaly krajní zděšení. Marquillus řekl rychle: "Neznám dostatečně vaše zvyky..." "Prd neznáš," uťal ho nemilosrdně Quebeno. "Nejsi tu jen pár dní. Moc dobře víš, co je to Zkouška, co je to Obětování. Víš, jaké postavení v téhle zemi zaujímá Chrám.
Odteďka nám jde o kejhák ať chceme, nebo ne. A hezky tvrdě. Když se budeš tvářit jako blb, nic na tom nezměníš."
Mac sklapl.
Quebeno se obrátil na Sesamuse.
"Dobrá, chlapče. Předpokládám, že víš, o čem hovoříš. Myslím si také, že nemáš v ruce moc důkazů. Alespoň takových, které by dokázaly přesvědčit tu vaši královskou radu. To by sis asi nehrál na schovávanou s chrámovými vrahouny. Nehodlám ale vědět, do čeho se pouštíš. Na tenhle rozhovor raději zapomeneme. Jsem už trochu starý na to, abych se rychle sbalil a ujížděl pryč. Těžko bych získával jinde postavení, které mám zde. Mac je mladší, možná..."
Marquillus ho rychle přerušil:
"No, já také ne. Nepodrazím tě, ale... Má sestra se tu vdala... O sebe bych se postaral, ale o ni a její rodinu... to by se těžko zvládalo. Ty děti mě mají moc rády...
Conan, to je pravý dobrodruh. Když ten uteče, tak akorát bude nutné na čas schovat tuhle maličkou. Jinak tu není nikdo, kdo by to mohl za něj odskákat."
Princ si unaveným gestem sundal tu-arský šátek. Nemohl se na tyhle muže rozčilovat. Nebyl to jejich boj. S jejich pomocí ani nepočítal. Něco ho však napadlo:
"Je tu ještě jedna možnost, zachránit alespoň Xani. Souboj Božího soudu."
Quebeno pochybovačně potřásl hlavou:
"Pochybuji, že by se ten váš Boží soud mohl vztahovat na děvče, označené Zkouškou."
"Určitě ano," ozval se znenadání Mali. "Tento soud má přednost přede všemi ostatními. Dokonce jsou zapsány nejméně dva případy, kdy byl takto použit. Jednou vyhrál vyzyvatel a děvče bylo osvobozeno."
Princ na Maliho překvapeně pohlédl. Sám si nebyl jist, zda by se mu souboj podařilo prosadit. Rychle však navázal na jeho slova:
"Jestliže tady vše selže, mohu zachraňovat alespoň Xani. Vítězi souboje patří vše, co má poražený na sobě. Přestože některé šperky, které budu mít, jsou majetkem státu a toto pravidlo se na ně nevztahuje, bude zbytek dostatečně bohatá kořist."
"Zabít prince královské krve a ještě si to rozházet s Chrámem... To je úkol pro hazardéra. Musí to být ale čestný člověk, jinak vydá Xani Chrámu. Nevím, jestli se ti někoho opravdu čestného podaří najít."
Quebeno byl ve zjevných rozpacích.
"Měli byste se snažit také vy dva. Když najdete někoho opravdu spolehlivého, tak mu řekněte," princ se přiblížil k oběma mužům a ztišil hlas, "že moje výstroj bude mít tady - na levém boku - malý defekt. To zařídím."
Quebeno jen tiše přikývl. Vypadalo to, že se chystá i s druhým důstojníkem k odchodu.
"Ještě mi ale řekněte, co je to vlastně s tou příšerou la-te. Jak to, že jste o ní nepodali hlášení?"
"Objevila se v bažině u zadní brány před třemi dny," odpověděl velitel.
"Zrovna jsem sepisoval hlášení, když se přihrnul ten pištivý eunuch z Chrámu. Občas se motá kolem gardy. Začal mluvit o tvých problémech se schovankou. Potom trval na tom, že tě nemusíme znepokojovat. Když jsem mu odporoval, byl najednou ostrý jako břitva. Hned tak něčeho se neleknu, ale z tohohle půlchlapa jsem měl najednou strach. Jsem moc rád, že se mi naskytla možnost ti to neoficiálně říct. Nevím ale, proč..."
"Proroctví," řekl náhle Mali.
"Všeobecně se ví, že existuje jakési proroctví, předpovídající pád Chrámu. Jeho text už dlouhá léta nikdo neviděl. I já o něm vím jen z narážek a ani sám princ ho nezná. Náhodou se mi dnes... včera podařilo ten text najít. Tabulka je silně porušená, tak jsem ji zároveň přepsal. Mám tu i překlad z jazyka Usedlého lidu."
Mali začal prohrabávat košík. Nakonec vytáhl, co hledal. "Kdybys nebyl tak záhadně zmizel, už bych ti to přinesl," v jeho hlase zazněl omluvný tón. Potom pokračoval:
"Chobotní hlemýžď pak vzbuzen královnou... - to je určitě la-te, nalezl jsem tabulku, kde se to výslovně uvádí -... barbar projde plamenem i ledem a podpoří královský rod; tady je zase mezera - bůh - nebo bohyně, to se v jazyce Usedlého lidu nedá poznat - padne k zemi a půlnoc se rozzáří novým dnem. Dračí hněv pak... - tu zase kus chybí - moc chrámů pohasne před mocí nových králů.
To je vše. Potom jsou na tabulce ještě komentáře. Nemají ale žádný význam. Jen je z nich jasné, že jejich autorům bylo už tehdy proroctví nesrozumitelné."
"Proroctví jasně věští události, nepříznivé pro Chrám. Hovoří o barbarovi... O přátelství prince a barbara hovořil starý kněz, který mě přišel zatknout... La-te se má objevit na začátku prorokovaných událostí...
Obávám se, že Chrám má zachovalejší kopii. Prý tam zvlášť vybraní kněží neustále srovnávají denní události se starými proroctvími. Asi je la-te pěkně vylekala. Nevědí přitom, nakolik tohle proroctví znám... Asi se někdo vypravil do

archívu pro tuhle tabulku. Říkal jsi, že jsi ji obnovil, tedy znovu přepsal. Předpokládám, že jsi na kopii udělal podle předpisu svou značku. Proto šli po tobě... Hm, tři dny, to je ale málo..."
"Před deseti dny hlásil Mikroniba, že se ztratila dcerka jeho konkubíny, asi devítiletá. Jediné, co se podařilo zjistit, že si hrála ještě pozdě za soumraku na trávníku vedle jezírek pod zadní bránou. Gardisté to tam prohledávali, ale nic nenašli. Ale to by musela zaútočit ve dne...," vzpomněl si Quebeno.
"Po západu slunce už je to možné. V Chrámu se to nějak... Ne, to je nesmysl. Mohli ale zachytit myšlenky umírajícího děvčátka. Sama la-te prý má určité telepatické schopnosti. Nebo ji prostě viděl některý jejich člověk," zakončil princ se skepsí v hlase.
Důstojníci se zdvihli k odchodu. Princ oba vyprovodil až ke dveřím. Ještě než za nimi zavřel, slyšel z chodby Marquillův hlas:
"Ono se řekne, vsadit na proroctví. Ty víš, že když jde jen o mě, tak se nebojím ničeho. Už jsme toho spolu zažili dost. Když si ale představím, že by se jim dostala do rukou třeba malá Arka..."
Princ dovřel dveře. Potom se všichni tři uložili k alespoň několikahodinovému spánku.

2. Conan se probudil až za bílého dne. Jeho spánek nic nenarušilo, patrně ani nikdo neprošel kolem dveří.
Opět se osvěžil ze svých zásob. Tentokrát snědl vše, protože měl raději potravu s jistotou v sobě než v torbě u opasku. Pouze si ponechal pár hltů vody v polní lahvi, alespoň do chvíle, kdy ji bude moci doplnit.
Opatrně vyhlédl oknem. Měl odtud lepší výhled než včera z křoví. Rozeznal, že strážci jsou oblečeni zčásti v bílých a zčásti v zelených uniformách. Domyslel si, že někde je ještě, třetí druh stráží. K vůli koukání z okna sem však nepřišel. Rozhodl se vyrazit dál.
Dveře komnaty byly zvenčí zavřeny na závoru. Pokud mohl posoudit, stačil by na ně pořádný kopanec. Nechtěl však dělat zbytečný hluk.
Jedna ze štěrbin ve dveřích byla dostatečně široká, aby mohl prostrčit skrz hrot dýky. Závora však nešla ani zvednout ani posunout. Pokusil se o to znovu, a tentokrát při tom druhou rukou rozechvíval dveře. Tím se závora uvolnila a mezi jednotlivými kmity dveří se posouvala. Nakonec se mu ji podařilo uvolnit a dveře pod tlakem jeho dlaně povolily.
Velmi opatrně dveře otevřel. Hleděl do tmavé chodby, osvětlené pouze okénky pod stropem na stěně proti dveřím. Ty byly umístěny ve velmi hlubokém výklenku. Chodba byla pustá, jak za okamžik konstatoval. Na jedné straně vní byla řada dveří ve stejných hlubokých výklencích, na druhé straně bylo proti každým dveřím okénko.
Brzy zjistil, že všechny zdejší komnaty jsou nějaké sklady pro něj bezcenného harampádí. Z chodby byl jediný východ. Na jednom konci vedla malá dvířka na jakési schodiště. Protože zdola bylo slyšet hlasy, vydal se po něm vzhůru.
Schodiště bylo podivně zařízené. Obtáčelo širokou čtyřhrannou šachtu. V každém ze čtyř rohů schodiště byla jakási věž, sahající nahoru i dolů mimo Conanovo zorné pole. V každém záhybu schodiště tedy musel projít malou komnatou, uzpůsobenou k obraně. Nebo také, jak napovídaly výklenky ve stěnách, k útoku ze zálohy. Útočníci, dobývající se do zákruty schodiště, mohli být snadno přes centrální šachtu odstřelováni. I zábradlí bylo pod zákrutami sníženo, aby případné útočníky nekrylo.
Znovu a znovu procházel Conan místy, ideálně připravenými k útoku ze zálohy. S vrozenou citlivostí, často pozorovatelnou u divokých zvířat, vnímal zlo, kterým byla tato místa prosáklá. Žádné překvapení se však nekonalo. Vše bylo pusté.
Ze schodiště vedl pouze jediný východ, až úplně nahoře. Ke konci svého výstupu mohl pozorovat mohutnou klenbu, prolálenou několika okny. Až nahoře pod ní pokračovalo schodiště dál jakousi galerií, otevřenou řadou okének do šachty. I ta mohla zřejmě sloužit jako střílny.
Když galerií procházel, neodolal aby se nepodíval do šachty schodiště. Náhle však od okénka odskočil a tasil. V bezprostřední blízkosti zaslechl lidské hlasy!
Opatrně se přiblížil k okénku. Tentokrát neuskočil. Měl pocit, že přímo skrze něj prochází houf špitajících a chichotajících se dívek. Slyšel útržky hovorů, ale vždy jen několik slov, potom se mluvčí vzdálily z doslechu a byly nahrazeny dalšími. Pochopil. Nějakým trikem či kouzlem bylo zde možno vyslechnout to, co si lidé dole povídali. Nebylo nesnadné dát si to dohromady s tím, co věděl o oku bohyně Išty i s povídačkami o kněžské vševědoucnosti. Určitý pocit zneklidnění v něm však zanechal dojem, že v některých okamžicích zachytil nejen slova, ale i nevyřčené myšlenky. To se mu vůbec nelíbilo.
Galerie s okny do šachty ústila do chodby, velice podobné té dole. Pouze zde nebyla malá okénka až u stropu, ale okna normální velikosti. Další rozdíl zpozoroval, až chodbou procházeli: Ve výklencích proti oknům nebyly žádné dveře.
Na konci chodby si dovolil luxus pohledu z okna. Nejprve ho zaujal nepoměr výšky. Podlaha nádvoří byla nejméně o dvě patra výše, než jak očekával. I jeho tvar ho zaujal. Cosi mu připomínal. Houfovaly se zde skupinky novicek i kněžek. Vycházely odkudsi z nitra budovy, v níž byl. Vcelku nebylo nutno pochybovat o tom, že právě hlasy scházejících se novicek před chvilkou zaslechl nad schodištěm. Byli tu i ozbrojenci. Conan je dlouho s nedůvěrou (muži tu přece neměli co dělat) pozoroval. Nakonec poznal, že jsou to ozbrojené kněžky.
Conan nikdy nepodceňoval bohové schopnosti žen. Na rozdíl od ostatních důstojníků palácové gardy viděl bojovat ženy Piktů bok po boku s jejich muži. Zažil i ty, naštěstí vzácné, chvíle, kdy se v nejvyšší nouzi chopily mečů i Cimmeřanky. Ženy bojovaly vášnivě, pohrdajíce smrtí. Jen celkový nedostatek výcviku vedl k tomu, že se nevyrovnaly mužům.
Zde však byly ženy, které si na nedostatečný výcvik rozhodně nemohly stěžovat. Bylo to vidět z každého jejich pohybu. Tohle mohla být tajná zbraň Chrámu, která může velice zkomplikovat situaci.
Všichni dole se poskládali do sevřených útvarů. Teprve nyní Conan pochopil, o co se jedná. Nádvoří tvarem a velikostí věrně napodobovalo náměstí před průčelím Chrámu, kde se měla konat slavnost Obětování. Byla zde i obětní

hranice a na ní - ne, byly to jen figuríny.
Celé se mu to nelíbilo. Ozbrojené kněžky se dosud nikdy neúčastnily veřejných obřadů, ani Obětování ne.
Vstoupil do otvoru na konci chodby. Dostal se na úzké šnekovité schodiště, vedoucí kamsi dolů. S mečem v levé ruce po něm po hmatu sestupoval. Po několika zatáčkách se ocitl v naprosté tmě. Konečně narazil mečem na jakousi překážku. Byla to dvířka a za nimi se šeřilo. Nehlučně je otevřel a proklouzl jimi.
Ocitl se v prostoru, který mohl směle konkurovat nejrozsáhlejším sálům královského paláce. Byl vybaven s krajním přepychem. Dokonce i okna zde byla kryta závěsy, protkávanými stříbrem a zlatem. Nábytek, zčásti zakrytý vyšívanými potahy, rozděloval sál na nepřehledné úseky. V jejich rozmístění nebyla žádná logika, vše naopak budilo dojem chaosu.
Conan zaslechl jakési tlumené hlasy. Vyrazil mezi nábytek a plížil se po jejich zvuku. Nakonec se dostal až k místu, odkud měl výhled na řadu oken, hledících do nádvoří. Nad okny byla jakási zazděná galerie; jí patrně procházela chodba, kterou přišel. Okna na druhé straně sálu nebyla ve stejné výši, ani neměla stejný otvor. Po chvíli pochopil smysl: Pozorovatel, hledící na budovu z přístupných částí Chrámu, neměl mít o existenci sálu ani ponětí.
Před jedním z oken do nádvoří byla skupina žen. Podle jejich vzhledu bylo možno snadno uhodnout, že se jedná o vysoce postavené kněžky. Zřejmě pozorovaly nácvik obřadu. Některé sledovaly čas na vodních hodinách, jiné zapisovaly slova svých nadřízených. Všechny se však chovaly s velikou úctou k vysoké postavě, stojící přímo v okně, zády k němu.
Scéna se dlouho neměnila, až Conanovi pomalu začala docházet trpělivost. Náhle se z nádvoří ozvaly vzrušené výkřiky. Bylo slyšet praskot dřeva a jedním oknem mohl zahlédnout i plameny a sloup dýmu. Obětní, vlastně cvičná, hranice byla zapálena. Všechny kněžky u okna byly u vytržení. Dokonce i ty nejpodřízenější si dovolily přiblížit se k oknu, aby zahlédly alespoň kousek té podívané. Nejvzrušenější však byla kněžka v okně. Conan viděl její levou ruku, jak se ve stále rychlejším tempu zavírá a otevírá. Náhle se kněžka otočila do sálu a hlasitě vykřikla:
"Už se pečou! A budou se péct... Rouhačky! Dnes v noci. A potom..."
Ale to se svět v téhle chvíli nedozvěděl. Její proslov zakončilo zcela nedůstojné zaječení. Conan v ní bezpečně poznal ženu, která ho chladnokrevně poslala na jistou smrt při osvobozování novicky a potom před jeho bezmocným zrakem vraždila. Oči mu zakryla rudá mlha. Nepotřeboval ani nápoj z kořalky a jedovatých hub. Pouhou silou nenávisti se dostal do stavu, v němž obávaní berserkové bojovali buď do naprostého vítězství nebo do rozsekání na kusy. Jeho řev se nesl sálem, z úst mu kanula slina smíšená s krví z rozkousaných rtů.
Kněžky se jej snad pokoušely zastavit silou své hypnotické vůle. K takovému úkonu je však krajně nevhodné být vyděšený jako králík, pozorující blížící se krajtu. Navíc, Conanova mysl byla díky bojovému transu podobným vlivům téměř zcela uzavřena.
Náhle se ozval třesk. Od stropu sjela dolů průhledná deska a Conana od kněžek oddělila. Těm se viditelně ulevilo, ale jen na chvíli. Materiál desky pod údery Conanova meče praskal a bylo jen otázkou času, než se na ně skrze desku dostane.
Kněžky, zřejmě zaskočené nezvladatelným běsněním útočníka, se nakonec uchýlili k patrně poslednímu způsobu obrany, který jim zbýval.
Část podlahy sálu se náhle propadla do obrovité nálevky, v jejímž středu postupně mizely kusy nábytku, uražené střepy přepážky. Poslední tam sjel i zuřící Conan. Letěl jakousi trubicí o průměru větším než jeden sáh. Kroutila se, alespoň to s ním smýkalo ze strany na stranu. Nakonec na okamžik vylétl do volného prostoru, aby vzápětí narazil na cosi měkkého a překvapivě studeného.
Po chvíli se jednak uklidnil, jednak se jeho oči přizpůsobily zelenavému světlu, prozařujícímu okolí. Zdrojem světla byl strop, tyčící se dobrých dvacet sáhů vysoko. Okolí bylo bílé. Ano, byl to sníh a led. Nebyla zde taková zima, jako ve vymražené chodbě, jíž prošel, ale citelně tu mrzlo. Sníh zřejmě zbrzdil jeho pád z... ne, otvor, z něhož musel spadnout, nenašel. Zato na protější stěně sálu viděl otvory, jimiž by snad bylo možné uniknout.
Vydal se napříč sálem. Náhle ucítil, že se mu podlaha začíná houpat pod nohama. Ne, nebyl to klam smyslů. Sál byl vlastně obrovitým bazénem, naplněným vodou, na níž plavaly kry. Opatrně osahával cestu před sebou mečem, než narazil na mezeru mezi krami. Pro nezasvěceného mohla být osudná, protože ji zcela maskovaly drobné úlomky ledu, pokryté sněhem či spíš jinovatkou. Pečlivě si vyměřil vzdálenost k další kře a chystal se ke skoku. Náhle zahlédl koutkem oka jakýsi pohyb. Otočil se a zíral.
Spatřil několik mohutných tmavozelených chapadel, deroucích se z druhé strany na jeho kru. Za okamžik na ni začala se zjevným úsilím vytahovat pytlovité tělo, předčící snad rozměry slona. Conan se ocitl v zorném poli dvou očí, větších než společné mísy v jídelně palácové gardy. Pod očima byl přísemný zoban. Měl tvar papouščího zobáku, ale byl neskutečně veliký. Být jeho majitelem papoušek, otloukal by si hlavu o strop sálu. I tak však byl netvor úctyhodně veliký, zvláště když se k tělu připočetla ještě chapadla. Ta se už plazila po ledě kolem Conana. Ten se pevně rozkročil, pohlédl příšeře do očí, a řekl:
"Zdravím tě, krajane."
Kdysi dávno se setkal s mužem, jedním z mála takových, co setkání s tímhle osamělým zabijákem ledových moří přežili. Nyní měl možnost vyzkoušet si jeho vyprávění v praxi. Ne, že by o to stál, ale tvor byl zřejmě naprostým pánem této prostory a jinudy než přes jeho mrtvolu cesta ven nevedla.
Chvilku čelil nenávistnému pohledu a pozoroval pohyby nestvůrného zobanu, zřejmě se už těšícího na chutné sousto. Potom co nejhlasitěji zaječel, hluboce se nadechl a vrhl se mezi překvapením pootevřené čelisti.
Netvor ho nedokázal zobanem zachytit a uždibovat po kouscích, jak byl u svých obětí zvyklý. Další části jeho zaživadel už byly pouze měkké a mohly se jen pokusit Conana rozdrtit svým tlakem. Ten však byl sousto pořádně tvrdé. Navíc jeho meči dýka začaly uvnitř příšery cílevědomě pracovat.
Conan se probíjel skrze stěnu netvorovy tlamy nahoru a dozadu, kde tušil jeho mozek a srdce. Vše kolem něj se změnilo

ve vlnění slizkého svalstva, zalévaného ledovou krví. I malá bublinka vzduchu, kterou měl na počátku u obličeje, zmizela. Dusil se stále víc. Dolní polovina jeho trupu byla dosud sevřena svalstvem netvorových zaživadel. Mohutné stisky mu hnaly krev do hlavy tak, že se mu dělaly mžitky před očima. Po jednom výpadu mečem se ocitl v takovém víru tlaků, že málem pozbyl vědomí.
Před očima videi barevné skvrny, vyvolané nedostatkem vzduchu. Jeho hruď se zmítala pokusy o nadechnutí, jen vypětím vší vůle sevřená ústa bránila tomu, aby vdechl netvorovu krev, v níž se topil. Ovládala ho jediná touha a potřeba: Ven, Ven!
Zamířil mečem kamsi nahoru. Náhle přestal pociťovat odpor. Meč se pohyboval volně a on se dral za ním. Nakonec ucítil proud vzduchu v obličeji. Otevřel ústa a dýchal a dýchal...
Boj však pokračoval. Obluda zdaleka nebyla mrtvá. Částí chapadel koordinovaně pohybovala a její oči zlobně sledovaly okolí. Znovu a znovu se Conan hroužil do jejího nitra, zatímco ona se snažila dosáhnout okraje kry a padnout i se svým přemožitelem do hlubin. Nakonec obrovité tělo po záchvatu mohutných křečí zplihlo. Jen svaly okolo ještě reagovaly na pohyby Conanova těla. Chvíli trvalo, než se z jejich sevření vyprostil a padl na led vedle obrovité mršiny.
Teprve za hodnou chvíli mohl pokračovat v hledání únikové cesty. Rozehříval dechem kusy ledu a nechával je přimrzat ke stěně. Po nich se dostal k viditelným otvorům. Dva ho zklamaly, šlo zřejmě o ústí podobných kluzkých šachet, jakou sem sjel i on. Zato třetí otvor vedl do čtyřhranné štoly, jíž se dalo plazit dál. I s prorezivělou mříží v něm si snadno poradil. Vrátil se však ještě a naplnil si polní láhev sněhem a jinovatkou. Tato směs obsahovala, na rozdíl od vody pod krami, jen málo soli a roztátá se dala pít.
Zásoba vody se vzápětí ukázala velice potřebnou, protože po překonání jakési neviditelné přehrady ve štole na něj ze všech stran zaútočilo vedro. Štola se navíc po chvíli začala dělit. Musel zapálit svíčku, aby se orientoval. Světlo mu prozradilo, že je v mnohonásobně větveném bludišti chodeb a chodbiček. Spíše intuitivně se rozhodl pro pouť dolů, a tak na každé křižovatce vyrazil tou chodbou, která se víc svažovala.
Zdejší podzemí mělo své obyvatele. Občas zaslechl zahvízdání, zasyčení, nebo tajemné klepání. Někdy zahlédl na hranicích světla cosi, co mohlo být částí něčího těla. Bylo-li tomu tak, vůbec nestál o bližší seznámení s celkem.
Stále sestupoval dolů. Náhle jeho boty začvachtaly v blátě. Nelíbilo se mu to. Nevěděl sice přesně, kam má namířeno, ale podzemní jezero se mu do plánu vůbec nehodilo. Z bláta však za chvíli vyšel. Kupodivu, přestože pokračoval chodbami dolů, bylo náhle pod jeho nohama sucho. Stěny chodby však byly vlhké, místy i orosené.
Najednou si povšiml jakýchsi světélkujících obrazců na levé stěně chodby. Posvítil si na ně, ale neviděl nic. Se zacloněnou svící viděl opět propleteninu modravých vláken. Ta se neustále hýbala. Conanovi to cosi připomínalo. Než se však v jeho mysli, otupené únavou z předchozího boje, vynořila poplašná vzpomínka, bylo pozdě.
Ze stěny chodby, kam až bylo možno dohlédnout, začala vystupovat světélkující vlákna. Nyní je Conan poznával. Setkal se s jejich nositelem společně s princem. Ten říkal, že je to smrt. Nu což, jí se už díval do očí mnohokrát.
Podzemní přízrak vystupoval ze stěny. Jeho vlákna Conanovi znemožňovala útěk. Navíc při každém pokusu o vymanění z jejich obětí silně žahala. Konečně se nedaleko Conana začalo vynořovat ze stěny i tělo přízraku. Vypadalo to, jakoby skrze stěnu protékala světélkující tekutina. Jednotlivé praménky se spojovaly a nakonec vytvořily přibližně válcovitý útvar o velikosti zhruba průměrné lidské postavy. Útvar stál a pohyboval se svisle, střed jeho "těla" byl holý. Z horního i dolního konce mu vyrůstala mohutná změť vláken, táhnoucích se daleko kolem. Nějakým trikem jakoby plavala v okolním vzduchu. Vše světélkovalo bleděmodrou barvou tak silně, že záře Conanovy svíčky z toho pohasla. Kromě toho na těle přízraku planula různobarevná světélka, červená, modrá, zelená, žlutá i dalších barev. Jejich velikost byla různá. Nejmenší bylo možné přirovnat k drobným mincím, největší by Conan sotva přikryl dlaní.
Na pozorování však nebyl čas. Vlákna začala Conanem lomcovat a táhnout ho ke středové části přízraku. Conan do nich sekal mečem i dýkou, ale bez viditelného účinku. Vlákna nekladla jeho zbraním velký odpor, ale tím, že volně visela ve vzduchu, úderem zbraní spíše uhnula, než by se dala přetrhnout. Navíc, pokud některé vlákno opravdu přesekl, připojily se oba vzniklé konce ke kterémukoli jinému vláknu a zřejmě bez problémů rychle přirostly.
Znovu a znovu vyrážel Conan proti nestvůrnému nepříteli. Jeho meč by za jiných okolností musel mít porubán nejméně oddíl nepřátel. Zde však jeho údery nezanechávaly žádné viditelné následky. Zato sám Conan byl vlákny požahán po celém těle a tažen blíž a blíž k jasně svítícímu tělu. Jeho pokusy o vyproštění byly stále chabější a bezmocnější.
Nakonec byl zavlečen až na dosah sloupovitého útvaru. Ťal do něj několikrát mečem. Světélkující povrch se pod úderem vždy prohnul, ale proseknout se nedal. Conan měl pocit, jakoby se pokoušel rozsekat klackem měch z pevné kůže. Přízrak před ním začal nyní svou středovou část roztahovat. Přímo proti Conanovi se začala vytvářet mohutná, nejprve miskovitá a potom trychtýřovitá, prohlubeň. Vlákna se ho snažila dotlačit blíž a blíž. Žádné údery zbraněmi, ani prosté zmítání oběti, už nepomáhaly.
Conan se pokoušel tomu nemilosrdnému tlaku vzdorovat tím, že se opřel hrotem meče o tělo před sebou. Meč však zajel téměř bez odporu dovnitř. Nebylo však možno s ním pohnout, takže ani na rozkrájení nepřítele nebyla naděje. Nakonec se o kožovitý povrch opřel škorněmi. To na chvíli pomohlo, ale vlákna stále víc a víc tlačila na jeho hlavu a ramena. Nyní, když byla tak nahuštěná, měly údery dosud neuvězněnou dýkou větší účinek. Několikrát se mu podařilo přehuštěná vlákna posekat natolik, že jejich tlak na chvilku povolil. Tato úleva však nikdy netrvala dlouho, protože kolem se stahovala další a další vlákna, přeseknutá zase srůstala. Navíc, z Conanovy levé ruky s dýkou crčela krev, protože z nejvíce požahaných míst mu začala slézat kůže. Některá vlákna se soustředila na tato poraněná místa a se zjevnou dychtivostí vytékající krev sála.
Jed přízraku působil na Conana i celkově. Začínala se mu motat hlava a nemohl popadnout dech. Nikdy dříve, ani při největší námaze, mu nebušilo srdce tak silně, jako nyní. Začínaly se mu dělat mžitky před očima a jeho mysl byla zaplavena jedinou touhou: spát, spát. V polobezvědomí ještě vzdoroval, ale spíše ze setrvačnosti než z cíleného

odporu.
Náhle se před jeho očima objevila tvář. Lidská tvář s hlubokýma očima, zakalenýma nenadálým transem. Uslyšel slova, pronesená léčitelem Jarbajem:
"Fialová je smrt, fialová je život, tni do fialové!"
Na povrchu přízraku se skutečně vyskytovala i fialově světélkující skvrna. Conan viděl pouze jedinou, zatímco jiné barvy byly zastoupeny více skvrnami různých velikostí. Napovídalo to, že je skutečně něčím důležitá a jedinečná. Meč byl definitivně ztracen v nitru přízraku. Dalo mu velkou práci nasměrovat dýku tak, aby mohl bodnout pod své nohy. Zkrvavená paže už ztratila všechen cit a prsty ho odmítaly poslouchat. Přesto však se mu nakonec podařilo namířit dýku, sevřenou mezi palcem a dlaní, proti fialové skvrně a zasáhnout ji.
Chvilku se zdálo, že jeho úsilí bylo marné. Náhle však světla přízraku začala hasnout. Vlákna uvolnila sevření a začala se stahovat k místům, odkud z těla vyrůstala. Přízrak se pozvolna přeměňoval v beztvarou hroudu, jejíž svit postupně vyhasínal.
Conan nalezl spadlou a zhaslou svíci. Nějakým zázrakem se mu podařilo vykřesat jiskru na troud a zapálit ji. V jejím blikavém světle, pouze s dýkou, pokračoval v sestupu chodbou. Zanedlouho se dostal do obrovského sálu, v němž zřejmě končilo větší množství chodeb. Žádná z blízkých však nevedla dolů.
Postupoval sálem dál a dál. Svíce jen matně osvětlovala vzdálenější stěny, přesto si byl jist, že jde o umělé dílo, nikoli přírodní útvar. Avšak za jakýmsi valem, táhnoucím se přes podlahu i strop, zahlédl četné krápníky, visící ze stropu i vyrůstající na podlaze.
Před valem se v jinak zcela pusté bližší části sálu nacházely dva útvary. Jedním byl jakýsi oltář, jeho tvar a rozměry naznačovaly lidské tělo. Když přistoupil blíž, mohl dokonce vidět díry vyvrtané v kameni, umožňující pevné připoutání oběti. Na horní ploše oltáře byla prohlubeň ve tvaru a velikosti lidského těla. Druhým útvarem byl tenký sloupek, nesoucí na svém vrcholu kamennou destičku, ne větší než dvě Conanovy dlaně. Na ní ležela - Skříňka. Conan přistoupil blíž. Ne, nebyla to princova kořist ze zakázaného města. Tato byla sice stejně velká, ale na jejím víku byl šrám, končící dolíkem, velikým asi jako nehet. Ne, určitě to nebyla princova Skříňka. Navíc, ta měla podle pověstí bojovat proti lidským obětem, a tato je umístěna na místě, kde se lidské oběti zřejmě konaly.
Conan chtěl vzít Skříňku do ruky. Nedostal se však dostatečně blízko. Zabránila mu v tom jakási neviditelná stěna. Pokusil se ji překonat silou, byl však odražen o několik kroků zpět. Conan by přísahal, že tahle Skříňka nějak souvisí s tím, co se děje v Chrámu. Měl ji na dosah ruky, a tak se snažil vymyslet, jak by se jí zmocnil.
Náhle tmou prošlehl zelený paprsek. Přicházel jednou z chodeb za Conanovými zády. Skříňka na sloupku proti němu vyslala podobný. Oba paprsky se srazily v tichém boji, kdy se zjevně přetlačovaly a snažily se vzájemně obejít. Ze srážek paprsků občas vyletovaly nazelenalé plamínky. Během této fascinující podívané Conan náhle zjistil, že stěna před ním zmizela. Ani nevěděl proč, ale pokročil vpřed. Sňal Skříňku se sloupku a mrštil ji daleko za krápníky, kde se sál zužoval do temné chodby.
Zelené paprsky přerušily boj. Jeden z nich pospíchal na pomoc své Skříňce. Druhý se svinul do jakéhosi klubíčka, které se vzápětí proměnilo v oslnivě zářící kapku. Ta zamířila kamsi nahoru. Její světlo natolik zesílilo, že si Conan mohl pohodlně prohlédnout celou prostoru, v níž se nacházel. Teprve nyní pochopil, co má představovat val na podlaze a na stropě i krápníky za ním: Tlamu. Obrovskou dračí tlamu, poznamenanou šrámem přes horní i dolní pysk. Právě do tohoto šrámu se nyní znovu a znovu zavrtávala zelená kapka.
Za chvíli bylo možno vidět změnu. Val na stropě pozbyl šedé barvy kamene. Stal se nazelenalým a šrám nabyl červenavé barvy obnaženého masa. Tato změna se po obludném pysku šířila s čím dál tím větší rychlostí na obě strany. Směrem od pysku dozadu se krápníky pozvolna měnily v les běloskvoucích zubů. V hloubi chodby, beze sporu představující dračí jícen, se začala rozsvěcovat načervenalá záře.
Conanovi začala v uších znít slova, patřící snad do nějaké dávno zapomenuté pohádky:
"Rozzlobení draci chrlívají oheň, rozzlobení draci chrlí-vají oheň, rozzlobení..."
Zněla mu v uších znova a znova, zněla v rytmu podešví jeho škorní, zběsile tepajících nejprve podlahu sálu a poté dláždění jedné z chodeb v zoufalém běhu. A on běžel, běžel a běžel... Běžel jako nikdy v životě předtím, v patách vše spalující dech probouzejícího se podzemního draka.

3. Princ s Malim se vzbudili za úsvitu. Tara už v komnatě nebyla. Po předchozí noci byli oba rozespalí a unavení, ne-vyspání jim koukalo z očí. Sesamus se několikrát během oblékání přistihl při myšlence, že poslední den života by se mohl cítit lépe.
Do takto skleslé nálady vpadla Tara se džbánkem horkého nápoje. Trošku je probral a zvedl jim i náladu. Princ začal s přípravou věcí k neodkladnému vyřízení.
Tara se během jídla vytratila. Snad ještě řekla něco povzbudivého, ale oba mladíci byli natolik zahloubáni do svých starostí, že to ani nepostřehli.
Po snídani nejdříve navštívili pána trestů. Ten něco takového nečekal, ale rychle se vpravil do situace.
Chrám opět dodal nápoj, který měl prodloužit a zvýšit muka obětovaných. Opravdu také nařídil, aby novicky měly na sobě pouze košilky z tenké látky, která rychle shoří. Dříví na hranici zatím nikdo nenamočil. Jeho lidé ovšem, proti zvyklostem z předchozích let, pracovali na hranici celou noc.
"Alespoň to," komentoval jeho hlášení princ.
"Tady na této tabulce ti výslovně nařizuji, abys použil nápoje, dodaného mnou. Zároveň ti přikazuji, abys o záměně pomlčel. Máš dost vysoké postavení, abys občas něco zaslechl o mých někdejších hokuspokusech na odsouzených. Na druhé straně nejsi postaven tak vysoko, aby sis mohl dovolit můj příkaz neuposlechnout. Mohlo by ti to projít...
Potom ještě jedna věc: Je tu určitá možnost, že se vše na poslední chvíli ještě zvrtne. Snaž se co nejvíc protahovat čas

do zapálení hranice, jak to jen bude možné a únosné."
Pán trestů s vážnou tváří přikývl a potom se princ vzdálil.
Vedl nyní Maliho k jednomu z tajných průchodů. Dostali se na cestu do princových komnat, vedoucí od obrazu bohyně Išty. Sesamus si byl podle některých známek jist, že někdo před nimi do jeho komnat prošel. Některé jeho věci jevily známky důkladného a odborného prohledání. Neztratilo se však nic. Mrtvoly z jeho komnat ovšem zmizely a v předpokoji nebyla stráž.
Z výklenku k šachtě do tajných chodeb vytáhl princ svou kořist - pouzdérko s otráveným hrotem. Věnoval je Mali-mu: "Selže-li vše, je to prostředek rychlé smrti. U sebe to mít nemohu. Příprava krále či jeho zástupce na slavnost Obětování je složitá. Zahrnuje i koupele a výplachy tělesných otvorů. Během nich by se mi to určitě nepodařilo utajit. Budou mě dobře hlídat, protože kdybych během přípravy zemřel, bylo by to velice špatné znamení. Možná by to vedlo ke zrušení oběti, ale spíše jen k jejímu oddálení. Pokud bude příležitost, dej mi to na slavnosti. Nebude-li to možné, použij to podle své úvahy."
Potom Maliho vyvedl pustými chodbami od svých komnat. Dohlédl, aby je nikdo nepotkal až do míst, kde se už písař mohl legálně pohybovat. Potom se vrátil zpět. Zbývala asi hodina do chvíle, kdy jeho návrat okamžitě odstartuje složité obřady příprav k Obětování. Během nich by měl být už v relativním bezpečí.
Hodina se mu zdála být nekonečná. Přecházel svými komnatami jako lev v kleci. Opakovaně vycházel do před-pokoje, aby zkontroloval výšku vodního sloupce v hodinách. Jednou dokonce přístroj otevřel, aby se ujistil, že voda skutečně odkapává.
Napětí se neustále stupňovalo. Nakonec je nevydržel a vyrazil ven východem k bohyni Iště. Cestou si potichu brumlal: "Jak že to říkal Conan? Váček se šperky, dobrého koně a Xani před sebe?"
Útěk ve skutečnosti nepředstavoval velký problém. Princ, dokonale obeznámený s tím, co by se podniklo pro jeho dopadení, i s tím, co podniknout nelze, měl daleko větší šance než například Conan. Zdaleka si však nebyl jist, zda je správné takto utéci z boje.
Zbývaly mu už jen poslední dveře a pak pouze vstup ke Xani. Náhle se však před ním objevila postava, jejíž zásah ho přiměl ke spojenectví s Conanem. Ani tentokrát nepromluvila, její gesto však bylo naprosto jednoznačné: cesta dál není žádoucí. Když hned neuposlechl, dostal slabý úder přes ruku, z něhož se mu po těle začalo šířit mravenčení. Nebyl si jist, co by se stalo, kdyby se snažil prorazit dál. Věděl však dost o možnostech Skříňky, včetně schopnosti zabíjet na dálku. Otočil se zpět. Sálem princezny Tántry už procházel ledově klidný. Umiňoval si pouze, že pokud dojde k obětování, vystoupí na hranici a usmrtí Xani i ostatní dívky. Děj se co děj, i kdyby Skříňka skákala okolo. Muk z upalování zaživa je rozhodně ušetří!
Do svých komnat dorazil právě včas. Oblékl si obřadní roucho, které čísi ruce přehodily přes lůžko. Vyrazil královskou chodbou k ubikacím gardy. Tentokrát nebyla střežena. Byl to příznak rozkladu, nebo Quebeno stráž odvolal záměrně, aby mu umožnil nepozorovaný návrat.
Sbalil své věci a vyrazil. Od Quebena bylo slyšet nějaké hlasy. Vpadl tedy k Marquillovi. Vrazil mu do ruky vak se svým majetkem a řekl:
"Pokud se se mnou něco stane, peníze a další cennosti jsou tvé. Zbylé věci uschovej, utop či zakopej. Neměly by se dostat do rukou otci ani bratrovi; rozhodně se nesmějí stát majetkem Chrámu. Pokud vyvázne z tohohle dobrodružství Conan, dej ty věci jemu."Nečekal na odpověď a vrazil ke Quebenovi. Byla u něj porada důstojníků. Prohlásil, že byl unesen. Po úderu do hlavy se na nic nepamatuje. Probral se před chvílí, zabalen do jakýchsi hadrů, v lesíku na okraji mrchoviště. Podařilo se mu zbavit pout a vrátit se do paláce. O svých únoscích nic neví. Quebeno, úspěšně předstírající překvapení, mu na místě poblahopřál k záchraně. Poté zazněly trubky a gongy. Celý palác pak mohl (s různou mírou upřímnosti) oslavovat Sesamusovo zachránění.
Další dění bylo už zcela v rukou obřadníků. Sesamus se snažil, pokud to šlo, vypnout a co nejvíce relaxovat. Stal se loutkou, převlékanou, napájenou, očišťovanou lázněmi, klyzmaty i výplachy žaludku; znovu a znovu převlékanou do dalšího oděvu v závislosti na postupu příprav.
Svou mysl začal burcovat až v době, kdy už stál v čele obřadního průvodu, chystajícího se na cestu. Jejich cílem bylo náměstí pod palácem, před průčelím Chrámu. Získal trochu času tím, že se do režie obřadů vloudila chyba: palácová garda nenastoupila včas. Průvod stál a čekal na prvním nádvoří, hned za branou paláce. Dokonce se někde v pozadí mihli knězi Chrámu, ale veřejně popohánět vladaře si netroufli. Po nástupu gardy, proti obvyklému způsobu oděné v dlouhých polních pláštích, průvod konečně vyrazil.
Opět probíhaly nekonečné přípravy obřadů, než se dostalo na slavnostní vladařův projev, zahajující vlastní obřad Obětování. Princ postupoval podle předem připraveného textu. Vsunul však do něj pasáž, která se Chrámu rozhodně nelíbila:
"Jako zvláštní zostření trestu za hanobení posvátné víry nebude obětovaným poskytnut žádný zvláštní oděv, vzdorující plamenům. Kdo pohrdá vírou, nezasluhuje si ohledů ani ve věci studu. Tak rozhodl Chrám pro větší hanbu odsouzených."
Někdo pochopil, někomu to dojde za chvíli. Kněžky už reagovaly neklidným přešlapováním. Pán trestů vzhlížel k řečništi s vděkem v očích. Sesamus by byl rád viděl kněze, který mu chystal text projevu. Je docela dobře možné, že strachem nedožije konce obřadu.
Nyní nastala chvíle výzev pro ty, co nesouhlasí s výsledkem Zkoušky. Sesamus měl chvilku k oddechu. Pátral pohledem po Malim, ale ten byl daleko, oddělen od něj skupinami dalších dvorských hodnostářů. K otrávenému hrotu se tedy nedostane. Přihlásí se někdo na souboj, nebo to obrovské úsilí, se kterým připravil nenápadný defekt na levém boku obřadní zbroje padne vniveč?
Heroldi opakovali výzvu podruhé. Za chvilku ji zopakují ještě jednou, potom už jen zazní gong...

Třetí výzva. Jakýsi gardista vystupuje z řady. Sesamus si se zájmem prohlížel muže, který ho za chvíli zabije. Muže... Jak se takový útlý a podle hlasu skoro nedospělý mladíček mohl dostat do gardy?
Mladík však klidně a důstojně prohlásil, že nevěří ve vinu Xani z klanu Dare, a je ochoten nasadit život, aby své přesvědčení dokázal.
Lehký šum na náměstí byl náhle ten tam. Bylo by snad slyšet i pád vlasu. Z princových rtů se linula obřadní formule, přijímající výzvu a žádající božstvo o přispění tomu, kdo hájí spravedlivou věc.
Princ shodil obřadní plášť. Dával pozor, aby levá ruka zakrývala mezeru mezi pláty zbroje. Nějaký horlivec by mu mohl vše zmařit. Tou mezerou, jen širší škvírou mezi pláty, však musí projít dovnitř hrot meče. Hluboko, přehluboko... Bude-li mít štěstí, uvidí ještě, jak budou odvádět Xani z obětní hranice...
Náhle se ozval zlostný ženský hlas. Princ se po něm otočil. Mluvila k němu velekněžka Měsíční bohyně. Šedivé vlasy se jí neúpravně čepýřily kolem hlavy. Říkala zvýšeným hlasem, že výzva je jen formální. Souboj nemůže zvrátit verdikt Zkoušky.
Princova odpověď byla stručná:
"Souboj je ovlivněn vůlí bohů. Představuje proto více než lidský úsudek. Je-li si jista vinou té... Xani, pak bohové zajisté dopřejí vítězství mě a ne vyzyvateli."
Velekněžka však mluvila dál. Chrlila ze sebe slova a její hlas chvílemi přecházel až do hysterického jekotu.
Dopředu se náhle přihrnul - starý Abada! Zajíkavě, ale rovněž pěkně nahlas, opentlujíc svou řeč mnoha zdvořilostními formulkami, citoval staré záznamy: Už dvakrát se u příležitosti slavnosti Obětování konal souboj Božího soudu. Vůle bohů je nevyzpytatelná, jednou dokonce zvítězil vyzyvatel.
Sesamus byl odvahou nenápadného písaře překvapen. Z míst, kde stáli zástupci klanů, se ozývaly souhlasné výkřiky. Rovněž mezi dvorskými hodnostáři byli takoví, kteří horlivě přikyvovali Abadovým slovům. Vložené věty o oblečení obětovaných asi ťaly šlechtickou hrdost. Princ se navíc zřetelně od této záležitosti distancoval a zodpovědnost za tuto nechutnost svalil na bedra Chrámu.
Velekněžka na všeobecný odpor reagovala dalším ječe-ním. To teď nejen narušovalo vážnost obřadu, ale hraničilo až s urážkou kultu. Princ už na její slova nereagoval a dál se připravoval k souboji. Velekněžka se proto bezhlavě rozběhla k obětní hranici. Vytrhla jednomu z mužů pána trestů pochodeň a cpala ji pod navršená polena hranice. Muž, vědom si dychtivé pozornosti celého náměstí, vzal jeden ze škopků s vodou, připravených k pozdějšímu omezování ohně, a plamen pochodně ulil. Náměstí opět rázem ztichlo, takže bylo jasně slyšet prskání a syčení zhasínající pochodně.
Míra velekněžčiny trpělivosti byla dovršena. Zřejmě to chystala na pozdější dobu, ale nyní neodolala a zaječela na své kněžky jakési heslo.
Houfy kněžek shodily svrchní oděv, pod nímž měly ukryty lehkou zbroj. Ostatní se jim i s novickami klidily z cesty. Rychlost celé akce prozrazovala důkladnou přípravu a nacvičení.
Princ a další dvorští hodnostáři neměli zrovna valné šance. Byli právě mezi bojovými kněžkami a palácovou gardou. Pouze někteří na sobě měli, jako princ, obřadní zbroj. Ostatní neměli ani meče. I strnulý dav prostých Hyrkánců si začínal uvědomovat, že se patrně zúčastní největšího masakru v dějinách země; bohužel, na nesprávné straně.
Hluk nastalého zmatku přeřval Quebeno. Gardisté shodili pláště. Pod nimi měli krátké luky a toulce s neobvykle velkou zásobou šípů. Zazněla trubka a na přehuštěné pozice kněžek dopadla první salva. Na takovýto způsob boje nebyly bojovnice připraveny a patrně ani vycvičeny. Jejich vrhací nože, určené pro boj na mnohem menší vzdálenost, nedokázaly ohrozit gardisty srovnatelným způsobem. Navíc byly bez štítů, které by nedokázaly skrytě přinést. Vzápětí na ně zezadu zaútočil jízdní oddíl, do té doby ukrytý v postranních uličkách.
Princ si ještě stačil povšimnout, že skupina gardistů vtrhla na obětní hranici a svými těly a štíty kryla odsouzené dívky. Podobně kryli gardisté i nebojácného vyzyvatele. Sám se ocitl ve víru mečů. Uslyšel mlaskavý zvuk, s nímž projela ocel jeho meče tělem jedné z útočnic. Ťal znovu a znovu. Kolem něj se shromažďovali ozbrojení hodnostáři, zezadu přibíhal oddíl gardistů. Potom...
Potom se náhle zachvěla země. Sloupy v průčelí hlavní budovy Chrámu se začaly kymácet jako opilé. Další otřes - a stalo se něco úžasného:
Socha Měsíční bohyně seskočila ze svého místa na horní plošině budovy Chrámu. Vyletěla do vzduchu, přelétla pobořené průčelí, a dopadla mezi kněžky. Z jejich řad se ozval fanatický jekot: sama bohyně se staví do jejich čela!
Jekot kněžek však okamžitě vystřídaly výkřiky zklamání. Socha pokračovala ve svém pohybu. Nejprve se jí zlomily nohy v kolenou. Kolena se zaryla do země. Nárazem se socha zlomila v pase. Trup padal na trosky nohou, hlava se nejprve zaryla nosem do dláždění, potom odskočila a kutálela se až k obětní hranici, kde se, beznosá a zohavená, zarazila. Kusy paží odskočily od trupu a převálcovaly několik bojovnic.
Velekněžka vše přežila. Nyní, po pádu své bohyně, vyrazila k útěku. Bezohledně si razila cestu davem zmatených nižších hodnostářů, už dávno beznadějně promíchaných se služebnictvem. Náhle se zarazila. Její tělo se zkroutilo v křečích a hroutilo se k zemi. Princ ji v krátkém okamžiku dohnal a probil jí hruď obřadním mečem. Její smrt by neměla zůstat záhadou. Mohlo by se totiž přijít na to, že se k ní přitočil Mali a vykonal svou osobní pomstu.
Umírající si v agónii shodila paruku. Teprve nyní princ poznal vražedkyni své sestry. Přesto však v souvislosti s ní cítil pořád ještě cosi znepokojivého. Nebyl však čas na hloubání, kolem dál zuřil boj.
Kněžky se vzpamatovaly z prvního šoku. Jejich výzbroji i výcviku lépe vyhovoval nastalý zmatek. Bojovníci obou stran se promísili s hloučky zmateně pobíhajících neozbrojených lidí. Nyní mohly zbylé kněžky uplatnit svůj výcvik pro boj zblízka v malých skupinkách.
Země pod jejich nohama se však začala opět zběsile zmítat. Odkudsi z nitra trosek, které ještě před několika okamžiky byly pyšným Chrámem, se cosi zdvíhalo. Teprve po chvilce si princ s ostatními uvědomili, že vidí nestvůrnou dračí hlavu. Přes čumák se jí táhla ohnivě zářící rudá jizva, pokračující až na tlamu. Ta se nyní široce rozevřela k nebi. Strašný

řev všechny ohlušil. Byl navíc doprovázen oslnivým plamenem, dlouhým snad půl míle. V tomto plameni se však cosi rozzářilo ještě víc. Sesamus si instinktivně zakryl tvář. Vzápětí ho udeřil do celého těla nepředstavitelný žár. Světlo, pronikající škvírami pod rukama, ho téměř oslepilo.
Ve chvilce řev utichl. Když se princův zrak přizpůsobil tmě, prozařované pouze plameny požárů, byl drak ten tam. Ze svého vyvýšeného místa mohl přehlédnout část paláce i kus města. Viditelné škody nebyly zdaleka tak velké, jak očekával. Zato ze sutin Chrámu šlehaly mohutné plameny. Mezi nimi se hemžily postavičky, snad kněži a kněžky. Princ tam však zahlédl i jednu větší. Poznal ji i na tu vzdálenost a jeho srdce se radostně rozbušilo. Otočil se k nejbližším gardistům a zařval.
"Conan, to je Conan! Vyrazte mu na pomoc!"

EPILOG

Mohutná kupecká galéra se připravovala k odplutí. Byl to jeden z největších korábů, které kdy brázdily Vilajetské moře. Byl vybaven třemi stěžni a dvěma řadami vesel na každém boku. Veslaři vynášeli na loď zbytky dosud nenalezeného zboží. Dozorce se ani příliš nenamáhal je nějak pobízet. Nebylo divu; sami dobře věděli, že se vítr večer obrací k pevnině. Nevyrazí-li loď včas, budou dřít jako koně celou noc.
Jen občas si někdo z nich dovolil krátký pohled k nedaleké hospodě, před níž seděl kapitán s několika kupci -majiteli nakládaného zboží. K jednomu z nich přistoupil hospodský. Ten se zvedl a následoval ho do budovy. Kdosi vzdychl: bez tohoto muže rozhodně nevyrazí. Všichni viděli, jak přeuctivě s ním kapitán jedná.
Muž, který právě zmizel veslařům z očí, následoval hostinského na špinavý dvůr za krčmou. Byly zde vchody do několika oddělených komnat. Hostinský ho přivedl ke vchodu do jedné z nich a ztratil se. Jeho komůrky se, díky častým pobytům dvora v nedalekém Dar-Sardu, staly výnosným centrem dvorských pletich. Některé z nich zahýbaly dvorem, jiné pouze zničily své osnovatele. Hostinský si však dával pozor na to, aby se do něčeho nezapletl. Věděl, že jinak by se mohl dočkat leda odborně vedené rány dýkou.
Návštěvník sevřel pro jistotu jílec mohutného meče a vstoupil. V komůrce byl pouze stolek s několika stoličkami. Na jedné z nich seděla postava, zahalená do tmavé kápě. Z temnoty pod kápí ho pozorovaly bystré oči.
"Zdravím tě, Conane," ozval se známý hlas.
"I já tě zdravím, pane." Conan si nebyl jist, jak má prince oslovit.
"To nebyl záchvat nepřízně, milý Conane, že jsem se k tobě nehlásil. Nechtěl jsem zbytečně zdůrazňovat tvůj podíl na minulých událostech. Zametal jsem stopy. Taméru, tu jsem ukryl první... Bývala to moje a Banimařina chůva. Ukryl jsem i Maliho. Ten chlapec se mi líbí. Kdyby se ale někdo dozvěděl, že zrovna on zasadil smrtnou ránu JÍ..."
Princ to slovo vyřkl tiše a s podivným důrazem.
"Tara někam zmizela...," prohodil Conan.
"Je také v bezpečí. To ona byla tím tajemným gardistou, který mě vyzval na souboj Božího soudu. Ví to jen Quebe-no, ale i tak jsem ji raději uklidil. Je tam, co Taméra a Mali. Na malém statečku nedaleko odtud. Dal jsem si před časem dost práce s tím, aby nikdo nevěděl, kdo to vlastně kupuje.
V Chrámu se teď bijí mezi sebou. Gardisté alespoň občas najdou nějaké mrtvé; většina je jich ale určitě uklizena lépe... S

NÍ však mnoho lidí spojovalo své ambice. Od fanatiků víry po střízlivé uchazeče o královskou ruku. ONA byla královnou, ani o tom to staré proroctví nelhalo. Asi týden před slavností Obětování ji tajně korunovali..."
"Takže to přece jen byl pokus o svržení dynastie?"
"Oficiálně ano, to jistě víš. Neoficiálně... Nemohu s jistotou vědět, čemu věří otec a bratr. Dal bych ale ruku do ohně za to, že s NÍ jednali. ONA ale sledovala svoje cíle, je užila jen jako nástroje. Není to vlastně úplně špatná myšlenka, soustředit všechnu moc v zemi do jedněch rukou..."
"Do rukou Musovce," řekl s trochou jedu v hlase Conan, "dobře vím, že se vaše kněžky, ani novicky, neoslovují ‚sestro."
"Ano. Byla to musovská ctižádost a touha po moci. Navíc ji po léta bičovalo vědomí levobokého původu. Oslovení "starší sestro" se ale může použít i vůči jiné starší a výše postavené příbuzné. Otec však dal uzavřít všechny archívy. Hned tak se nedozvím, koho jsem to vlastně probodl...
Než ale dorazil, mnoho zajatých kněžek vypovídalo na mučidlech. Zařídil jsem, aby u toho bylo co nejvíce lidí. Potom už se to nedalo jednoduše ututlat. Podařilo se mi přimět k výpovědi také odsouzené novicky. Neměl jsem moc času, ale nakonec zabrala maska Priapa. Mluvily před staršeřiny klanů, určitě i doma. Všude kolují fantastické zvěsti o orgiích, kterých se novicky musely účastnit. Většina děvčat se sice jen dělá zajímavými, asi sám taky něco víš o fantazii dívek v tomhle věku, ale tentokrát to poslouží dobré věci. Klany si houfně berou své členy z Chrámu zpět. Ty dřívější chudinky, které Chrám na výchovu nepřijal, se teď nosí jako pávice a určitě z toho vytěží výhodný sňatek. Budiž jim přáno...
Hned jak otec dorazil, musel jsem předat vladařství. Všechno vyšetřování je teď v rukou krále. Nedostanu se ani k tomu málu, co se skutečně zjistí. Nakonec mi s velkou milostí povolili zabývat se zpronevěrami. Třeba: Ta obrovská socha Měsíční bohyně nebyla z jednoho kusu, jak Chrám hlásal. Zlata na ni nebylo ani tolik, co dostali jako příspěvek od krále. Snad alespoň něco z těch zašantročených věcí najdu."
"Ona..." nasměroval Conan hovor tam, kde ho to zajímalo víc.
"Jak jsem řekl, nevím, kdo byla. Chtěla moc a málem jí všechna spadla do klína. Otci to snad došlo, na můj vkus se z té mrtvice zotavil moc rychle. Rebamus si určitě dodnes myslí, že mu těsně uniklo kralování.
Svého postavení v Chrámu musela dosáhnout nějakým podvodem. Neměla na ten stupeň zasvěcení, který jí přiznali. To by se musela dokázat vypořádat i s tím, jak se objevil podzemní drak. Přitom nezvládla ani výzvu k souboji.
To zlo v ní, ta touha působit bolest...
Některé kněžky vypovídaly strašlivé věci.
Možná ji ani nedošlo, že jsem odhodlán se dát zabít. Nebo to nějak neladilo s její představou, že mě zničí; nejen tělesně.
Quebena teď všichni oslavují jako zachránce trůnu. Povšiml si, že na slavnost nastupují ozbrojené kněžky. Dal narychlo vyzbrojit gardisty. Tím taky všechno zdržel. Zajistil i jízdní zálohu, jejíž zásah v podstatě rozhodl. Také se ale balí. Gardě teď bude velet Mac. Rozhodlo, myslím, hlavně to, že tu má rodinu.
Budu klidnější, až budete s Quebenem pryč. Potom se budu moc rozmýšlet, kdy vytáhnout na světlo ty tři."
"Jen mi řekni, co to vlastně zničilo Chrám a okolí města?"
"Způsobil jsi to ty, Conane. Hodil jsi chrámovou Skříňku do dračího chřtánu. Nevydržela ten žár a rozpadla se. Uvolnila se z ní všechna síla. Moje Skříňka pak nějakým způsobem kryla palác a část města. Nechránila však Chrám, který to dostal naplno. Také to zavalilo cestu z Dar-Sardu, takže se otec a bratr pořádně zdrželi. Bylo popáleno mnoho lidí. La-te se uvařila v bažině za palácem..."
"A ty jsi vytáhl starou zprávu, že z jejích jater se dělávala výtečná mast na spáleniny. Všechen lid ti žehná a přeje si tě vidět na trůně. Ty opravdu máš na to, aby z tebe byl král."
"Nesmysl. Bratr mi půjde po krku. Bojím se, že jsem byl
moc lehkovážný, když jsem se ještě té noci s Xani zasnoubil."
"Ne, ty budeš král."
"To spíš ty si krvavým mečem vybojuješ království. Ale dobrá, budeme-li králové, naše děti se vezmou. Ruku na to."
Princova ruka se ocitla před Conanem. Ten do ní zvesela plácl..
Zvlášť silný závan větru vehnal dovnitř okenním otvorem vlaštovku. Poděšeně zaštěbetala a vyrazila ven. V nastalém tichu bylo slyšet kapitánův hlas:
"Hospodo, platím!"
Nit hovoru se definitivně přetrhla. Vše důležité už bylo řečeno a na další nezbýval čas. Oba muži se objali. Conan si teprve nyní uvědomil, jak princ během posledních dní zestárl. To už ale vybíhal ven. Kapitána i s hloučkem kupců dostihl u lodi. Nalodili se společně a loď hned odrazila.
Princ vrazil náhle se objevivšímu krčmáři do ruky slibně cinkající váček a vyrazil ke své družině, čekající za stodolami. V jejím čele vyrazil po cestě, zdolávající strmý svah nad pobřežím. Na jeho vrcholku se ještě zastavil a ohlédl. Bachratý koráb byl překvapivě daleko. Veslaři ze sebe vydávali opravdu vše, aby se do setmění dostali z oblasti nebezpečných příbřežních větrů.
Náhle se loď princi ztratila z dohledu. Místo ní tam byla jiná. Obrovská bílá veslice, mířící k přístavu. Na jejich bocích se v pravidelném rytmu pohybovaly tři řady vesel nad sebou. Takové lodi se plaví pouze v Západním oceánu, ne v plivátku Vilajetského moře. Na její přídi stála dívka, tmavovlasá. Princ viděl, jak její oči modře září. Conanovy oči...
Jak ale mohl něco takového na tu dálku rozeznat? Zavrtěl hlavou a zamrkal. Bílá loď zmizela. Jen naložený koráb se plahočil dál a dál. Družiníci hleděli na moře lhostejně. Zjevení bílé lodi bylo tedy určeno jen jemu. Pobídl koně a vyrazili. I tak budou v Dar-Sardu až pozdě večer.
Vtom se však stalo něco, co viděli všichni:

Stává se to jednou za mnoho let. Z vyprávění to znali všichni. Nikdo z nich to však dosud neviděl. Lze dokonce říci, že nikdo z princovy družiny ani neznal někoho, kdo by to viděl na vlastní oči.
Vzduch nad pouštěmi za sídelním městem se na chvilku uklidnil. Nad vzdálenou siluetu města se začalo vynořovat cosi světlého. Ještě okamžik a sněhy na vrcholcích vzdáleného Riphejského pohoří vzplanuly oranžovým svitem zapadajícího slunce.
Družina se zastavila a všichni na to bez dechu hleděli.
Celé to trvalo jen několik okamžiků. Potom se kdesi daleko nad pouští zvedl vánek. Obraz se zachvěl a rozplynul.
Silueta sídelního města se opět vzdálila, a za ní byla pouze našedlá a stmívající se obloha.
Vyrazili dál, všichni s pocitem, že byli svědky čehosi mimořádného. Jen v princi se do mysli vkrádal nejasný pocit předurčení.

Několik slov o autorovi

Pergill, Simon Albert, *1954, lékař a vysokoškolský pedagog. Autor několika desítek odborných prací, vesměs se týkajících plísní a jejich jedovatých produktů, mykotoxinů. Vyučuje na universitě preventivní lékařství a zdravotní nauky pro pedagogy, na něž se specializuje zejména po absolvování doškolovacího kursu WHO. SF a F ho zajímá od útlého věku, účastnil se i některých literárních soutěží. Je ženatý a má dvě děti.
"Fantasy jsem považoval spíše za oddechovou záležitost, relaxaci mezi vážnou prací. Conan a Sesamus mi však připravili několik bezesných nocí a přímo si vynutili, abych jejich příběh sepsal..."